«VIITORUL», Siliștea, Teleorman

«FLAMURA», Săldăbagiu de Barcău, Bihor

«VULTURII», Sicula, Arad

«TRAUSEL», Mureș

«SPICUL», Gogoșari, Ilfov

«ȘOIMUL», Cășeiu, Cluj

«VOINȚA», Bezdead și «Steaua», Dîmbăvița

«VIITORUL», Seaca de Cîmp, Dolj

acareturi, cu o curte mare, în care se afla o bucătărie de vară, cîteva coteţe de găini...

Uitînd de orice prudenţă, am intrat în curte şi am făcut cîţiva paşi. Am ajuns în dreptul unei scări de piatră, cu cîteva trepte. Era intrarea din spate a casei. Şi, deodată, m-am împiedicat de ceva, căzînd cît eram de lung. Am vrut să mă ridic, dar tocmai atunci am auzit paşi. M-am ghemuit în umbră. Se apropia cineva. Am privit înspre poartă. Se apropia o femeie. Ajungînd în dreptul scărilor a urcat şi a bătut într-un anume fel. Uşa i s-a deschis şi a intrat.

«Parcă semăna cu Marcela» mi-am zis.

Am început să explorez, ca să zic aşa, împrejurimile casei, dîndu-i tîrcoale cu multă prudenţă. Am descoperit astfel că mai era o ieşire spre un fel de grădină, în care distingeam nişte araci — probabil pentru viţă de vie. Ajungînd în dreptul unui gemuleţ, m-am oprit. Auzeam voci. Nu desluşeam prea bine ce se discuta. Mi-am lipit urechea de geam. Zadarnic.

«Trebuie să intru în casă, să aud ce se discută».

Cu acest gînd, am împins uşa care dădea spre grădină şi... am intrat. Era o mare imprudenţă din partea mea. Dar atunci nu mă gîndeam la primejdie. Am ajuns pe un fel de culoar. De aici auzeam într-adevăr bine ce se discuta.

— Documentele din servietă s-au dovedit false! Nişte aiureli, spunea cineva care vorbea cu «r». Degeaba am provocat acel accident.

— Accidentul şi-a avut rostul lui! Trebuia să-l facem pe inginer să lucreze acasă, să-şi ia documentele acasă, acolo unde Suzi putea să le vadă cînd îl vizita pe bolnav. Şi chiar aşa s-a întîmplat: Suzi a fotografiat... eu am dat filmele domnului Kurt, în pădure...

— Kurt a comunicat că şi acele fotografii sînt nişte aiureli, a spus cu glas răguşit, omul care vorbea cu «r».

— Eu nu sînt vinovată, a spus femeia.

Am recunoscut glasul Marcelei.

— Nu te învinuieşte nimeni, Suzi...

«Suzi? Păi n-o cheamă Marcela?» m-am întrebat eu, fulgerător. În cameră sînt doi bărbaţi şi ea. Nu poate fi vorba de altă femeie.

— Nu am reuşit să-l interceptăm pe Paul, a spus omul cu glas răguşit... În schimb, avem date excepţionale de la celălalt inginer, de la Tiberiu. Ai avut o idee grozavă Nik cu butonii ăia şi cu acul de cravată, pe care Suzi şi Paul i-au dat cadou lui Tiberiu de ziua acestuia. Acul de cravată a funcţionat excelent. Am putut intercepta discuţii chiar de la institut...

— Bine! a spus, ca o concluzie, celălalt bărbat, care era, fără îndoială «omul în gri». Dar nu înţeleg, de ce am fost chemaţi aici?

— Îl aşteptăm pe Kurt. Trece înapoi, de pe litoralul Mării Negre spre ţara lui. Vrea să vorbească cu noi toţi. E limpede?

— Nu atît de limpede! Eu nu am chef să mă mai expun. În pădure, cînd mi-am făcut emisiunea, m-a văzut un băieţandru. Semăna cu unul care la cofetăria «Crizantema» s-a luat după mine... Poate că-i doar o părere: o fi vorba de alt băiat. Oricum, însă, eu nu mai vreau să risc.

«Unde zice că a fost văzut? La Crizantema? Cînd? Nu! E o greşeală!... La cofetărie, Ovidiu a văzut un moşneag cu aparat auditiv, iar în pădure, un tînăr, pe «omul în gri». E o greşeală», mi-am zis eu în gînd.

Deodată, totul mi s-a luminat. Înţelegeam că bătrînul din cofetăria «Crizantema» era acelaşi cu «omul în gri». Pentru a deruta, se machia şi-şi punea mustaţă. Aşa îşi pusese şi în seara accidentului: cînd trecuse prin faţa hotelului «Bucureşti» era un om tînăr, dar în clipele cînd se produsese accidentul avea mustaţă şi se transformase într-un bătrîn care... a cules foarte sprinten servieta lui nenea Paul. Apoi, a fugit cu ea, a scos documentele şi, în locul lor, a pus mustaţa şi nişte ziare vechi, abandonînd servieta pe care a găsit-o Ovidiu, care, desigur, îl urmărise.

— Nu vreau să mai risc, spunea «omul în gri». Chiar azi plec. Dispar pentru totdeauna.

— Să vedem ce va zice şi Kurt.

Abia spusese aceste cuvinte, că am auzit un ciocănit discret în uşă, în felul în care bătuse şi Marcela.

— A sosit Kurt! a spus, cu oarecare vioiciune în glas, omul cu glasul răguşit. Mă duc să-i deschid. Tu, Nik, fă o inspecţie pe afară, să-ţi dai seamă cum stau lucrurile. Ieşi pe uşa dinspre grădină.

Peste cîteva clipe, pe culoar am auzit paşi. «Omul în gri» venea drept spre mine... Nu aveam unde fugi. Eram prins ca într-o capcană.

(VA URMA)

Din sutele de vederi, primite în vacanța de vară, de pe toate meleagurile patriei de la prietenele mele, am ales cîteva.

Mulțumesc pe această cale tuturor celor care nu m-au uitat.

Calde salutări de la tabăra de pionieri "Cutezătorii" din Năvodari.

Prietena ta
Matilda Fanfareţ

Multe sărutări din partea mea.

Daniela Drăghiş

O amintire din judeţul meu, Harghita.

Cu drag,
Puşa Roşca

Dragă Olguţa,

Mă aflu de o săptămînă la mare. Fac baie, culeg scoici şi, într-un cuvînt, sînt fericită.

Iţi trimit şi ţie... cîţiva stropi de apă rece!

Ileana David

Dragă Olguţa,

Iţi mulţumesc pentru vederea pe care mi-ai trimis-o şi-ţi trimit alta din judeţul meu natal.

Multă fericire şi succese.

prietena ta
Tatiana Urucu
satul Dădeşti, judeţul Iaşi

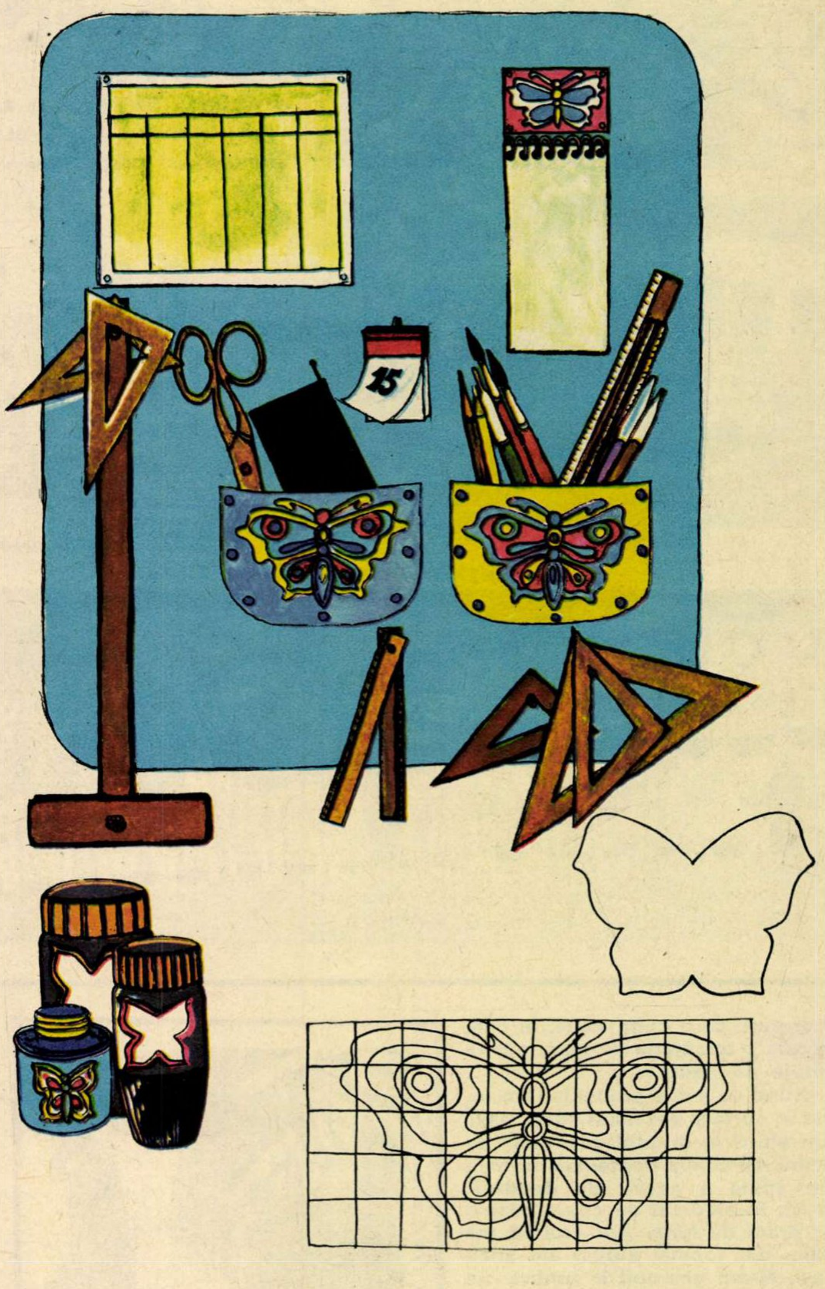

PREGATIREA CAMEREI DE STUDIU

MATERIALE NECESARE: o foaie PAL, PEL, sau placaj 1,20 m/1 m, 1,50 m; țesătură colorată (flanelă, țesătură de lînă, melana etc.); 2 bucăți fetru colorat — pentru buzunare (25 cm/15 cm fiecare+1 cm de jur împrejur pentru cusături); cîteva borcane cu capac; o cutie de conserve; o bucată de țesătură pentru îmbrăcatul cutiei de conserve; bucățele de fetru divers colorate pentru fluturi; cîteva pioneze colorate, cuie; vopsea duco. **EXECUȚIE:** se rotunjesc la traforaj și se netezesc cu șmirghel colțurile foii de placaj. Se înnădește materialul textil pentru obținerea unui dreptunghi de 1,20 m/1 m+5 cm de jur împrejur (pentru lipit). Se lipește dreptunghiul pe foaie cu aracetin sau vinarom, avînd grijă să nu facă cute. Se taie cele două dreptunghiuri 25 cm/15 cm pentru buzunare și se rotunjesc colțurile cu foarfeca. Se prind cu pionezele colorate pe panou. Se bat cuiele pentru teu, echere și rigle, pentru notes și calendar. Se decupează cei doi fluturi din fetru (vezi desenul — 1 pătrat = 2 cm), și se lipesc cu aracetin pe buzunare. Se îmbracă cutia de conserve în țesătură: banda de țesătură avînd lungimea circumferinței cutiei se coase pe dos, se întoarce pe față și se trage peste cutie. Fluturele aplicat pe această cutie, care va adăposti călimara, va fi decupat de asemenea din fetru, după același model cu cei de pe buzunare. Pentru borcane (în care vom ține gume, penițe etc.) folosim șablonul alăturat decupat din hîrtie și aplicat cu gumă arabică pe borcane. Apoi vopsim borcanele cu duco. Cînd vopseaua este perfect uscată, înlăturăm cu o cîrpă udă șablonul (confecționat din hîrtie subțire). Apoi aplicăm un contur colorat fluturelui de pe borcan.

Fixăm panoul în perete cu două-patru cuie mai mari.

ÎNCEPUT DE AN ȘCOLAR

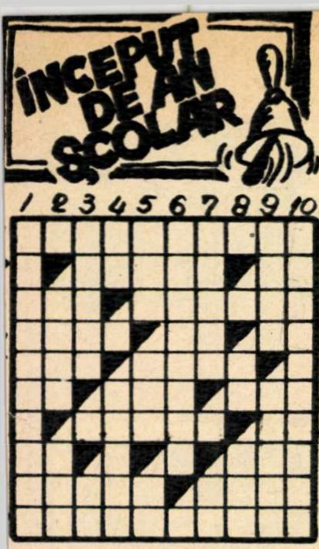

ORIZONTAL: 1. Colega lui Creangă la școala din Humulești. 2. Orice elev pentru retrogradul «domn» Vucea din «Școala Domnească» a lui Delavrancea. Pătrat... agrar. 3. Jucat pe scenă. Ochi și urechi la explicație (pl.)! 4. Prilej de serbare și daruri în vacanța de iarnă. Cu lupa... pe atlas! 5. Oraș în Norvegia. Sculptura, pictura, muzica etc. 6. Țar! A ședea în bancă. Academia de Științe Economice. 7. Loc unde se desfășoară uneori verificarea. Pete! 8. Perioadă de studiu urmată de vacanța mare. Două pagini de caiet (pl.)! 9. A recita. Celor tehnico-aplicative li se acordă o importanță tot mai mare (sing.). 10. Verificarea cunoștințelor pe cale practică.

VERTICAL: 1. Sfîrșitul anului școlar, serbarea, acordarea premiilor și a mențiunilor, într-un cuvînt. 2. Programul elevului. Personificarea nopții la romani. 3. Oferă excursii imaginare la domiciliu. Sandu Popescu. 4. Soarele vechilor egipteni. Notă mediocră. 5. Pusă în ace la orele de lucru, de mîinile harnicelor fete. Zeitate răufăcătoare fiica a lui Zeus. La dirigenție! 6. Botanica, zoologia, anatomia. 7. Facultate în cadrul Universității. Întrebare! 8. Prima vocală la patrat! Radical organic. 9. Unul din părinți. Eeducație fizică. 10. Parte a matematicii care se ocupă cu studiul numerelor.

Prof.
TEODOR AXIOTI

CORESPONDEAZĂ cu voi

Floarea Naciu, Rodica Lăzărea, Irina Beldean, Școala generală Năoiu, comuna Cămaraș, județul Cluj; **Ioan Bîgu, satul** Cotu Băii, comuna Vadu Moldovei, județul Suceava; **Chivuța Savu,** satul Constantin Brîncoveanu, comuna Dragomira, județul Ialomița, **Vica Iordan,** Școala generală Livezile, județul Bacău, **Elena Sipcă,** satul Lipia, comuna Merei, județul Buzău; **Viorica St. Ene,** comuna Însurăței, județul Brăila.

CORESPONDEAZĂ cu voi

GABRIEL BURJAN – Mircurea Ciuc. Iată și reportajul pe care-l așteptam. Un reportaj interesant, cuprinzînd o seamă de aspecte ale activităților de vacanță. Despre cine e vorba? Despre pionierii din Miercurea Ciuc, aflați «pe cărările vacanței», în excursii, drumeții sau în taberele de la Homorod, Năvodari și Buda-Argeș. Pentru cei rămași în localitate s-a deschis un club în care s-au desfășurat concursuri fulger pe diverse teme, cultural-științifice, jocuri sportive — șah, tenis de masă și chiar foarte disputate meciuri de fotbal și baschet. Pionierii din Miercurea Ciuc n-au lipsit nici de la munca patriotică, fie în oraș, fie în comunele învecinate, unde țăranii cooperatori au fost ajutați la strînsul recoltelor. Episodul hazliu al reportajului? Excursia elevilor de la Liceul nr. 1 în apropiere de Tușnad-Băi, la Lacul Sf. Ana. La punctul terminus al excursiei băieții au fost nevoiți să treacă un serios examen... culinar! Dar fetele? Ele au acordat, cum s-ar spune, «asistența necesară» acestor bucătării ad-hoc! La sfîrșitul acestei originale competiții, băieții și-au primit laudele, pe bună dreptate, din partea juriului atît de competent — fetele. «Cît despre pofta de mîncare — ne scrie prietenul nostru Gabriel — se găsea în porții duble și chiar triple. Bravo, băieți! Și felicitări lui Gabriel pentru acest reportaj. O singură observație: păcat că n-ai imortalizat pe peliculă cîteva aspecte ale acestui episod de vacanță.

ENE FLORIN – București. Un vechi prieten și un fotoreporter prodigios care știe să surprindă la momentul oportun secvențe elocvente pentru cele mai deosebite activități pionierești. Vacanța mare a fost... mare și frumoasă și, așa după cum scrii, ai găsit «suficiente subiecte» cu care să ne ții la curent. Aștept cele două fotoreportaje promise: din Maramureș și Tîrgu Jiu.

ILIE HOZA – Maieru, jud. Bistrița-Năsăud. Microreportajul «Vacanța» nu e suficient de convingător, vorbești despre lucruri generale, ocolești aspectele reale, concrete. Trimite prozele promise. Sînt curios să aflu cum au evoluat cele două personaje, Vlăduț și Radu, pe care mi i-ai prezentat.

PIX

DRAGI
EMIL
PRIETENI
EMIL

IULIAN MARGU, Școala generală nr. 2, Vîlcea. *Deunăzi am citit scrisoarea pe care i-ai adresat-o reporterului Pix în legătură cu scenariile de film pe care le-ai scris. Văd că de data aceasta îmi ceri și mie un sfat, privitor la descoperirea pe care ai făcut-o... în podul bunicii: o carte veche, editată în anul 1856. Nu te nelinişti. Îți înțeleg perfect nedumerirea și mă grăbesc să te lămuresc. În acea vreme nu fusese încă adoptat în întregime alfabetul latin, de aceea se mai păstrau unele semne chirilice precum și forme gramaticale arhaice. De pildă, articularea de tip* editoriu, chefulu. *Ai întîlnit forma* Bucureșci *în loc de* Bucuresti *Este vorba de perioada de tranziție de la alfabetul chirilic la cel latin. Pe atunci, grupul «sci» se citea «sti». Pentru a te edifica și mai bine, poți confrunta cartea cu pricina cu alte scrieri, datind din aceeași vreme, la biblioteca orașului Vîlcea și mai poți obține lămuriri suplimentare de la custodele acestei biblioteci.*

ALINA NELEGA, Tg. Mureș. *Iată că primesc o scrisoare de la o fată în legătură cu așa-numiții «invadatori» despre care am scris cu cîtva timp în urmă. Cazul pe care mi-l relatezi tu îl găsesc destul de grav și e bine că ai acționat imediat, stînd de vorbă cu părinții elevului A. Niezgoda pentru a le atrage atenția asupra comportării fiului lor. Probabil că pînă acum aceștia au luat măsurile corespunzătoare și nimeni din cartierul vostru nu mai este jignit și insultat.*

GABRIELA LUPESCU, *comandanta unității de pionieri de la Școala generală nr. 2, Zănești, Neamț, este o pasionată a fotbalului. Echipa de fotbal a școlii, pe care Gabriela mi-a descris-o în mod elogios, s-a clasat a treia în campionatul județean. «În momentul de față ei se pregătesc intens. Vor probabil să ne facă o surpriză». Pentru a cunoaște pe viitoarele vedete ale fotbalului, prietena mea mi-a trimis fotografia. Iată-i pe colegii ei împreună cu tovarășul Radu Mihai, profesor de educație fizică și antrenorul lor.*

Cutezătorii 36

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 17 60 10 int. 1454
REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA
REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU
SECRETAR DE REDACȚIE
LUCIA SICOMAȘ

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA

TIPARUL: C.P.C.S.
ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA». SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64–66, P.O.B. – BOX 2001»

ENIGMA

O NOUĂ AVENTURĂ A CPT. DUMITRESCU

Radu avea toate motivele să fie bine dispus. Căpitanul Dumitrescu îl luase de acasă cu mașina, un Fiat 850 sport, cu intenția să facă o plimbare în pădurea Băneasa. Dar cînd se aflau în apropierea «Casei Scînteii», prin radio i se transmise căpitanului:

«Deplasează-te în cea mai mare viteză la uzina «Obiectivul negru». A avut loc o explozie și este amenințat de a fi aruncat în aer agregatul 700. La toate intersecțiile vei fi întîmpinat de culoarea verde a semafoarelor.»

Dumitrescu și Radu ajunseră la cîțiva metri de locul exploziei. O instalație se lupta cu flăcările. Inginerul șef, un maistru și doi electricieni erau înspăimîntați. La sosirea căpitanului, cei prezenți salutară. Numai inginerul șef se făcu că nu sesizase venirea lui Dumitrescu, continuînd să privească învolburările de fum ce urcau spre cer.

— De ce stați? strigă căpitanul. Să mobilizăm oamenii pentru a realiza un covor protector pentru agregatul 700 deoarece...

Nu apucă să-și termine fraza că portarul sosi într-un suflet.

— Tovarășe inginer șef, vă caută cineva la telefon. Spune că la dvs. în birou nu răspunde nimeni și că e ceva urgent, în legătură cu explozia, adăugă paznicul.

— Nu-mi arde acum de telefoane.

— Mă duc eu la telefon, spuse maistrul.

Radu îi făcu un semn discret lui Dumitrescu. Acesta înțelese că printre cei prezenți se afla și spionul Herdon, travestit. Părerea lui Radu îi confirmă suspiciunea și de aceea strigă:

— Încercați orice intervenție pentru stingerea incendiului. Toată lumea să se retragă la cel puțin 100 de m de agregatul 700.

Dumitrescu l-a arestat pe loc pe spionul Herdon și astfel a doua explozie, ce urma să fie declanșată de o mașină infernală, n-a mai avut loc.

Puteți preciza cine, dintre cele patru persoane găsite la fața locului, era spionul Herdon?

VALERIU IVAN

Rebo-anagramat

3 + 3 = 6

ECONOMIE

Prin amestecul literelor ce formează cuvintele de cîte 3 litere ilustrate în imaginea alăturată se va obține un nou cuvînt de 6 litere, din domeniul indicat în titlu.

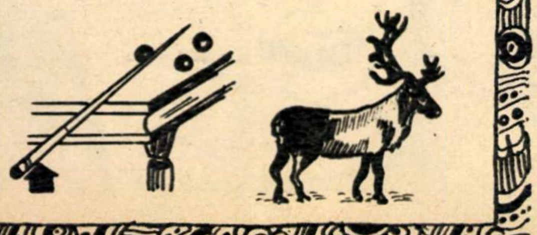

Fără cuvinte

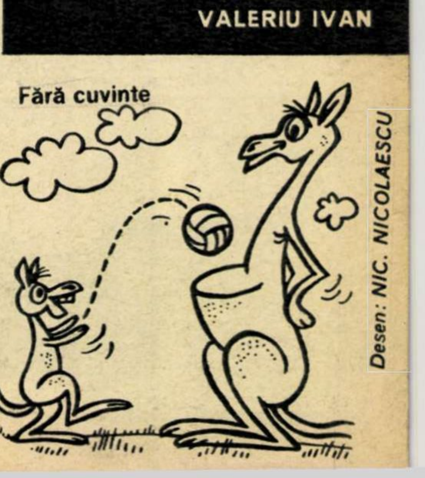

Aghiotanții marelui SPARTACUS

EPISODUL IX

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: Cauza erorii în care căzuseră Electron și Piolet fusese o defecțiune tehnică ivită în montajul liniei telefonice. Electron era sancționat. După o oră, aghiotanții Marelui Spartacus și Patrocle se întîlnesc la sediul «Columnei» în cadrul unei ședințe extraordinare. Electron se revanșează, explicînd secretul complexului Lac — Cazemată — Rîu.

Scenariul: NICOLAE STĂICULESCU
Desene: OFELIA DUMITRESCU

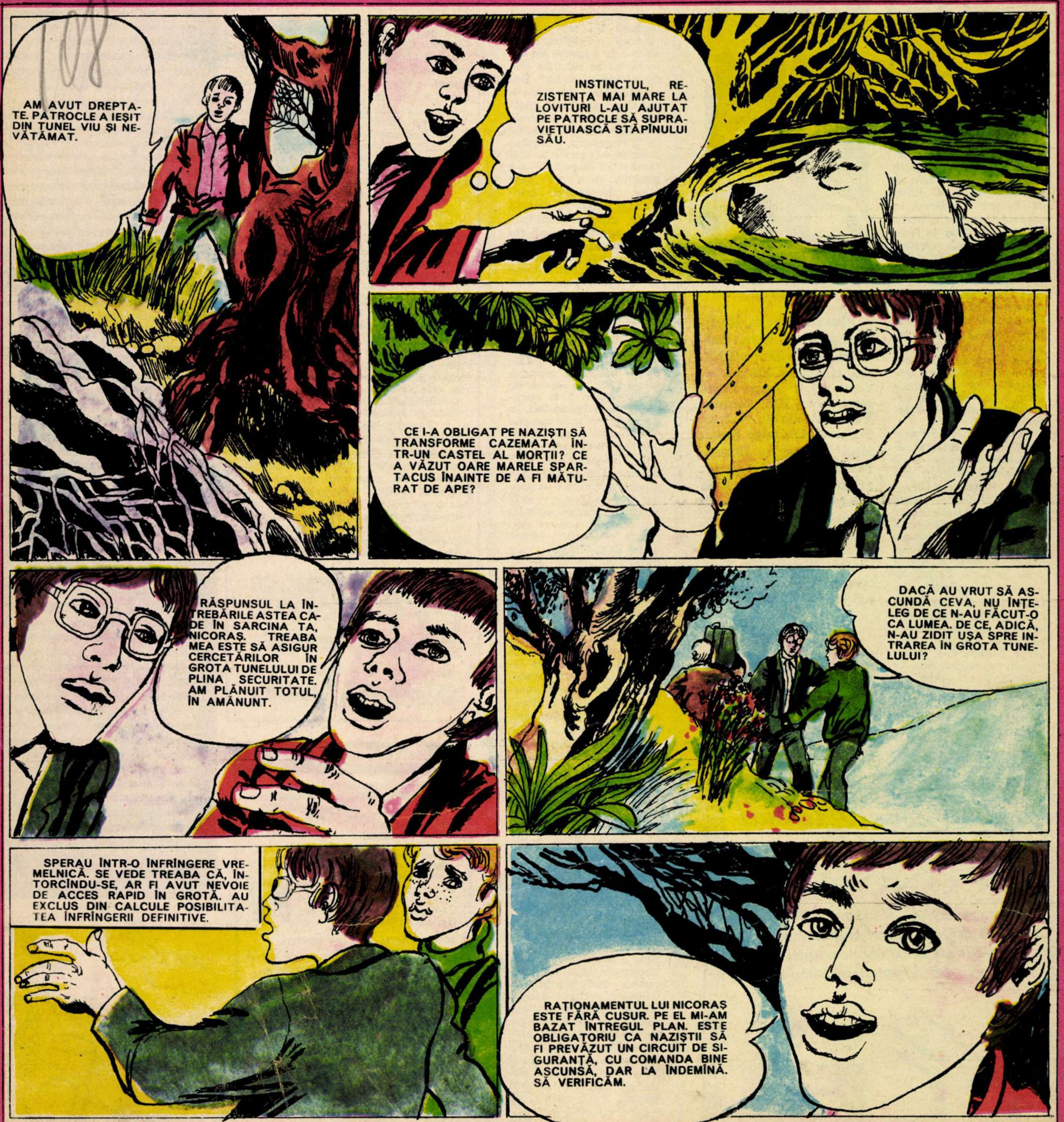
AM AVUT DREPTATE. PATROCLE A IEȘIT DIN TUNEL VIU ȘI NEVĂTĂMAT.
INSTINCTUL, REZISTENȚA MAI MARE LA LOVITURI L-AU AJUTAT PE PATROCLE SĂ SUPRAVIEȚUIASCĂ STĂPÎNULUI SĂU.
CE I-A OBLIGAT PE NAZIȘTI SĂ TRANSFORME CAZEMATA ÎNTR-UN CASTEL AL MORȚII? CE A VĂZUT OARE MARELE SPARTACUS ÎNAINTE DE A FI MĂTURAT DE APE?
RĂSPUNSUL LA ÎNTREBĂRILE ASTEA CADE ÎN SARCINA TA, NICORAȘ. TREABA MEA ESTE SĂ ASIGUR CERCETĂRILOR ÎN GROTA TUNELULUI DE PLINA SECURITATE. AM PLĂNUIT TOTUL, ÎN AMĂNUNT.
DACĂ AU VRUT SĂ ASCUNDĂ CEVA, NU ÎNȚELEG DE CE N-AU FĂCUT-O CA LUMEA. DE CE, ADICĂ, N-AU ZIDIT UȘA SPRE INTRAREA ÎN GROTA TUNELULUI?
SPERAU ÎNTR-O ÎNFRÎNGERE VREMELNICĂ. SE VEDE TREABA CĂ, ÎNTORCÎNDU-SE, AR FI AVUT NEVOIE DE ACCES RAPID ÎN GROTĂ. AU EXCLUS DIN CALCULE POSIBILITATEA ÎNFRÎNGERII DEFINITIVE.
RAȚIONAMENTUL LUI NICORAȘ ESTE FĂRĂ CUSUR. PE EL MI-AM BAZAT ÎNTREGUL PLAN. ESTE OBLIGATORIU CA NAZIȘTII SĂ FI PREVĂZUT UN CIRCUIT DE SIGURANȚĂ, CU COMANDA BINE ASCUNSĂ, DAR LA ÎNDEMÎNĂ. SĂ VERIFICĂM.

(va urma)

Cutezătorii

37

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 14 SEPTEMBRIE 1972,
ANUL VI (260)
16 PAGINI

Tuturor elevilor
mult succes în noul an școlar!

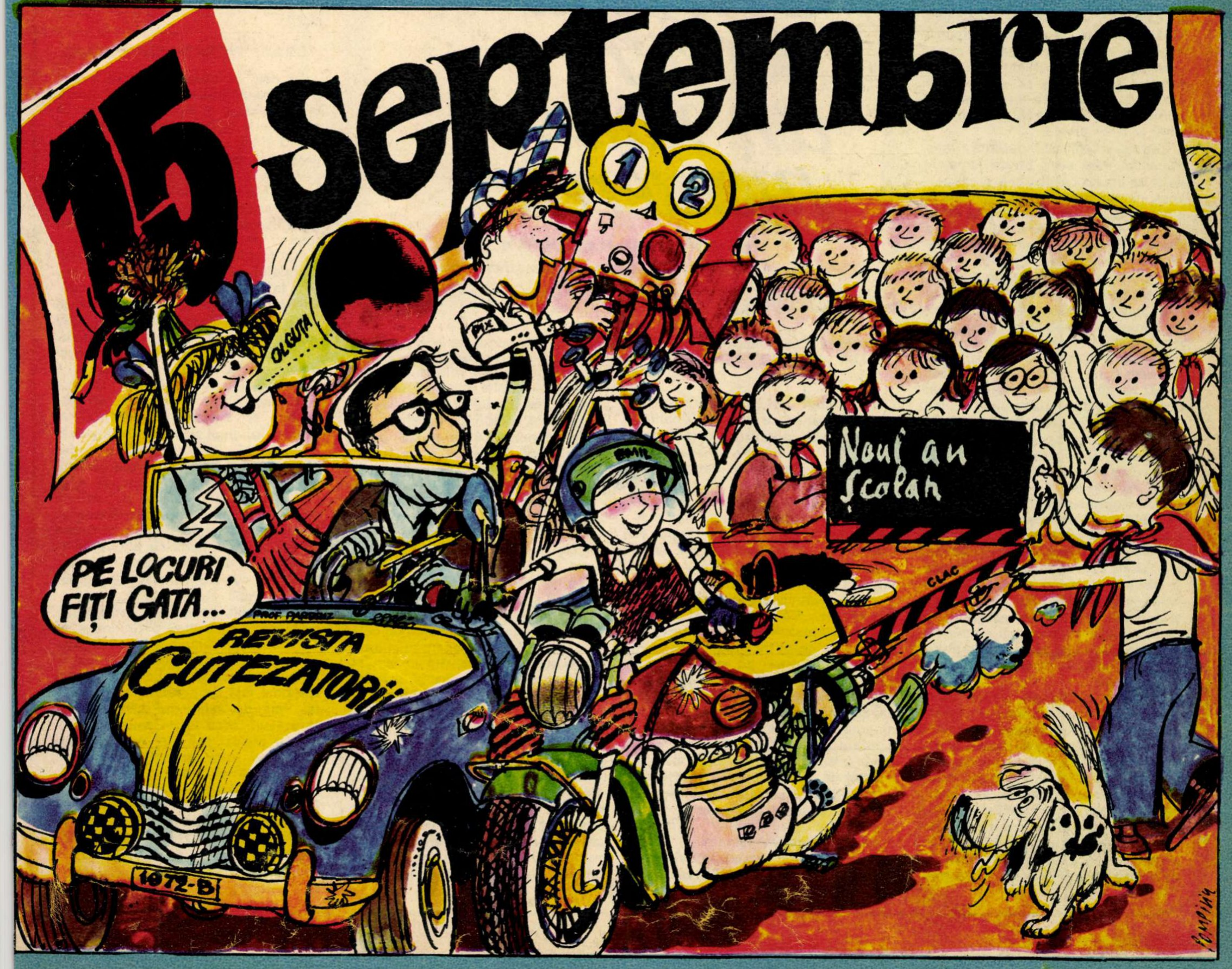
15 septembrie
1
2
OLGUȚA
PIX
EMIL
Noul an școlar
PE LOCURI, FIȚI GATA...
PROF. PARBRIZ
REVISTA CUTEZĂTORII
CLAC
1972-B

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

An nou școlar – an nou pionieresc

de VIRGILIU RADULIAN

Președinte al Consiliului Național al Organizației pionierilor

DRAGI PIONIERI ȘI ȘCOLARI,

După o minunată vacanță și entuziaste zile de muncă patriotică, începeți un nou an școlar cu dorința înflăcărată și hotărîrea de a învăța cît mai bine, de a munci cu sîrguință spre a contribui la înflorirea și prosperitatea patriei. Cu acest prilej vă transmit din partea Consiliului Național al Organizației pionierilor felicitări și urări de spor la muncă, sănătate și bucurii, satisfacții și împliniri în viața și-n activitatea voastră școlară și pionierească.

Pornind la muncă cu gînduri și sentimente de profundă dragoste pentru țară și popor, ne călăuzesc îndemnurile celui mai iubit și apropiat prieten și îndrumător al pionierilor, tovarășul Nicolae Ceaușescu: **«Pentru pionieri, pentru toți școlarii nu poate exista dorință mai nobilă decît aceea ca fiecare, pe măsura forțelor sale, să participe la clocotitoarea construcție a noii orînduiri din patria noastră, să-și aducă contribuția, oricît de mică, la sporirea frumuseții și bogăției țării, la realizarea înaltelor idealuri de progres și civilizație»**. Cuvîntul secretarului general al partidului mobilizează și însuflețește pe fiecare purtător al cravatei roșii cu tricolor să-și îndeplinească exemplar îndatoririle față de patrie și popor, îl îndeamnă să cuteze mereu și mereu spre noi înfăptuiri și inițiative, să-și trăiască viața și să se comporte în toate împrejurările ca un fiu demn al partidului și al poporului, ca un adevărat și brav pionier.

Cea mai însemnată îndatorire a voastră acum este de a învăța temeinic, de a vă însuși cu pasiune și răspundere, cît mai profund cunoștințele, de a îmbogăți necontenit orizontul vostru cultural științific, de a vă forma și dezvolta iscusința practică, deprinderile de muncă. Fără sîrguință la învățătură, nu poate fi vorba de cinste și respect față de muncă și față de făuritorii bunurilor materiale și spirituale, de dăruire și devotament pentru interesele patriei și ale poporului. Acest mare adevăr trebuie să fie bine înțeles și însușit de fiecare pionier. Mulți dintre voi ați exprimat în fapte adeziunea entuziastă la îndemnul ce v-a fost adresat tot prin revista «Cutezătorii» de a lupta cu toate puterile pentru încheierea cu succes a anului școlar ce a trecut. Ați obținut rezultate importante. **În numele Consiliului Național mulțumesc tuturor pionierilor, grupelor și detașamentelor care s-au angajat cu avînt în îndeplinirea sarcinii ce le-a fost încredințată și-i felicit călduros pentru succesele dobîndite.** Acum trebuie să acționați energic și stăruitor, din prima zi și de-a lungul întregului an, pentru ca fiecare școlar să învețe cu toate puterile sale, dovedind sîrguință și interes față de pregătirea sa pentru muncă și pentru viață.

Să facem ca fiecare pionier să fie un școlar silitor, ca-n fiecare grupă și detașament să se mențină continuu o atmosferă sănătoasă de muncă și disciplină, de inițiativă și răspundere, să fie promovată o atitudine fermă, activă și permanentă de atenție și exigență pentru munca tuturor, de încurajare și stimulare a eforturilor pentru rezultate cît mai bune la învățătură! **Să dăm viață chemării Forumului Național ca anul școlar 1972—1973 să fie pentru toți pionierii un an de mari izbînzi în munca de însușire a cunoștințelor!** Aceasta ar fi o minunată dovadă a cutezanței și voinței pionierești, a capacității pionierilor de a se mobiliza și de a birui pe drumul făuririi unui țel important ce și l-au propus. Totul depinde de inițiativa și hotărîrea voastră, de tăria și perseverența fiecărui pionier, a fiecărui colectiv pionieresc. Ne exprimăm convingerea și încrederea că veți reuși, dragi pionieri, să înfăptuiți această importantă sarcină. Veți crea astfel și condițiile necesare pentru ca-n grupe, detașamente și unități să se desfășoare în timpul liber o intensă, plăcută și diversă activitate care să vă satisfacă interesele și dorințele, să vă cultive aptitudinile, să contribuie rodnic la reconfortarea și educarea voastră multilaterală.

PIONIERII COMANDANȚI
ȘI DIN ACTIVUL PIONIERESC!

Răspunderi noi și importante vă revin în noul an de muncă. Constituirea comandamentelor comunale, orășenești și municipale, desfășurarea pentru prima dată a întrunirilor județene anuale și a Forumului Național au sporit atribuțiile și răspunderile voastre în organizarea și conducerea activității pionierești. Sîntem siguri că veți folosi cu pricepere noul cadru creat pentru a da un impuls și mai puternic inițiativei pionierești, pentru a ridica pretutindeni nivelul vieții de organizație. **Să facem ca fiecare grupă, detașament și unitate să devină un colectiv puternic și unit, iar fiecare pionier un membru destoinic și activ al organizației.** Cu alte cuvinte să nu mai avem pionieri cu numele și pionieri cu fapta, ci o singură categorie de pionieri: **și cu numele și cu fapta!** Niciun pionier să nu uite nici o clipă că aparține unei organizații revoluționare, că trebuie să dovedească prin faptele și comportarea de fiecare zi că poartă cu cinste cravata roșie cu tricolor. Pentru a realiza acest țel va trebui să antrenați pe toți pionierii la activități diverse, să sporiți numărul celor cu responsabilități precise. Adunările de detașament, întîlnirile cu comuniștii și utecištii, învățarea cîntecelor patriotice și revoluționare, exercițiile de pregătire pentru apărarea patriei și pentru călirea fizică sistematică, munca patriotică, constituirea și activizarea formațiunilor de cruce roșie, însușirea și perfecționarea deprinderilor tehnice aplicative, munca cu copiii preșcolari, activitățile cultural-artistice, drumeția, sportul și turismul, numeroase alte preocupări trebuie să ducă la îmbogățirea și diversificarea neîntreruptă a conținutului activității pionierești, la întărirea disciplinei, unității și prieteniei dintre pionieri în cadrul fiecărui detașament, astfel încît **să capete o cît mai largă afirmare în viața pionierească principiul «Toți pentru unul și unul pentru toți!»**

Acestui scop îi este destinată și importanta preocupare a organizației de a întări colaborarea, prietenia și frăția dintre pionierii români, maghiari, germani și de alte naționalități, dintre pionierii de la sate și orașe. Trebuie să ajungem acolo încît fiecare pionier să fie răspunzător nu numai pentru sarcinile ce i-au fost încredințate, dar să-și asume singur răspunderi și să se deprindă a răspunde totodată pentru munca întregii organizații. Această atitudine, expresie vie a atașamentului pionierului față de mișcarea pionierească, va întări mult organizația. Atenție deosebită trebuie să acordați grupei de pionieri, bunei organizări a activității și participării la viața grupei a tuturor membrilor organizației. Atunci cînd, după cum spunea un coleg al vostru în Forum, fiecare membru al grupei înțelege cu adevărat ce înseamnă Organizația pionierilor și, prin fapte, se va strădui neîntrerupt să fie demn urmaș al comuniștilor, atunci activitatea fiecărei grupe va fi fără îndoială rodnică.

Să realizăm împreună această cerință! **Să facem ca-n fiecare grupă și detașament să pulseze o viață pionierească dinamică, bogată și interesantă, care să întărească dragostea tuturor pionierilor față de organizație.** Folosiți cu pricepere discutarea în detașamente a Chemării Forumului Național, pregătirea și desfășurarea alegerilor pionierești, pentru a stimula inițiativa, spiritul critic și exigența pionierilor, pentru a îmbunătăți organizarea activității în grupe, detașamente și unități, pentru a spori răspunderea fiecărui pionier față de propria sa activitate și comportare. Dacă voi, pionierii din activ, veți fi primii exemplu și veți acționa cu pasiune, sprijinindu-vă pe întregul colectiv, cu ajutorul tovarășilor comandanți-instructori, veți reuși!

PIONIERI DIN CLASELE A VIII-A,

Veți deveni în curînd membri ai U.T.C. Organizația vă mulțumește pentru tot ceea ce ați făcut în vederea sporirii onoarei pionierești și vă urează succese și cît mai mari bucurii în viața de utecişti. Sîntem convinși că veți rămîne în continuare prieteni devotați ai mișcării pionierești, că veți ajuta — ani de-a rîndul și poate în întreaga voastră viață — pe pionieri să continue și să îmbogățească tradițiile minunate la a căror apariție ați adus voi înșivă contribuția cu entuziasm și vrednicie.

Să întărim mereu și s-o facem mereu mai puternică prietenia și colaborarea dintre pionieri și uteciști!

DRAGI PIONIERI ȘI ȘCOLARI,

Să dăm în acest an școlar o mai puternică strălucire pionieriei, unind în purtarea și-n faptele fiecăruia, în gîndurile și sentimentele, în felul de a munci și trăi cinstea, hărnicia, curajul, dragostea pentru muncă și frumos, prietenia și respectul reciproc, demnitatea și modestia! Fiecare pionier să săvîrșească în fiecare zi cît mai multe fapte demne de un purtător al cravatei roșii cu tricolor, de viitor comunist!

Am fost îndemnați de conducătorul partidului să contribuim, cu cît putem, la sporirea frumuseților și bogățiilor țării. Să dăm un nou avînt muncii patriotice, participînd din toată inima la înfrumusețarea școlilor, a orașelor și satelor patriei, să împodobim prin munca și grija noastră gospodărească fiecare colțișor al țării unde hărnicia pionierilor poate fi de folos. **Să dovedim că sîntem fii vrednici ai poporului, puși pe fapte de ispravă, capabili să unim cîntecul și jocul cu munca, inițiativa și voia bună .**

Prin fapte și purtări alese, să aduceți prinos de dragoste și prețuire, de respect educatorilor, profesori și învățători, comandanți-instructori, care vă educă și vă ajută cu atîta grijă și devotament să vă realizați năzuințele, împărțind cu voi și satisfacțiile și greutățile muncii!

Să dăruim bucuriile și înfăptuirile pionierești partidului, părinților și educatorilor, întregului popor! Să îndeplinim cu cinste angajamentul luat în numele tuturor pionierilor de Forumul Național față de conducerea partidului, față de secretarul său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, că: **«Vom munci tot mai mult și mai bine, ne vom organiza temeinic activitatea și viața pionierească, astfel încît să putem deveni schimbul demn al părinților noștri, să dovedim prin fapte că sîntem fii credincioși ai Partidului Comunist Român.»**

14 septembrie 1972

BINE TE-AM GĂSIT, ȘCOALĂ DRAGĂ! Foto: Elena FUNDULEA

2 000 000 DE CUTEZĂTORI RĂSPUND CU ÎNSUFLEȚIRE CHEMĂRII FORUMULUI NAȚIONAL AL PIONIERILOR

TIMIȘOARA

Corespondentul nostru special *Ion Petrescu* ne informează: Pionierii și școlarii din orașul nostru, răspund Chemării Forumului, făcînd din ultima săptămînă de vacanță, o adevărată săptămînă a hărniciei. Astfel, școlarii claselor V–VI de la Școala generală nr. 1 au amenajat atelierul școlii și terenul de sport; 70 de pionieri de la Școala generală nr. 7 au lucrat la înfrumusețarea parcului din cartierul Clinicile Noi. Tot la înfrumusețarea zonelor verzi ale orașului au participat elevii liceului «Eftimie Murgu», cei de la Școlile generale nr. 11, 14 și 16.

COMĂNIȚA, JUDEȚUL OLT

Pionierii și școlarii din comună, alături de cei mari, au muncit cu mult spor la împachetarea celor 12 000 bucăți cărămidă în cuptor pentru a fi arse. Entuziasmul este ușor de înțeles, dacă ne gîndim că aceste cărămizi sînt destinate noului atelier-școală, care va avea trei secții: croitorie, tîmplărie și lăcătușerie.

Alături de această acțiune, merită amintită și recoltarea celor 1 200 kg ceapă și 100 kg fasole boabe de pe lotul fermei școlare.

IAȘI

Școlarii care activează în cadrul cercurilor Casei pionierilor au sădit o mie cinci sute de garoafe și au pregătit cincisute de ghivece cu flori pentru serele din grădina Copou și Parcul tineretului, a căror îngrijire au preluat-o.

GĂBOJDIC, JUDEȚUL TIMIȘ

Brigăzile pionierești de muncă patriotică au recoltat trei vagoane de roșii.

PLOIEȘTI

«Micii gospodari ai orașului» pionierii și școlarii, au efectuat 10 000 de ore de muncă patriotică la curățirea și înfrumusețarea parcurilor.

URZICENI, JUDEȚUL ILFOV

Elevii școlilor generale din localitate au muncit cu entuziasm, ajutînd constructorii, la ridicarea unei noi școli. Hărnicia lor se adună în peste o mie de ore de muncă.

BUCUREȘTI

«Pionierii iubesc munca, ocrotesc natura și se poartă exemplar în toate împrejurările» este îndemnul care însoțește activitatea pionierilor din sectorul VII, care participă cu hărnicie la construirea Școlii generale nr. 103 și la amenajarea parcului Străulești. De altfel, în toate sectoarele capitalei, pionierii și școlarii sînt prezenți în preajma școlilor, ajutînd la pregătirile care se fac în vederea începerii cursurilor. Ei lucrează cu drag și la înfrumusețarea parcurilor, a zonelor verzi din noile cartiere ale capitalei.

CEAHLĂU, JUDEȚUL NEAMȚ

Școlarii comunei, pricepuți legumicultori, lucrează aproape zilnic pe lotul școlar. Recolta legumelor de pe lotul lor se arată, de pe acum, a fi foarte bogată căci, așa după cum s-au angajat, ei vor fi aceia care vor aproviziona internatul școlii.

TURDA

De curînd, la Școala generală nr. 6 din oraș a luat ființă un atelier-școală. Constructorii lui sînt — alături de maiștri — toți elevii școlii!

Constructorii

Cînd zorii zilei pun drapele
Pe macaralele din jur,
zidarul urcă printre schele
spre-al orizontului contur.
În ochi culege depărtarea
din zări senine, albăstrii,
iar mîinile-i încep sonata
cu spornic cîntec de mistrii,
Cu scăpărări, în joc fantastic,
și scînteieri de foc și fier
sudorii modelează plastic
suișul blocurilor spre cer.

FLORIN ENE
cl. a VII-a, București

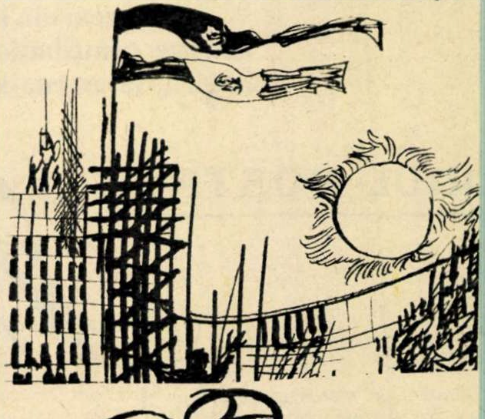

Patria

Tatăl meu are părul nins
Undeva pe banchiza vieții.
Surîsul lui însă nu-i de moșneag
Și inima nu-i obosită și grea.
Fratele meu are pană de șoim
Și sburdă-n Carpați,
în amfiteatrul de soare:
Fiindcă toți ne-am născut într-o țară
de purpură
Și aceasta a devenit sîngele meu.

IULIAN PENESCU
cl. a VIII-a, Tîrgoviște

Cei mai tineri arhitecți construiesc cel mai nou dig! ▲

Să facem din munca patriotică o sarcină de cinste pentru fiecare pionier, aducîndu-ne după puterile noastre contribuția la îngrijirea și înfrumusețarea școlilor, orașelor și satelor patriei, la ocrotirea naturii, la amenajarea terenurilor de sport și de joacă.

DIN CHEMAREA FORUMULUI NAȚIONAL AL PIONIERILOR

RAIDUL NOSTRU:

Preludii la noul an școlar

Pretutindeni, în marile orașe sau in cele mai îndepărtate colțuri ale țării, inițiativa pionierească răspunde mereu prezent.

Liceul «Ana Ipătescu» din Gherla, județul Cluj. Printre cele mai interesante realizări ale elevilor se numără stațiunea meteorologică cu scop didactic, care va furniza date meteo și prognoze pentru intreg orașul. Majoritatea utilajului a fost construit chiar de ei. Tot elevii au excavat o mare cantitate de pămînt din subsolul clădirii liceului pentru a permite instalarea în bune condiții a unui atelier mecanic. Pregătirea betoanelor, sortarea balastului, transportul și manipularea lor le-au făcut tot pionierii și școlarii. Noul cabinet medical a fost reamenajat de asemenea de către micii dar entuziaștii constructori. S-au evidențiat pionierii Suvagău Alexandru — comandantul unității, Peredi Gheorghe, Verde Marcel, Ciont Dionisie, Pop Ioana, Verde Eugen, Ciont Marius, Boancă Gabriela, Bota Maria.

În municipiul Cluj, vizitînd noul cartier de locuințe Mănăștur, am poposit cîteva minute și la noua Școală generală nr. 17, care va fi dată în folosință peste cîteva zile. Evident, elevilor noii școli le revine o sarcină deosebit de importantă în amenajarea curții, a căilor de acces, a spațiilor verzi înconjurătoare. Îndatorire pe care, ca pretutindeni în țară, tinerii cutezători de aici și-o onorează pe deplin. Sîntem apoi oaspeții Școlii generale de 10 ani din satul Arduzel, comuna Ulmeni, județul Maramureș; aici inundațiile și alunecările de teren din 1970 au lăsat urme adînci, dar vitregiile naturii nu i-au speriat pe localnici. Copiii au fost prezenți alături de părinți în toate acțiunile gospodărești. Noul an școlar este întîmpinat cu o sală de gimnastică reconstruită, o bază sportivă lîngă lotul agricol școlar, un nou bloc sanitar în incinta școlii. Mulți pionieri în fruntea cărora sînt Gergely Iosif, Kadar Zoltan, Hunyady Rozalia, Vicsai Mihai, Kiss Toth Iuliu, Nagy Olga, Forizs Zoltan, Matyas Ernö, Lakatos Francisc, Molnar Maria, Peter Levente au participat zi de zi la lucru pentru înfăptuirea angajamentelor luate de detașamentele de pionieri din școală. Nu au fost omise nici aspectele estetice: în fața școlii s-a amenajat o frumoasă grădiniță de flori — pionierul Kiss Toth Nicolae fiind specialist în altoiri pe trandafiri. Sălile de clasă, coridoarele au fost frumos împodobite în vederea deschiderii noului an școlar.

În județul Sălaj, la Școala generală din comuna Buciumi, pionierii au lucrat cu pricepere la amenajarea unor terenuri, la construirea unor diguri de piatră care să apere școala de revărsările rîului. Copiii din Buciumi participă și la lucrări agricole cum ar fi culesul fructelor și îngrijirea culturilor de sfeclă de zahăr de pe lotul școlar și de la micro cooperativa agricolă, dar sînt amatori și de tenis de cîmp; și-au construit terenurile corespunzătoare! Aici am întîlnit și un atelier de țesătorie prevăzut cu patru războaie unde mîinile harnice ale pionierilor vor țese frumoase motive populare sălăjene. Atelierul de tîmplărie a fost complet renovat și recent a fost dat în folosință un atelier de prefabricate din beton pentru a satisface necesitățile reamenajărilor din cadrul școlii. Dintre cei mai buni amintim pe Mariana Moraru, Pamfil Sur, Aurica Ciupe, Sergiu Bojan, Veronica Știrb, Mariana Horincar, Nicolae Bărbînță, Sabina Stirb, Maria Indrieș, Aurel Știrb, Iuliu Știrb, Liviu Chereches și Aurel Ciupe.

**Text și fotografii:
CĂLIN CREȚU**

PIONIERI PE URMELE LUCEAFĂRULUI

Un interviu cu tovarăşul CONSTANTIN IUREA, prim-secretar al Comitetului municipal Botoşani al P.C.R.

În acest an, pentru prima dată a fost lansat în rîndurile tuturor pionierilor şi şcolarilor concursul naţional de literatură, artă plastică şi turism intitulat «Pe urmele copilăriei Luceafărului poeziei româneşti». Acţiunea a cucerit masele de copii, reuşind să stîrnească interesul tuturor purtătorilor cravatelor roşii de a călători spre planeta lui Eminescu, planetă care nu este alta decît minunatul, unicul ţinut al Botoşanilor. Copiii care cutreieră oraşele, satele, meleagurile botoşănene scriu, pictează, recită, cîntă, dau îndrăzneţe spectacole, toate inspirate, atît din moştenirea eminesciană cît şi din frumuseţea şi bogăţia vieţii contemporane a urmaşilor lui Eminescu, constructorii de azi ai socialismului. Dar pentru a afla mai multe lucruri despre acest concurs, ne-am adresat tovarăşului Constantin Iurea, prim-secretar al Comitetului P.C.R al municipiului Botoşani, membru al juriului.

Rep: **Acest concurs atît de generos al pionierilor şi şcolarilor din toată ţara este, bineînţeles, şi-al celor din municipiul şi judeţul Botoşani; care-i de fapt esenţa unei asemenea acţiuni?**

C. Iurea: **Ca la orice concurs participă în primul rînd copii dotaţi, talentaţi şi îndrăgostiţi de poezia lui Eminescu, ei înşişi poeţi, pictori, fotografi, cîntăreţi, recitatori. Aceştia vor fi beneficiarii trofeelor şi premiilor care se vor acorda la sfîrşitul lunii decembrie cînd revista «Luminiţa» va anunţa rezultatele. Ideea majoră care ne călăuzeşte însă, este aceea că orice pionier are acces la frumuseţea meleagurilor eminesciene, la tot ce făuresc astăzi oamenii aici. Indiferent că unii copii sînt sportivi, modelişti, rachetişti, căutători de comori, filatelişti, mici tehnicieni etc. ei se pot considera şi concurenţi ai acestui concurs, căci nu există suflare în ţara aceasta care să nu-l iubească pe Eminescu, să nu dorească să scrie sau să picteze, să fotografieze sau să lase un semn cît de mic despre dragostea ce-o poartă Luceafărului. Acest concurs este în primul rînd un act de cultură şi creaţie, un profund act de educaţie şi cultivare a patriotismului la toţi copiii. Dorim ca această acţiune să fie a tuturor celor aproape două milioane de pionieri.**

Rep: **Au trecut aproape două luni de cînd concursul a fost lansat. Ce ne puteţi mărturisi despre această perioadă?**

C. Iurea: **Echipaje întregi de pionieri din toate regiunile au început să vină aici cu programe speciale, fiecare echipaj căutînd să fie cît mai original. Copiii din toată ţara execută ore de muncă patriotică: îngrijesc pomii, amenajează spaţii verzi, dau ajutor ţăranilor de pe tarlalele C.A.P.-ului etc.**

Rep: **Şi la Ipoteşti?**

C. Iurea: **La Ipoteşti există deja organizat un program care constă în vizitarea casei memoriale, a satului şi împrejurimilor sale.**

Pionierii din judeţ şi din toată ţara vor redacta un frumos jurnal literar şi plastic în care îşi vor trece lucrările literare cele mai valoroase, inspirate din călătoriile făcute la noi, vor desena şi vor picta în paginile acestui jurnal; vor redacta gazete ilustrate şi literare.

ION CRÎNGULEANU

▲ **Nu ajunge să faci planuri; pentru realizarea lor, trebuie să pui tu însuţi mîna pe mistrie.** ▲

▲ **Dacă trebuie, putem fi în acelaşi timp şi timplari, şi zidari, şi lăcătuşi.**

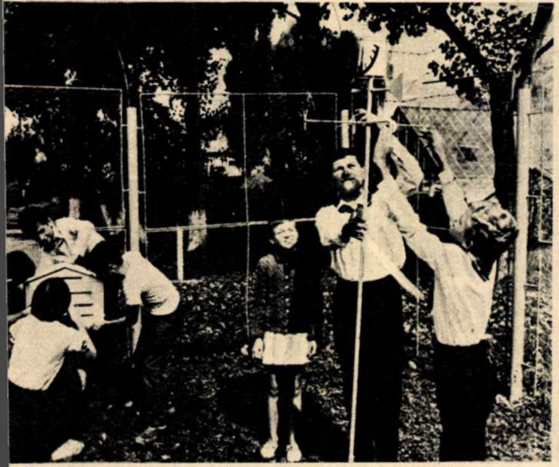

▲ **Urmează redactarea «buletinului meteorologic».**

▲ **Peisaj de toamnă...**

Cînd lucrezi cu atîta tragere de inimă la realizarea terenului de tenis, nu este exclus să te visezi un viitor Ilie Năstase. ▼

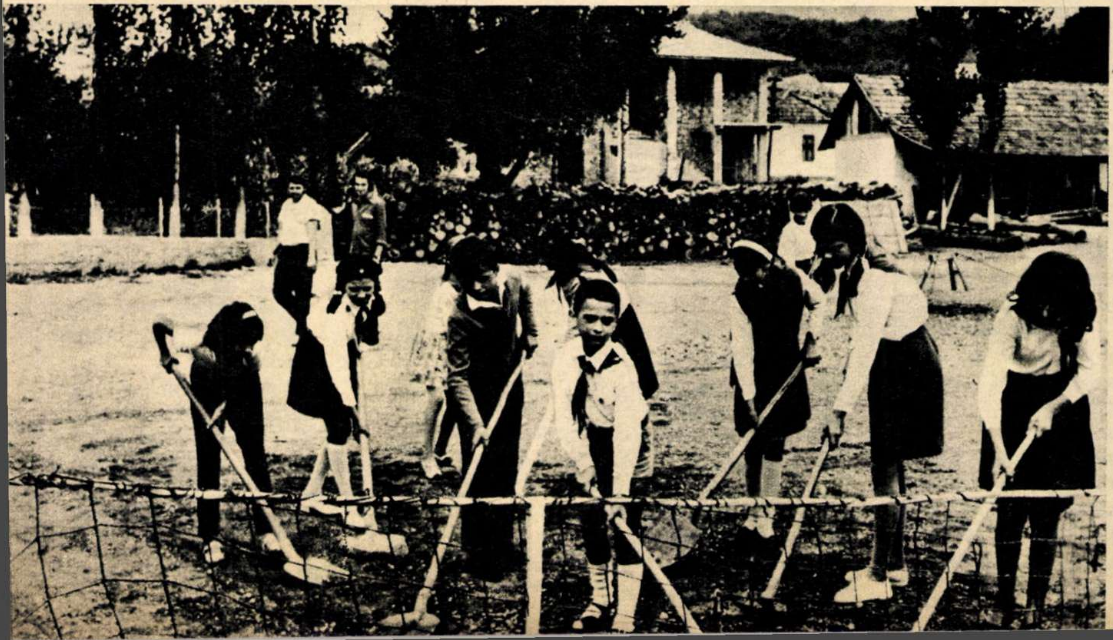

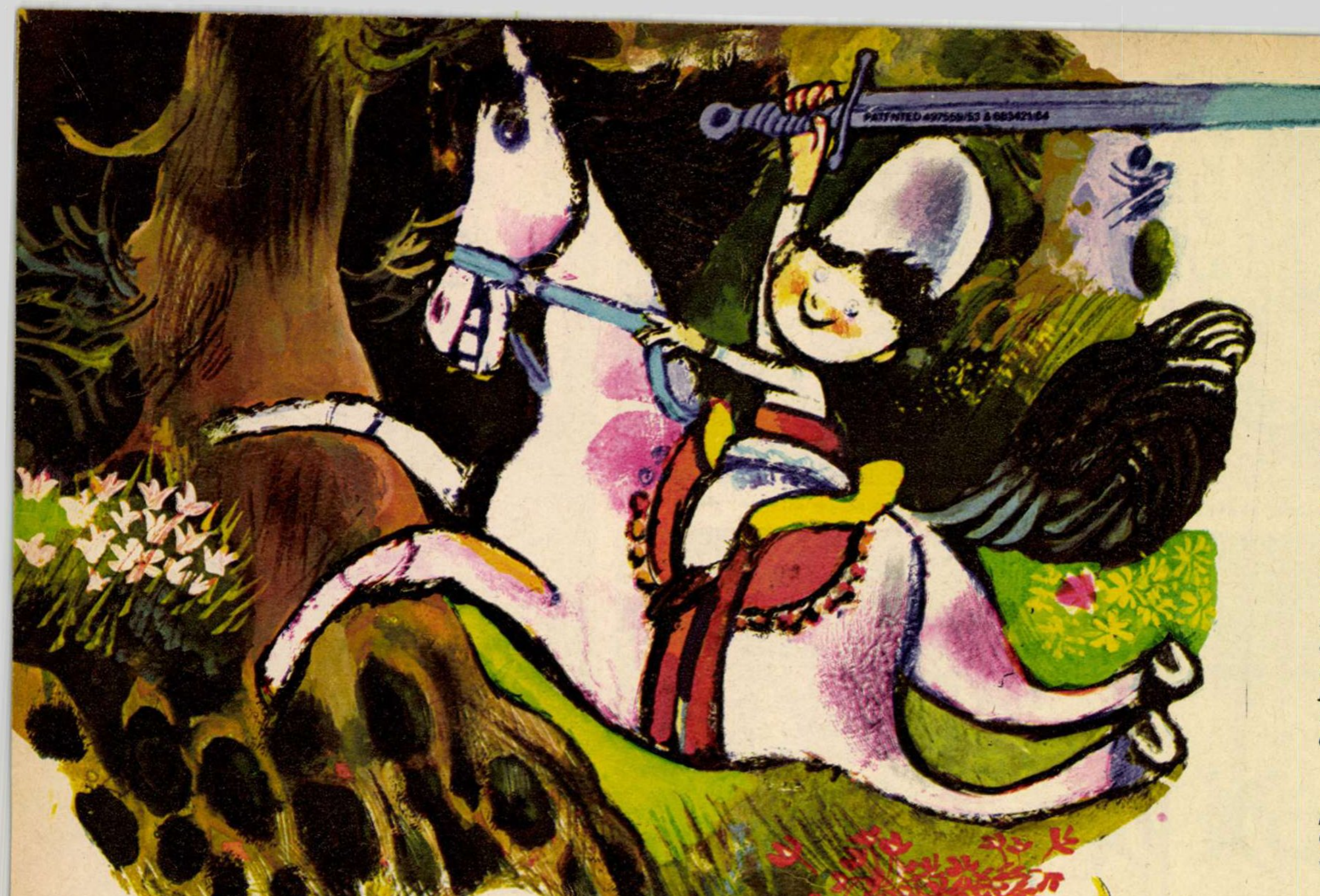

Mînzul

Povestire de COSTACHE ANTON
Desen de POMPILIU DUMITRESCU

Întîi am fost cal. Ba nu, întîi am fost pui de cal. Ceilalți, băieții mai mari decît mine erau cai. Eu eram numai pui de cal, adică mînz. Așa îmi zicea și tata. Cînd se întorcea spre seară de la lucru, mă căuta cu privirea prin curte și chiar dacă nu mă vedea, întreba:

— Unde ești, mînzule? Nu vrei să-ți dau nimic?

Eu stăteam ascuns după trunchiul vișinului cel mare. În curte la noi sînt trei vișini, unul are trunchiul gros cît tata și unchiul Mihai la un loc. Coroana lui cuprinde aproape toată curtea. Și e înalt cît casa. Ceilalți doi, gemenii, așa le spune Nora, au trunchiurile mai subțiri, iar la rădăcină sînt lipiți unul de altul. Nora e sora mea. Ea e mare. Cred că n-a fost niciodată mînz. Stă aproape toată ziua în leagănul prins de trunchiurile gemenilor și se uită într-o carte. Dacă o întreb ce face, abia ridică ochii. Îmi spune furioasă:

— Nu vezi? Citesc!

— Ce citești?

— O să afli cînd o să fii mare!

— Și cînd o să fiu mare?

Nora își pleacă iar ochii în carte. Dacă o mai întreb ceva, se răstește:

— Lasă-mă în pace! Nu știu cînd o să fii mare. Dacă ești cuminte și nu mă superi o să crești și o să fii și mare.

— Și dacă nu sînt cuminte, n-o să cresc?

— Nu!

Răspunsul Norei, atît de categoric, mă speria. Nu prea îmi convenea să rămîn toată viața mînz. Mă retrăgeam abătut sub vișinul meu (vișinul cel mare era al meu) — și de teamă să n-o supăr pe Nora, nici nu mai suflam. Cînd se întorcea tata lucrurile se schimbau. Atunci era altceva. Tata se oprea, se căuta în buzunare, scotea un pachețel și-l flutura:

— Nu vii să-ți dau jăratec?

Cum auzeam cuvîntul acesta, începeam să strig așa cum strigă caii și mai ales mînjii, nihaha, nihaha, săream de după trunchiul vișinului și începeam să alerg. Întîi o luam spre poartă, spre magazia de lemne, treceam pe lîngă leagănul Norei, ocoleam toată curtea și-abia după acea, sărind, azvîrlind cu picioarele, mă îndreptam vijelios spre tata. Îi înhățam pachețelul și dînd într-una din cap, așa cum dau caii cînd sînt mulțumiți sau cînd se apără de muște, nechezînd năpraznic, mă năpusteam spre poarta de la uliță. În uliță mă așteptau ceilalți cai. O herghelie întreagă. Cel mai bătrîn dintre cai avea glas omenesc. Se ridica și cînd ajungeam aproape, întreba:

— Ți-a adus jăratec?

Dădeam din cap, fără să spun nici-un cuvînt. Un mînz adevărat nu putea să vorbească. În pachețelul adus de tata, erau bomboane — dar nici cel mai bătrîn dintre cai și nici ceilalți nu le vedeau. Toți ziceau că în pachețel e jăratec, așa cum zicea tata și cel mai bătrîn dintre cai.

După ce mîncau jăratecul, toți caii prindeau puteri noi, începeau să sară, să necheze, să alerge. Eu și alți doi sau trei mînji ne țineam de ei. Însă pe mine jăratecul mă ajuta nu numai să alerg. Mă ajuta și să cresc. Aproape de fiecare dată, după ce mîncam jăratecul și alergam pînă nu mai puteam — mă întorceam din uliță și-l întrebam pe tata.

— Am mai crescut?

Tata mă privea dîndu-se un pas înapoi, mă prindea apoi cu o mînă și mă ridica în sus. Spunea:

— Așa de un deget...

— M-am făcut cal? întrebam eu nerăbdător.

Nora, cu nasul într-o carte, chicotea. Eu mă făceam că n-o aud. Așteptam răspunsul. Tata mă lua de după umeri, mă ducea spre pragul ușii, îmi spunea să mă lipesc bine cu spatele de prag — apoi dădea din cap nemulțumit:

— Nu, cal încă nu te-ai făcut.

— Să-mi mai aduci jăratec, îi ceream eu. Vreau să ajung cal.

Nu mai țin minte cît jăratec am mîncat. Știu că într-o zi, după ce m-a ridicat cu o mînă în sus, tata a exclamat cu uimire:

— Ei, dar ce mai e și asta?! Am impresia că te-ai făcut cal.

Cuvintele astea m-au amețit. A fost cea mai formidabilă zi din viața mea. Niciodată nu am simțit bucurie mai mare, n-am nechezat și mai ales, n-am alergat mai mult. Am ocolit curtea de douăzeci, poate chiar de treizeci de ori, am ieșit în uliță, și împreună cu ceilalți cai, am ajuns pînă la malul iazului. Cel mai bătrîn dintre cai a intrat și-n apă. Eu cu toate că eram de-acum cal, n-am avut curaj să intru. Cînd m-am întors seara, tîrziu, acasă tata era supărat. Mi-a spus cu asprime:

— Nu-mi place ce-ai făcut azi. Vezi, fii atent, că nu-ți mai aduc jăratec...

Însă perioada cît am fost cal a trecut repede. Într-o zi, cel mai bătrîn dintre cai s-a ridicat de la umbra gardului și a strigat:

— Gata, m-am cam plictisit să tot fiu cal.

— Dar ce vrei să fii? am întrebat eu, uitînd că numai

el avea voie să vorbească în limba oamenilor.

— Călăreț!

— Avea în mînă o jordie, a ridicat-o în sus și a spus:

— Ăsta o să fie calul meu. Vă place?

Băieții tolăniți la umbra gardului au uitat că sînt cai și au strigat veseli:

— Ne place!

Și am devenit călăreți. Seara am visat că eram pe malul iazului pe un cal adevărat. Stăteam pe o șa de aur, aveam pe cap o cușmă albă, cămașă cu flori, iar la brîu un paloș. O broască mică, albastră, care purta pe cap coroană din pietre nestemate, striga:

— Nu mă lăsa Făt-Frumos... Apără-mă de Uliul cel rău...

Deasupra se rotea un uliu. Am dus mîna la cingătoare. Dar n-aveam la mine decît paloșul. Atunci am strigat:

— Așteaptă puțin, zînă a apelor, să-mi aduc arcul. Fără arc nu-l pot învinge pe uliul cel rău.

Dar n-am mai ajuns să-mi găsesc arcul. M-am trezit. Afară se făcuse ziuă. M-am îmbrăcat repede și am alergat în curte. Calul mă aștepta lîngă stiva de lemne. L-am încălecat și am pornit-o vijelios spre iaz.

Soarele încă nu răsărise, iar pe iaz pluteau aburi. Broasca mică, albastră, cu coroană pe cap, nu se zărea nicăieri. Și nici uliul. Numai niște rîndunele gălăgioase. Le-am întrebat:

— Ce s-a întîmplat cu broscuța albastră?

Dar rîndunelele nu mi-au răspuns. Și-au continuat zborul nepăsătoare.

M-am întors acasă abătut. Tata și mama și Nora mă așteptau în curte. Tata a întrebat supărat:

— Pe unde umbli dis-de-dimineață?

— Am fost la iaz să salvez broscuța albastră...

Nora a chicotit:

— Și cu jordia aceea voiai tu s-o salvezi?

— Asta-i calul, am spus eu furios. Nu-i jordie.

— A! Te-ai făcut călăreț? a izbucnit vesel tata. Și mie de ce nu mi-ai spus nimic?

S-a uitat la ceas:

— Ia, fă bine și treci repede la spălat. E tîrziu. Trebuie să plecați la școală.

Cînd am ieșit din baie a venit spre mine ținînd în mînă o uniformă. O uniformă adevărată: șapcă, veston, pantaloni lungi, cu dungă. Mi-a dat-o așa cum îmi dădea pînă nu de mult pachețelul cu bomboane:

— Ține-o, de astăzi, ești școlar!

Nora era în uniforma ei veche, avea pe spate ghiozdanul vechi — dar în mînă ținea și-un ghiozdan nou-nouț După ce m-am îmbrăcat, mi l-a întins fără nici un cuvînt.

DUNAREA FIERBINTE 7

Scenariu de ION ARAMĂ
Desene de NICU RUSSU

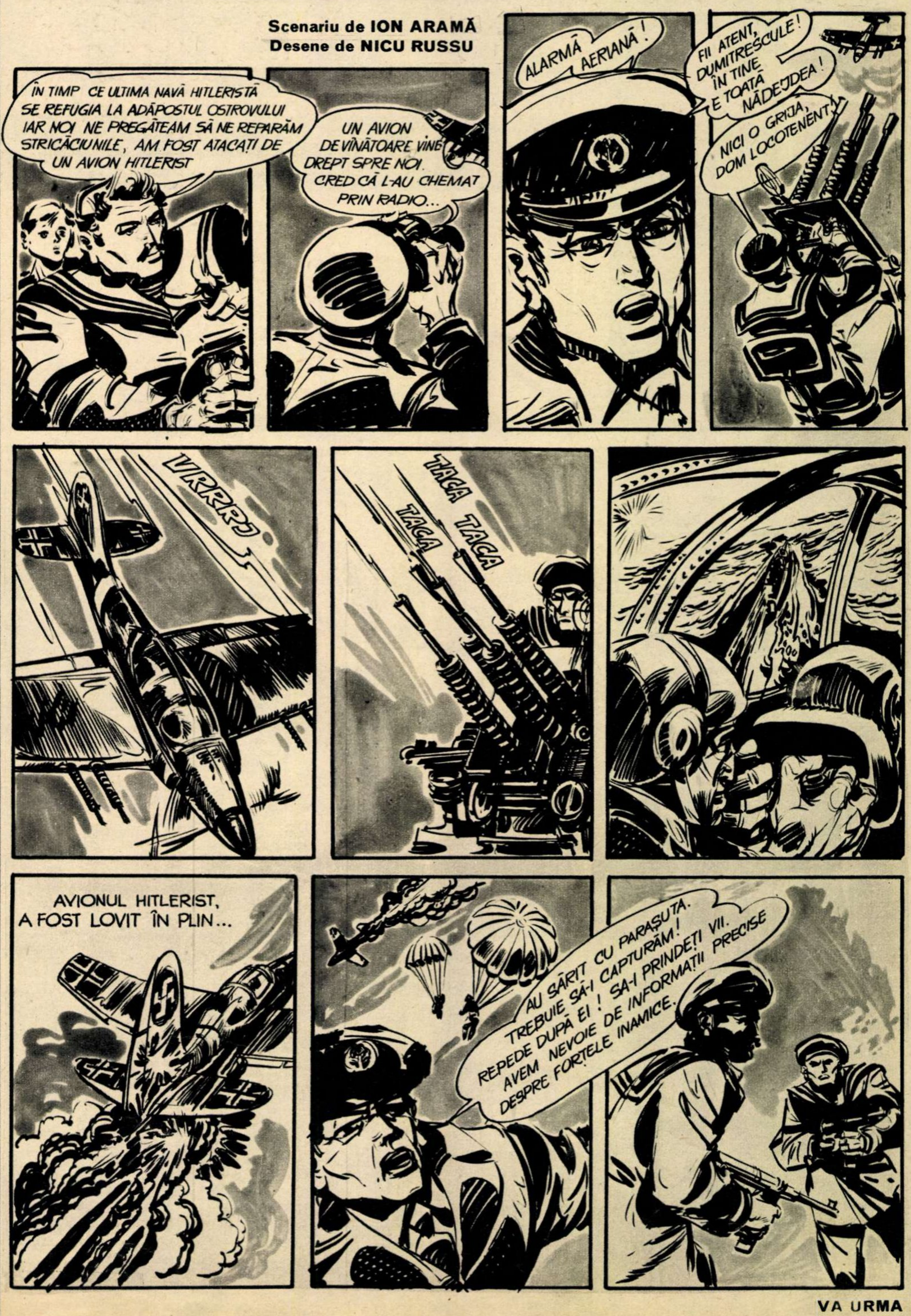
ÎN TIMP CE ULTIMA NAVĂ HITLERISTĂ SE REFUGIA LA ADĂPOSTUL OSTROVULUI IAR NOI NE PREGĂTEAM SĂ NE REPARĂM STRICĂCIUNILE, AM FOST ATACAȚI DE UN AVION HITLERIST
UN AVION DE VÎNĂTOARE VINE DREPT SPRE NOI. CRED CĂ L-AU CHEMAT PRIN RADIO...
ALARMĂ AERIANĂ!
FII ATENT, DUMITRESCULE! ÎN TINE E TOATĂ NĂDEJDEA!
NICI O GRIJĂ, DOM LOCOTENENT!
VRRRJ
TACA TACA
TACA TACA
AVIONUL HITLERIST, A FOST LOVIT ÎN PLIN...
AU SĂRIT CU PARAȘUTA. TREBUIE SĂ-I CAPTURĂM! REPEDE DUPĂ EI! SĂ-I PRINDEȚI VII. AVEM NEVOIE DE INFORMAȚII PRECISE DESPRE FORȚELE INAMICE.

VA URMA

GALAPAGOS

ARHIPELAGUL MUZEU

de **AUREL LECCA**

ÎN APELE SENINE ALE GOLFULUI PIRAŢILOR, DOAR FALEZELE ABRUPTE DE BAZALT ÎNTUNECAT AMINTESC VIOLENTELE ERUPŢII DE LAVĂ CE AU DAT NAŞTERE «INSULELOR FERMECATE».

În largul Oceanului Pacific, între 90° şi 91° longitudine vestică, cam în dreptul Ecuatorului, se află un vast arhipelag alcătuit dintr-o puzderie de insule şi insuliţe vulcanice. Isabella, Santa Cruz, Santa Maria, San Cristobal, San Salvador, Espanole, Pinta şi Fernindandeo sînt cele mai mari, cunoscute încă din anul 1535 cînd au fost descoperite de spaniolul Tomas de Berlanga. Insule de bazalt verde întunecat şi cenuşiu în a căror configuraţie convulsionată, aspră, se citeşte limpede istoria geologică a acestor ţinuturi care au apărut din adîncul oceanului în clocote de lavă incandescentă. Unele conuri — trunchiate azi — se înalţă pînă la o mie de metri. Majoritatea insulelor se avîntă din ape asemenea unui zid, faleze prăpăstioase, povîrnişuri colţuroase, greu de escaladat, urcuşul fiind cu atît mai dificil cu cît stîncile sînt acoperite de o vegetaţie încîlcită în care domină cactuşii şi bălării ţepoase. Ape curgătoare sînt puţine şi în general climatul secetos ce domneşte aici n-a atras prea mulţi oameni care să se aşeze pe acest pămînt nu prea darnic.

Doar cinci, şase insule au aşezări statornice mai numeroase, însumînd aproximativ 5 000 de pescari, vînători şi crescători de oi şi capre, aduse de pe continentul sud-american, aflat la o depărtare de 900 kilometri.

Cu toate că insulele Galapagos sînt unite cu America de Sud printr-un platou submarin, fauna şi flora nu se aseamănă cu aceea aflată pe continentul american. Caracterul curios al faunei acestui arhipelag a făcut pe cercetători să-l numească «Arca lui Noe» pentru motivul că pe pămîntul lui se găsesc atît animale tropicale, cît şi polare.

ÎMPĂRĂŢIA ŞOPÎRLELOR — GIGANT

Nenumărate neamuri de şopîrle populează zonele stîncoase, povîrnişurile pline de lavă ale vulcanilor stinşi. O specie de şopîrle de mare, numite iguane (Amblyrhyncus cristatus) au dimensiuni neobişnuite, ajungînd să măsoare pînă la 2 metri lungime. Acestea au trupul acoperit cu solzi lunecoşi cu luciri verzui — metalice şi creste zimţuite, asemenea dragonilor din legende. Iguanele sînt urmaşii iguandonilor din era mezozoică, care măsurau 9 metri lungime.

Din cînd în cînd iguanele aruncă pe nări un jet de apă, la fel ca balaurii din legende. Aceste şopîrle marine înghit o dată cu hrana o cantitate mare de apă sărată fără să aibă de suferit. Recent s-a constatat că în organismul iguanelor există nişte glande speciale, care absorb plusul de sare. Surorile iguanelor cu coada scurtă şi trupul galben — numite leguane — sînt şopîrle de uscat care ies din vizuine numai în timpul refluxului pentru a mînca algele lăsate de apă.

POTECILE BROAŞTELOR ŢESTOASE

În cuprinsul arhipelagului trăiesc unele dintre cele mai mari broaşte ţestoase din lume: nu puţine dintre ele ating o greutate de 200 kg iar cele mai bătrîne cîntăresc pînă la 300 kg. Această specie rară — ţestoasă elefantină — nu se mai află nicăieri pe faţa Pămîntului în afară de insulele Seychelles din Oceanul Indian.

Pe plajele cu nisip negru al insulelor, în locuri ferite de valuri, ţestoasele îşi îngroapă ouăle mari cît nişte mingi de tenis, lăsînd nisipului încălzit de soarele puternic al acestei latitudini grija de a le cloci. Ouăle de ţestoase sînt o hrană rîvnită atît de reptile cît şi de oameni. Leguanele s-au învăţat să le dibuiască în cotloanele lor ascunse şi să le soarbă cu lăcomie.

Veacuri de-a rîndul marinarii ce poposeau în «insulele fericite» îşi făceau îmbelşugate provizii din aceste ouă, vînînd totodată şi broaştele elefantine, a căror carne era mult preţuită pentru gustul ei bun. Vînătoarea nesăbuită a împuţinat numărul acestor vieţuitoare, astfel încît prin al cincilea deceniu al secolului nostru nu mai rămăseseră decît cîteva zeci de ţestoase elefantine din zecile de mii care au populat cîndva arhipelagul. De asemenea porcii şi cîinii aduşi de colonişti au atacat vieţuitoarele băştinaşe, cu totul inofensive şi care nu-şi formaseră încă reflexele fugii în faţa primejdiei. În unele insule marşul generaţiilor de ţestoase ce se deplasau de pe ţărm, în timpul secetos, spre izvoarele de pe înălţimi a lăsat urme de neşters: adevărate poteci şfeluite în stîncă de paşii lor.

Azi, pentru a salva aceşti ultimi supravieţuitori ai unei faune străvechi, unele insule ale arhipelagului unde se mai află colonii de ţestoase elefantine au fost declarate de guvernul ecuadorian rezervaţii faunistice, broaştele ţestoase aflîndu-se sub scutul legii ca şi iguanii tereştri şi marini.

INSULELE «FOSILELOR VII»

Cînd în septembrie 1835 naturalistul Charles Darwin a debarcat în arhipelagul Galapagos, a rămas surprins de prezenţa piţigoiului, care, din lipsă de duşmani, s-a înmulţit, dînd naştere la 14 specii diferite. Cea mai cunoscută specie este piţigoiul cu ciocul de ciocănitoare, singura pasăre din lume care ştie să se folosească de o unealtă. Pentru a prinde larvele, el introduce cu ciocul în scorburile arborilor cîte o ramură pe care o trage apoi afară plină de ouă.

Din cele 89 de specii de cormorani, albatroşi, pinguini şi vulturi care se găsesc în arhipelag, 77 sînt caracteristice acestor insule. Flora şi fauna din Galapagos i-au procurat lui Darwin materialul necesar pentru elaborarea teoriei provenienţei speciilor. Pinguinii, cormoranii fără aripi, flamingo şi albatrosul galapagosic sînt caracteristici acestor insule care au păstrat într-o «rezervaţie» naturală — unică în lume — exemplare rare ale faunei terestre, unele pe drept cuvînt numite «fosile vii» care permit savanţilor să adîncească studiul iniţiat de Charles Darwin.

(Continuare în pag. a 13-a)

1

1. Ultimii supraviețuitori ai unei faune străvechi: broaștele țestoase elefantine.

2. Leul de mare din Galapagos.

3. Crabi uriași însorindu-se pe plajă.

4. O imagine — miniaturizată — a giganticelor șopîrle cu creastă din era terțiară: iguana marină.

5. Numeroase colonii de iguani populează insula San Cristobal.

6. Vegetație specifică a acestui arhipelag dominat de arșiță: cactuși și sărace tufărișuri.

7. Fregatele din Galapagos sînt înzestrate de natură cu un sac gutural de un roșu aprins, care în clipe de primejdie se umflă ca un balon înspăimîntînd pe dușmani.

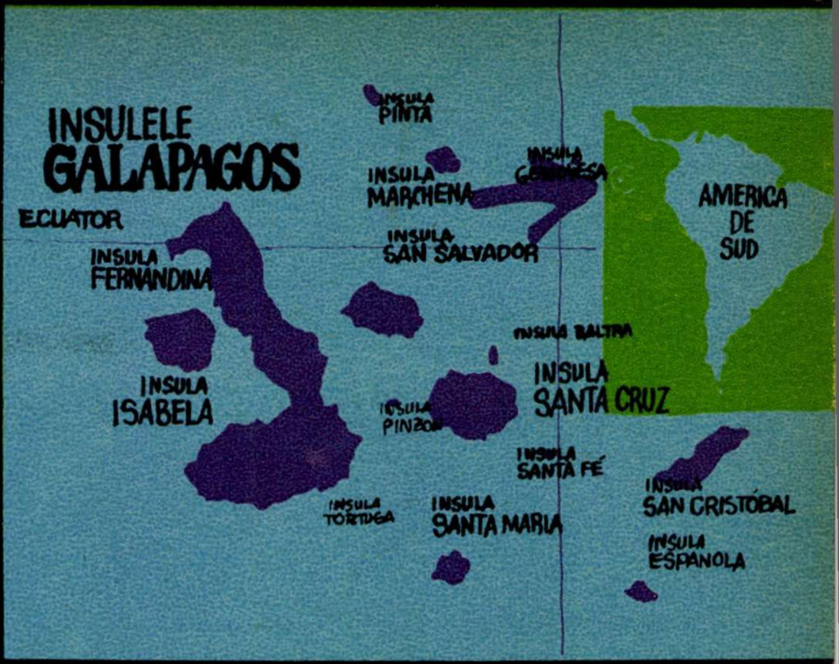
INSULELE GALAPAGOS
ECUATOR
INSULA PINTA
INSULA MARCHENA
INSULA GENOVESA
INSULA SAN SALVADOR
INSULA FERNANDINA
INSULA ISABELA
INSULA BALTRA
INSULA SANTA CRUZ
INSULA PINZON
INSULA SANTA FÉ
INSULA TORTUGA
INSULA SANTA MARIA
INSULA SAN CRISTÓBAL
INSULA ESPANOLA
AMERICA DE SUD

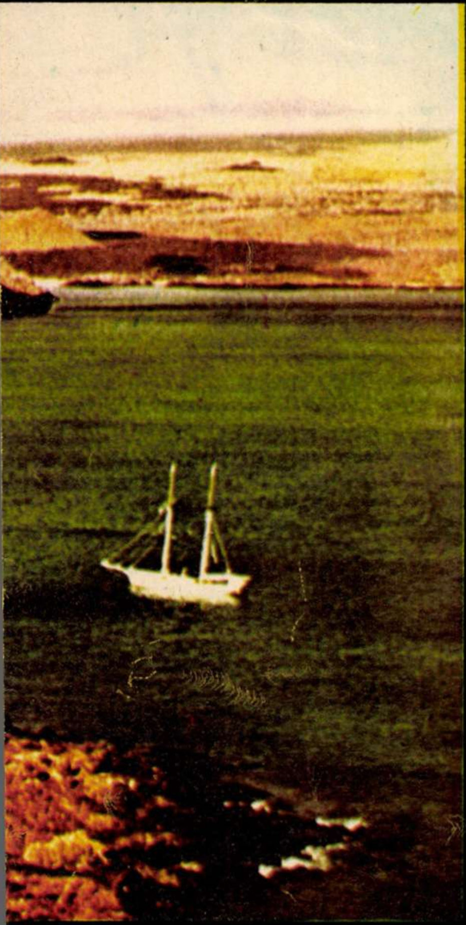

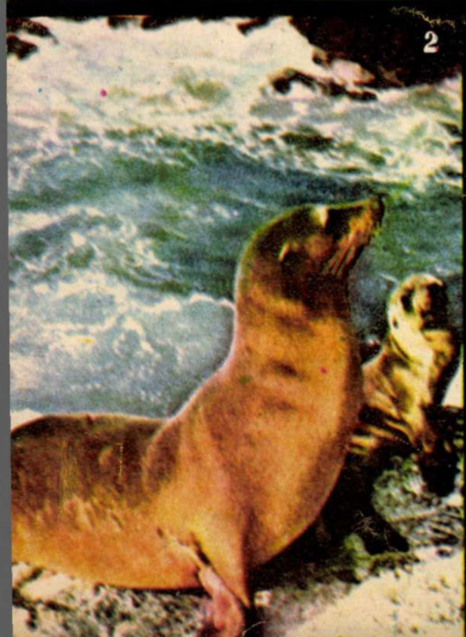

2

3

4

5

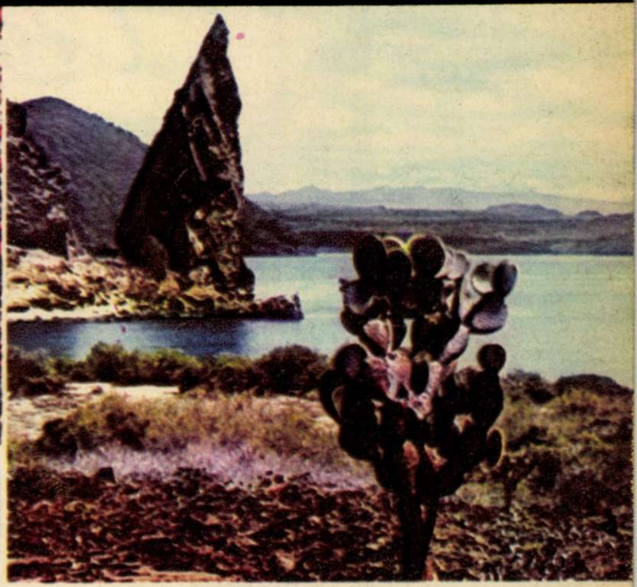

6

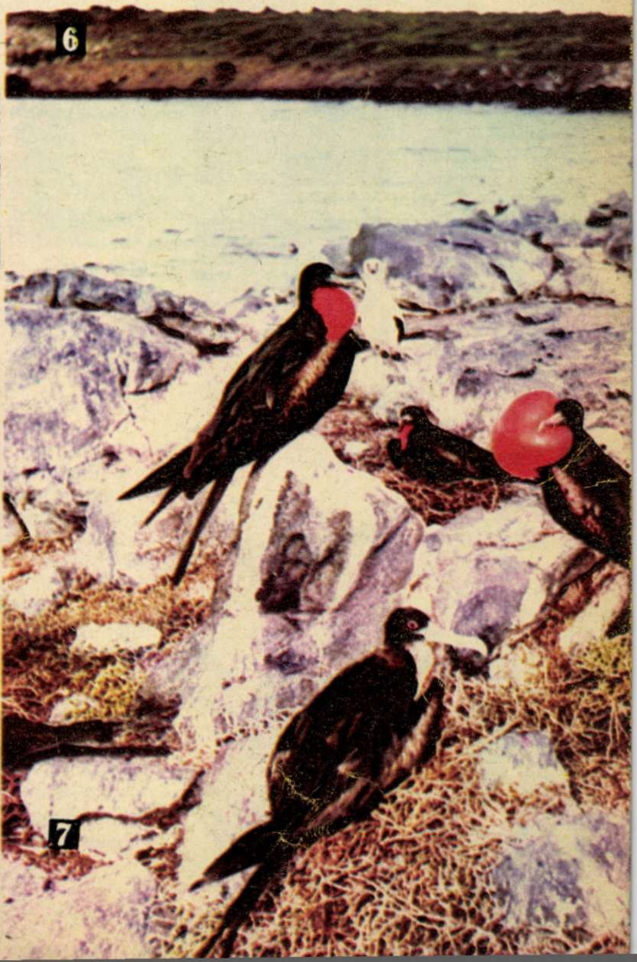

7

NHIET
NUR
RIEDEN
1

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

Cu 20 de „cutezători" lîngă Werbellinsee

Pe malul unuia dintre frumoasele locuri din preajma capitalei Republicii Democrate Germane se află tabăra internațională «Wilhelm Pieck». Peste 1 200 de copii din 28 de țări ale Europei, Africii, Asiei și Americii, printre care ne aflam și noi, cei 22 de reprezentanți ai Organizației pionierilor din România — 20 de «cutezători», un profesor comandant-instructor, un ziarist, au fost întîmpinați de pionierii organizației «Ernst Thälmann» cu un călduros «Willkommen »! Dobro Pojolovat! Bien venue! Bine ați venit! Benvenuto! Köszköntünk! Dobre pojli! In cele 5 săptămîni de vacanță petrecute în această tabără de odihnă și de lucru, oaspeții și gazdele au reușit să se cunoască, să se împrietenească întîlnindu-se zilnic cu prilejul unor activități variate.

Întîlnirile dintre delegații au fost un prilej de a descoperi cultura, obiceiurile naționale, tradițiile fiecărui popor, ale organizațiilor de copii respective. N-au lipsit drumețiile, excursiile cu autocarul și vaporul, întrecerile sportive și cultural-artistice, jocurile de tabără, nici binecunoscuta noastră «Periniță». A fost prezentă și activitatea tehnico-științifică. Pionierii și-au însușit noi cunoștințe practice, executînd lucrări în metal și în lemn, sau lucrînd pămîntul și îngrijind plantele.

Ilustrațiile care însoțesc aceste cîteva rînduri vor povesti mai multe despre prieteniile legate aici, despre originalitatea și culoarea costumelor naționale, despre bucuriile și amintirile pionierilor români care, și în această tabără internațională, au fost tot timpul «la înălțime».

ELENA FUNDULEA

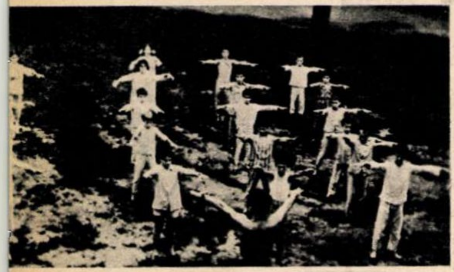
2

3

4

1. Pace, solidaritate, prietenie sînt cuvinte rostite de fiecare pionier aflat în tabăra internațională. **2.** Înviorarea. **3.** 24 de ore le-am petrecut în corturi, cu prieteni francezi, cehoslovaci și danezi și în jurul unui foc haiducesc, unde am pregătit bucate românești mult apreciate de comeseni. **4.** Cu hărnicie, pionierii români au lucrat mai multe ore în «secția de producție», unde au montat 583 de doze electrice. Venitul obținut astfel a fost oferit fondului de solidaritate pentru Vietnam. **5.** Exercițiile de tir s-au dovedit a fi o atracție unanimă. **6.** O fotografie, va face despărțirea mai ușoară. **7.** Melodioasele cîntece italienești erau aștep-

5

6

den X. WELTFESTSPIELEN er
20
7

8

14

15

16

0

11

12

13

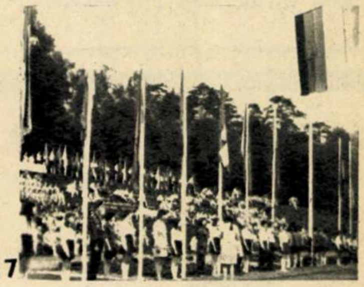

17

18

tate cu multă nerăbdare de micii spectatori. **8.** «Grădina prieteniei» a constituit fundalul unei originale parade internaționale a modei. **9.** Cu vaporul pe lacul Werbellinsee. **10.** Frumoase cîntece interpretate de pionieri sovietici adună în jurul lor mulți iubitori ai muzicii. **11.** Un imens tort de ciocolată a fost surpriza pregătită oaspeților de către pionierii organizației «Ernst Thälmann», cu prilejul celei de a 20-a aniversări a Republicii pionierilor. **12.** Desenatorii taberei, după multe expoziții realizate în cele 5 săptămîni de vacanță, s-au întrecut în imaginatie și talent desenînd și pe... asfalt! **13.** Pentru Ion Batcu din Stănilești, Vaslui, fotografia de față reprezintă o plăcută amintire despre prietenia sa cu pionierul german și cu cel din Mozambic.

14. Pionierii noștri au adus în țară numeroase trofee. Participînd la spartachiada prieteniei, la crosul memorial «Wilhelm Pieck» sau la concursurile cultural-artistice au obținut, nu mai puțin de 54 de medalii, diplome și insigne. **15.** Darurile primite au constituit o mare bucurie pentru toți pionierii vietnamezi. **16.** Costumul micului călușar, Constantin Bădiță din Scornicești, Olt era una din atractiile taberei. **17.** Marele stadion a găzduit cele mai importante întreceri sportive. **18.** Kik din Vietnamul de Sud a petrecut la Werbellinsee o vacanță binemeritată. Deși are doar 14 ani, el este soldat al Frontului Național de Eliberare. Pentru vitejia și curajul său a fost decorat de două ori.

Doi celebri înotători, doborîtori ai mai multor recorduri mondiale și olimpice, cîștigători, fiecare, a mai multe medalii de aur la München: australiana Shane Gould și americanul Mark Spitz.

J.O. OMUL ÎNTRECÎNDU-SE PE SINE

«Nou record mondial!...» «Nou record olimpic!...»

De cîte ori, în cele trei săptămîni în care s-au desfășurat ultimele întreceri olimpice, am auzit cuvintele acestea fulminante!... Nu știu prea bine, deoarece nu le-am însemnat pe răboj (au făcut-o .alții, destui, ajutați de cele mai moderne mașini de calcul și înregistrare, ca s-o mai fac și eu, cu... plaivazul). Oricum însă, sînt sigur că de mult mai multe ori decît le-am auzit în 1968, la penultima ediție a acestor istorice jocuri. Și aceasta mi se pare a fi victorie colectivă de seamă, obținută de către sportivii tuturor națiunilor, prezenți pe terenurile și-n piscinele Münchenului în acele zile de sfîrșit de august și început de septembrie, fierbinți datorită nu soarelui, ci înaltei temperaturi degajate de superba întrecere sportivă. Mi se pare o mare victorie colectivă, deoarece ea confirmă o ipoteză de cea mai mare importanță pentru om, privit în perspectiva viitorului.

Mulți și-au pus (și-și mai pun încă) întrebarea dacă posibilitățile fizice ale omului au o limită, au un hotar peste care, orice s-ar face, orice s-ar întreprinde, acesta nu va mai putea trece (fără să se gîndească, se-nțelege, la mutarea din loc a munților). Unii sînt de părere că da, aceste posibilități sînt precis limitate și că-n numeroase domenii, în numeroase sporturi, hotarul acesta a și fost atins. Alții, cei mai numeroși, susțin, dimpotrivă, că și din acest punct de vedere, omul evoluează, nu stă pe loc, merge adică de jos în sus, de la mai puțin la mai mult, și că niciodată nu-și va epuiza posibilitățile sale fizice, așa cum niciodată nu și le va epuiza pe cele intelectuale și morale, de pildă. Iar «München '72» a confirmat, încă o dată (mai mult decît «Ciudad de Mexico '68»), în mod strălucit, prin «ploaia» de noi recorduri mondiale și olimpice. această afirmație optimistă, capabilă să ne dea și mai multă încredere în forțele și posibilitățile noastre.

«Nou record mondial!...» Nou record olimpic!...»

Timp de trei săptămîni, spectatori la marea și palpitanta confruntare prin intermediul televiziunii, am admirat efortul, tehnica, dîrzenia, eleganța, sportivitatea care au caracterizat fiecare probă și pe fiecare sportiv în parte. În același timp însă, am admirat — trebuie s-o spunem, s-o subliniem — și constituția fizică a sportivilor, atingînd aproape perfecțiunea. Și iarăși îmi vine în minte o ipoteză, la modă cu cîțiva ani în urmă, potrivit căreia peste cîteva secole, omul — tot mai mult înstrăinat de mediul său natural și condamnat din cauza tehnicii avansate la un tot mai redus efort fizic — va arăta mai mult decît jalnic: înalt și slab, cu membrele atrofiate, cu capul uriaș, complet lipsit de podoaba capilară și de bărbie (acest insemn al voinței), susținut de-un gît subțire și fragil ca un vrej uscat. Ei bine, «München '72» a infirmat, convingător și total, și această ipoteză mai mult decît pesimistă, dovedindu-ne încă o dată, prin mii și mii de exemple concrete (prin intermediul fiecărui sportiv în parte) că oamenii, azi ca și mîine și poimîine, ca și peste o sută sau o mie de ani, au și vor avea posibilitatea, mai mult decît oricînd în trecut, să arate la fel de frumoși ca zeii din Olimpul antic...

«Nou record mondial!...» «Nou record olimpic!...»

Cuvinte care, împreună cu medaliile de aur, au aureolat, o dată sau chiar de mai multe ori, numele unor sportivi ca *Shane Gould* (tînăra înotătoare australiană), *Mark Spitz* (înotător american), *Angelo Scalzone* (trăgător italian), *Gunnar Larson* (înotător suedez). *Iordan Bîcov* (halterofil bulgar), *Ruth Fuchs* (atletă din R.D.G.), *Josef Zapedski* (trăgător polonez), *Kipchoge Keino* (atlet kenian) și alții... la care îi adăugăm pe campionii noștri olimpici, medaliați cu aur, la lupte greco-romane, Nicolae Martinescu și

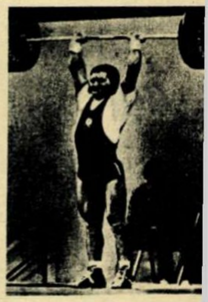

Gheorghe Berceanu, pe Ivan Patzaichin, campion olimpic la canoe simplu, precum și pe valoroșii noștri sportivi medaliați cu argint, Argentina Menis, la disc, Ion Alexe la box, Valeria Bufanu — atletism, Ivan Patzaichin și Serghei Covaliov la canoe dublu. Apoi, Aurel Vernescu, Atanase Sciotnic, Mihai Zafiu și Roman Bartolomeu la caiac patru. Pe lîngă cele trei medalii de aur și șase de argint, sportivii noștri au mai obținut încă șapte medalii de bronz.

Sîntem convinși că, practicînd cu ardoare sportul, însușindu-vă tehnica și spiritul diverselor discipline sportive, rîvnind să aduceți glorie sportivă culorilor patriei, peste cîțiva ani doar, printre cei care vor spulbera recordurile «Münchenului '72» se vor număra și unii dintre voi. Și atunci vom asculta cu și mai multă emoție, cu nespusă bucurie cuvintele acestea fulminante, care exprimă nelimitatele posibilități ale omului de a se întrece pe sine însuși; «Nou record mondial!...» «Nou record olimpic!...»

CONSTANTIN DIACONU

ROMAN FOILETON

de SEVER NORAN

⑧

Vacanță neobișnuită

SURPRIZELE SE ȚIN LANȚ

M-am lipit de peretele culoarului. Inima îmi bătea să-mi spargă coșul pieptului. Aproape că nu mai respiram. Dacă «omul în gri» mă descoperea, fără îndoială că lucrurile se sfîrșeau rău pentru mine. O spaimă de moarte mă cuprinsese.

Din fericire, era întuneric beznă, iar culoarul destul de larg. «Numai de nu i-ar veni chef să fumeze și să scapere un chibrit.» Mi-am zis eu. «Omul în gri» a ieșit. Între timp, pe bîjbîite, am dat de o ușă. Era ușa de la o cămară. Am deschis-o și am intrat. Curînd l-am auzit pe «omul în gri». Revenea din grădină. A închis ușa culoarului și a intrat în încăperea de unde plecase.

Prudent ar fi fost să stau în cămara unde nimerisem. Și mai bine ar fi fost să ies pe ușa aceea care da în grădină și să fug cît m-ar fi ținut picioarele, departe de casa în care intrasem, și, găsindu-l pe Ovidiu, cu el sau fără el, să dau un telefon lui Fănel, iar prin unchiul lui să fie anunțat căpitanul Niculescu.

«Da. Așa voi face, mi-am zis eu, îndreptîndu-mă spre ieșirea dinspre grădină. Dar am auzit o voce străină, răzbătînd din camera unde se sfătuiseră cei trei — «omul în gri», «răgușitul» și Marcela. M-am oprit să aud ce zice. Din nefericire... vorbeau mai mult în limba germană. Înțelegeam, cum se zice, din doi în doi. Noul venit pe care știam de-acum că-l cheamă Kurt, era foarte indignat. Rolfilmele pe care i le dăduse «omul în gri», în pădure, se dovediseră nefolositoare. Schemele fotografiate de Marcela erau fără importanță, iar unele, parcă anume făcute să-l inducă în eroare.

— Intenționat prost făcut, aproape țipa Kurt. Acest schwein inginer făcut spezial plansch greșit... Sie haben fotografiert model greșit. Must altfel lucrat.

«Răgușitul» a spus ceva în germană. Marcela a vorbit și ea, tot în limba germană. Numai «omul în gri» tăcea. Cînd i-a venit rîndul să-și spună părerea, s-a adresat în românește.

— Eu nu mai vreau să risc, domnule Kurt. Nu știu dacă mă înțelegeți bine. Habar n-am cum se zice în germană, dar trebuie să fie limpede pentru toți că eu nu mai vreau să joc în hora asta! Am făcut pe moșneagul, am montat microfoane sub mese și în ace de cravată, am smuls servieta inginerului Marincu în acel «accident», am fost radiotelegrafistul grupului nostru «laser» — cum sîntem numiți, pentru că vrem că aflăm ce laser a inventat Marincu și prietenul său. Am cifrat și am descifrat mesaje... Cu un cuvînt am făcut tot ce mi s-a cerut. Dar nu mai vreau!

— Silenzium! a țipat Kurt. Asta isterikal! Fei faci tot ce trepui. Altfel nu-i pine...

— Nu, domnilor, eu nu mai vreau să joc în hora asta. Primesc în orice alt oraș, altă misiune, aici nu ma pot, am impresia că mă cunosc toți. Pînă și copiii...

— Vei rămîne aici pînă terminăm, a rostit, grav, «răgușitul». Iar dacă nu, eu am argumente mai puternice. Te dau pe mîna «lor» imediat. A înțeles?

— Am înțeles, am înțeles, a spus cu resemnare, «omul în gri». Ce am de făcut?

Kurt a expus planul unei no acțiuni. Vorbea în germană. Au-

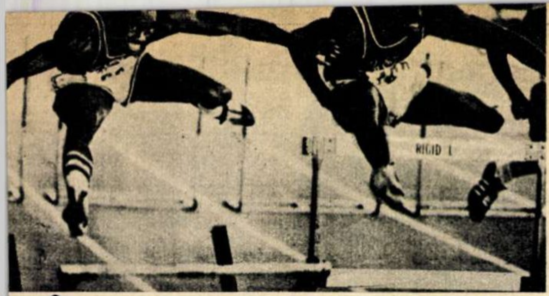

Doi mari alergători americani Rod Milburn (stînga) și Willy Davenport (dreapta).

Halterofilul ungar Imre Foeldi, campion olimpic.

Secvență din spectaculoasa probă de slalom nautic.

Renumita gimnastă sovietică, Ludmila Turisceva.

Vasile Iorga, locul III și medalia de bronz la lupte libere, categoria 82 kilograme.

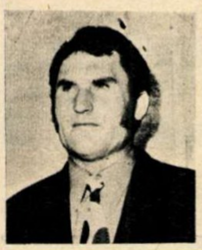

Echipajul românesc de doi plus unu — Tudor, Ceapura și Lovrenski, medaliat cu bronz la München.

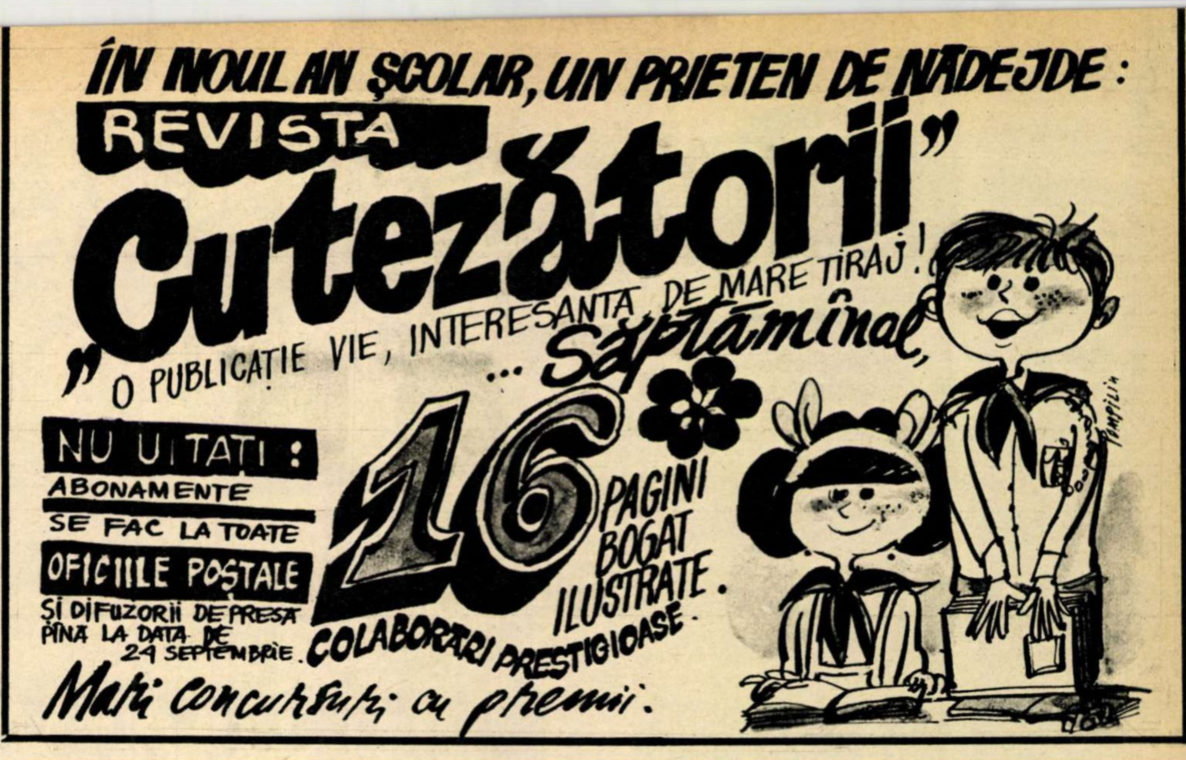

GALAPAGOS

(Urmare din pag. a 9-a)

ENIGMA A FOST DEZLEGATĂ

Cum este oare posibil, ca aici, la 900 de kilometri de continentul sud-american, aproape de meridianul zero, să conviețuiască într-o arie restrînsă pinguini și foci australe — emisari ai «continentului de gheață» cu papagali și delicați flamingo, cu iguani și alte viețuitoare specifice faunei tropicale, cu sturzi, pițigoi și alte păsări ce-și află mai degrabă locul în ariile dominate de un climat temperat?

Această enigmă — care a tulburat multe generații de naturaliști — a fost clarificată odată cu adîncirea cercetărilor climatologice și oceanografice desfășurate în această regiune a Pacificului.

Insulele Galapagos se află în drumul unor puternici curenți oceanici. Unul rece ce pornește din spațiile glaciare ale Antarctidei și urcă de-a lungul coastei sud-americane: acesta e curentul Humboldt, numit și curentul Peruvian. Celălalt — contracurentul ecuatorial care transportă spre sud apele calde ce influențează binefăcător arhipelagul. Prin jocul acestor influențe se explică și diferențierile climatice și vegetația uneori paradoxală a acestor insule.

Oceanologii ecuadorieni au găsit în jurul insulelor pături de apă caldă care alternează cu straturi de apă rece. Astfel s-a ajuns la concluzia că focile și pinguinii antarctici au fost aduși aici de către curentul rece Humboldt, iar șopîrlele și alte viețuitoare tropicale de către curentul cald Ecuatorial. Cu alte cuvinte, datorită încrucișării celor doi curenți marini, pe cuprinsul insulelor, trăiesc specii de animale polare alături de cele tropicale. Multe din viețuitoarele care au dispărut pe alte insule își duc aici nestingherite traiul, deoarece lipsesc animalele de pradă.

De curînd în insulele Galapagos funcționează o stațiune biologică internațională care studiază complex lumea vegetală și animală a acestui curios arhipelag.

---

zeam mereu numele unchiului lui Fănel și al lui nenea Tiberiu. Uneori înțelegeam că e vorba de institutul de cercetări petroliere. Se urmărea, oare, o spargere acolo, la institut, un furt — prin cine știe ce complice — al documentelor privind invenția lui nenea Paul?

Marcela și «răgușitul» puneau mereu întrebări. «Omul în gri» tăcea. Probabil că nu înțelegea despre ce e vorba, neștiind limba germană. Aștepta să i se traducă, să i se spună ce are de făcut.

Deodată chiar în toiul discuției, am auzit niște zgomote în curte. Probabil că le-au auzit și cei ce se aflau în casă.

— Ce-i asta? a întrebat cu glas de om speriat Kurt.

— Umblă cineva prin curte. Așteptați aici. Mă duc să văd! a spus «Răgușitul».

Acesta a ieșit din cameră. Peste cîteva clipe s-a întors speriat.

— Poliția, a spus el, cu glasul gîtuit de spaimă. Veți pleca prin ușa de la grădină! În fundul grădinii e un pîrîu. Treceți dincolo și-apoi... Hai! Gata! Fără zgomot! Eu o să merg la ușa din față să întreb cine e acolo. Sînt în casa mea! Am dreptul să întreb cine îmi tulbură liniștea. O să-i țin de vorbă. În acest timp, veți pleca... Așteptați pînă cînd voi spune «poftiți, tovarășe dragă», înseamnă că drumul e liber. «Răgușitul» a ieșit. Ca împins de un resort am țîșnit spre ușa care da în grădină și am încuiat-o, luînd cheia. Așa! Pe aici nu vor putea fugi am gîndit eu și, cît am putut de repede, am revenit la locul meu. Curînd am auzit bătăi în ușa dinspre stradă și, în același timp, la ușa din curte, aceea cu scară de piatră în față.

— În numele legii, deschide! am auzit un glas care mi s-a părut cunoscut: glasul căpitanului Niculescu.

— Să fugim! a spus, speriat «omul în gri». Haideți!

— Stai! Nu ne-a dat semnalul! a spus Kurt.

Ca și cînd l-ar fi auzit că așteaptă acest semnal, de afară a răsunat limpede glasul «Răgușitului»:

— Poftiți, tovarășe dragă! Poftiți! Controlați. Veniți toți pe aici! În față ușa e blocată. N-o folosesc niciodată... Poftiți, tovarășe milițian!

— Haideți! l-am auzit pe «omul în gri» cu glasul pierit de spaimă. Ușa de la camera ce dădea în culoar s-a deschis și... Și deodată, am auzit glasul Marcelei:

— Mîinile sus! Nu iese nimeni din această cameră!

— Suzi! Ai înebunit? a întrebat Kurt, cu glasul pierit de spaimă.

— Dă-te la o parte, tîmpit-o! Dă-te la o parte! a rostit, cu glas gutural, «omul în gri». Crezi că te salvezi predîndu-ne pe noi? Dă-te la o parte!

— Suzi, du bist...?

Am auzit o bufnitură, apoi alta. Și, deodată, un strigăt de femeie. N-am avut timp să-mi dau seama ce se întîmplase în cameră, deoarece în clipa următoare cineva a țîșnit pe culoar, cu intenția de a ajunge la ușa care dădea spre grădină.

M-am lipit de perete, să-i fac loc. Individul a ajuns la ușă și a încercat s-o deschidă. Zadarnic!

— Ușa e încuiată... e încuiată... Drace! Trebuia să... trebuie să...

«Omul în gri» — căci el era — zgîlțîia cu disperare de clanță. Ușa nu se deschidea. Cheia era la mine... Ca la un semnal, lumina s-a aprins atît pe culoar cît și în camera unde se întîlniseră cei trei bărbați și Marcela. Dinspre ușa pe care intraseră urmăritorii se auzeau pași grăbiți. Strigătul Marcelei — nu aveam nici o îndoială că ea strigase — îndreptase atenția celor de afară spre locul unde se aflau bandiții.

VA URMA

În aceste zile s-a desfășurat finala CUPEI «CUTEZĂTORII» LA FOTBAL, EDIȚIA A II-A, PENTRU COPIII DE LA SATE.

În numărul viitor veți afla amănunte despre această mare confruntare.

AȘA A FOST LA EDIȚIA I-A DIN 1971

ECHIPA CAMPIOANĂ DIN 1972:
«Flamura Pionierească» — Budești — GRUIU, județul Ilfov!

Premiile acordate la Concursul republican de fotografii artistice, ediția 1972

PREMIUL I: 1. Ivan Vălean, Școala generală Ceanul Mare, Cluj — «Duel»; 2. Istvan Asztalnok, Școala generală Afumați, cl. a VIII-a — «Ștrengarul»; 3. Ioana Nistor, cl. a VI-a, Casa pionierilor Tg. Jiu, Gorj — «Umbră infinită».

PREMIUL II: 1. Constantin Pantazi, cl. a VI-a, Școala generală nr. 4, Casa pionierilor Botoșani; 2. Octavian Panait, cl. a VIII-a, Școala generală nr. 174, București; 3. Eduard Peringer, Casa pionierilor Sibiu; 4. Csengor Tegga, cl. a VII-a, Școala generală Micfalău; 5. Viorel Dumitrescu, cl. a VIII-a, Liceul «D. Petrescu», București.

PREMIUL III: 1. Maria Moga, cl. a VII-a, Casa pionierilor Sebeș, Alba; 2. Rolland Wenig, cl. a VI-a C.Sîngiorz Băi — Bistrița; 3. Constantin Haprian, cl. a VIII-a, Casa pionierilor Sebeș — Alba; 4. Horațiu Miodrag Putery, Școala generală nr. 6 Arad; 5. Ionel Boțan, cl. a V-a, Casa pionierilor.

Mențiuni: 1. Marcel Oprea, cl. a VII-a, Școala generală nr. 188, sector 5, București; 2. Lia Silvășan, cl. a VII-a, Casa pionierilor Suceava; 3. David Roșianu, cl. a IV-a, Școala generală nr. 1 Aiud — Alba; 4. Septimiu Chiș, cl. a VII-a, Casa pionierilor, Suceava; 5. Dana Pîrvulețu, cl. a VII-a, Școala generală nr. 1 Calafat; 6. Horațiu Miodrag Puterity, Școala generală nr. 6 Arad; 7. Ștefan Simion, cl. a VII-a B, Liceul nr. 2 Reghin; 8. Ștefan Bochin, Casa pionierilor Galați; 9. Marinela Mureșanu, cl. a II-a A, Școala generală nr. 1 Reteag — Bistrița Năsăud; 10. Ladislau Antal, cl. a VII-a, Casa pionierilor Oradea; 11. Victor Marin, cl. a VI-a, Școala generală nr. 28, București; 12. Marcel Drăghici, cl. a VI-a, Casa pionierilor Sebeș — Alba; 13. Silvia Catarina Conit, cl. a V-a, Școala generală 122, București; 14. Lenuța Raicu, cl. a V-a, Școala generală nr. 25, Casa pionierilor, Brăila; 15. Doina Vas, cl. a VII-a, Casa pionierilor Focșani — Vrancea; 16. Teleman Sergiu, cl. a VI-a, Casa pionierilor Focșani — Vrancea; 17. Ioneț Boțan, cl. a V-a, Casa pionierilor Focșani — Vrancea; 18. Iuliana Petrescu, cl. a IV-a, Vrancea; 19. Cornel Alb, 20. Braica Ion și 21. Gheorghe Nistor, Casa pionierilor Tulcea.

A IV-A EDIȚIE A «CUPEI CUTEZĂTORII» LA ÎNOT

Bazinul de înot al Palatului pionierilor din București a fost gazda celei de-a IV-a ediții a «Cupei Cutezătorii» la înot, competiție care a antrenat peste 100 de copii finaliști. Competiția organizată de Clubul sportiv «Cutezătorii» și de revista «Cutezătorii» a relevat, de-a lungul întrecerilor, dîrzenia, talentul și dragostea dobîndită de copii pentru acest frumos și folositor sport. S-a avut în vedere selecționarea celor mai buni pentru înotul de performanță în cadrul Clubului sportiv «Cutezătorii».

Pe primele locuri s-au clasat: Ligia Marin, Raluca Andraci, Rodica Firescu, Călin Cristescu, Mihai Dîncă, Mihaela Mociorniță, Alexandru Mihailovici, Mihai Dincă, Adrian Gabriel.

O TABĂRĂ CA-N POVEȘTI!

Așa și-au numit tabăra copiii satului *Poiana* din județul Iași. 10 căsuțe din lemn, un pavilion cu două săli de mese, o sală de club, bucătărie, un mic iaz, un teren de sport, corturi, bărci pneumatice, materiale sportive, toate au apărut ca dintr-o poveste minunată. Copiii însă știu bine că numai datorită ajutorului Consiliului popular al conducerii școlii din sat, al părinților lor, al unităților economice din comună și ale unora din orașul Hîrlău a fost posibilă amenajarea unei atît de frumoase tabere.

Și, pentru că «totul a fost minunat», cum au spus copiii, pentru anul viitor se prevede construcția a încă 5 căsuțe.

PETRICĂ TĂNĂSESCU

CABANA PIONIERILOR

Intre lacurile Puiul și Roșul, intr-un loc de o rară frumusețe din Deltă, copiilor din localitățile Crișan, Topologu, Caraorman și Sîmbăta Nouă le-a fost pusă la dispoziție, de către Întreprinderea piscicolă Sulina, pentru a-și petrece o parte din vacanță, o frumoasă cabană. Și, cum Delta n-are nici un farmec dacă nu ești, sau măcar nu dorești să devi pescar, secția piscicolă din Crișan s-a grăbit să le ofere copiilor și uneltele necesare pescuitului. Așa că, toate la un loc, plaja, baia, concursurile de canotaj și înot și, bineînțeles pescuitul au umplut multe zile de vacanță de nebănuite bucurii. Se zice însă că activitatea cea mai «gustată» a rămas pregătirea borșului pescăresc și a saramurei.

ANGHEL STOICA

ATENȚIUNE! CĂTRE TOȚI CITITORII NOȘTRI DIN BUCUREȘTI!

Clubul sportiv «Dinamo» București organizează în zilele de 18 și 25 septembrie a.c. (între orele 8,30 și 16,00), pe bazele stadionului din Șoseaua «Ștefan cel Mare» nr. 9, un mare concurs de selecție, cu scopul de a-i depista și reține pe cei cu aptitudini în domeniul sportului. Selecția se va face la următoarele ramuri sportive: atletism, baschet, box, caiac-canoe, fotbal, lupte, rugbi, tenis de cîmp, tir și volei.

Vă pasionează sportul, vreți să deveniți sportivi de performanță? Nu scăpați acest prilej unic pe care vi-l oferă renumitul club!

SFINX • SFINX • SFINX • SFINX • SFINX •

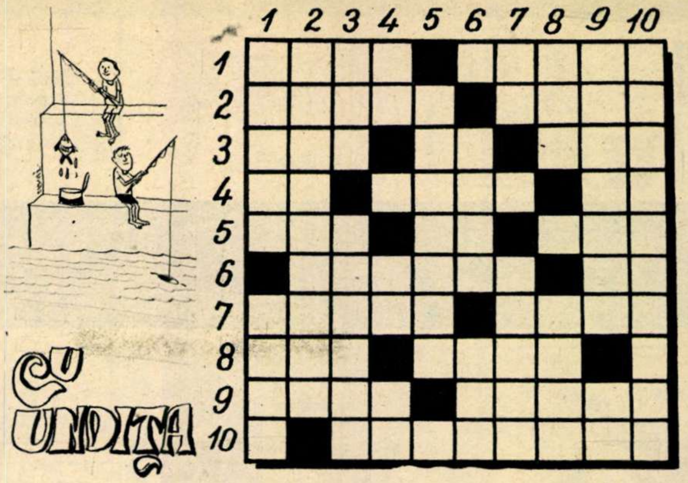

ORIZONTAL: 1. Nu lipsește de la borșul pescăresc — Pește răpitor din Marea Nordului; 2. Pește întîlnit în apele de munte, al cărui nume se aseamănă cu un personaj sadovenian — Prețioși (fig.); 3. Prinde... numai somn — În cîmp! — Caracterul leului din povestirea «Vrăjitorul din Oz»; 4. În cadă! — Pește mic, cu spini, care-și depune icrele în cuib; — Cap de nisetru! 5. Arbore — În seră! — Pește din familia sturionilor care fiind rar, este oprit a fi pescuit pînă în 1978; 6. Sport de apă. Coadă de văduviță! 7. Pește cu respirație triplă (bronhii, piele, intestin) — Hagi-Tudose; 8. Aicea la mijloc! — Bărci cu pînze! 9. Păsări înotătoare — Planta doborîtă de vînt, 10. Ape amenajate pentru creșterea peștelui.

VERTICAL: 1. Pește care trăiește în rîuri și se prinde ușor cu undița — Un alt pește, dar cu siluetă; 2... de mare, cel mai frumos pește din Marea Neagră; 3. Mediu piscicol — Bune pentru borș; 4. Cap de păstrugă! — Udrea Antipa — Pronume; 5. Pește căutat pentru carnea gustoasă și icrele negre (pl.); 6. Ape — Fluviu în R.S.F. Iugoslavia; 7. În cort! — Peștele... șahistului; 8. Vecin cu apa — Se îndreaptă după vînt (pl.); 9. Luntre pescăresscă — Bluze naționale; 10. Pește întîlnit în apele de munte, ce-și duce viața pe fundul nisipos (pl.).

Cuvinte rare: TULIT, OTS.

Prof. TEODORA MIJA
Str. București nr. 161, Călărași

• •

«OGLINDA FOTOGRAFULUI» — fotografie realizată de IOAN PUIA, Casa pionierilor — Rădăuți 3

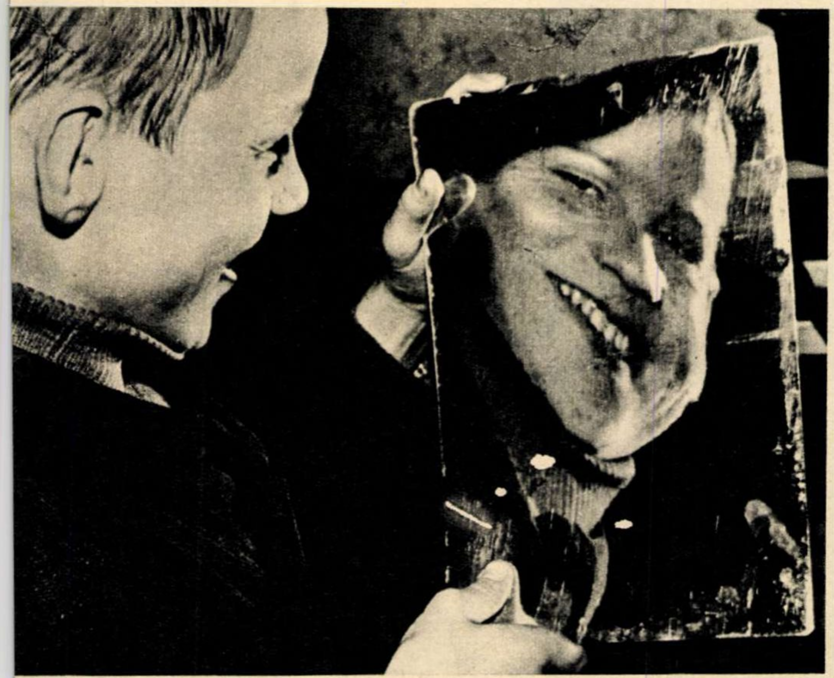

DORESC SĂ CORESPONDEZE

PE TEME DE COMPORTARE

Livia Cristina Popescu, clasa a VII-a, Iași, str. Aurel Vlaicu nr. 11; **Constanța Dalcoș** (14 ani) Petroșani, str. Independenței bl. 17, sc. 1, ap. 5, județul Hunedoara; **Florica Mușat,** clasa a VII-a, comuna Cărbunești, județul Hunedoara.

LITERATURĂ

Ghiță Drăgan, clasa a IV-a, comuna Căpîlna nr. 155, județul Bihor; **Rodica Trandafir,** (13 ani) satul Crivăt, comuna Budesti, județul Ilfov; **Radu Mihuț** (13 ani), Lugoj, Microraion, bl. 8, sc. A ap. 2, județul Timiș.

ÎȘI CAUTĂ PRIETENII

Mihai Lascarache, Fălticeni, str. Sucevei nr. 49, județul Suceava: își caută prietena pe nume **Alina Stoica,** care s-a stabilit în Fălticeni; **Elena Păun,** clasa a VII-a, comuna Valea Gragului, județul Ilfov: caută pe **Adriana Ojog** din orașul Roman, cu care s-a cunoscut în preventoriu la Bușteni; **Mioara Tene** și **Floarea Dură,** comuna Furculești, județul Teleorman: doresc adresa prietenilor **Anca Crenguța Drăgușanu,** care s-a mutat din localitate.

ILUSTRATE

Nicoleta Ianculescu, clasa a V-a, comuna Oradel, județul Dolj; **Niculiță V. Vasile,** clasa a V-a, comuna Rediu, str. Floreasca, județul Neamț; **Lucica Marcu,** clasa a VI-a, comuna Săhăteni, județul Buzău; **Vasilica** și **Ion Cicu,** clasele a VII-a și a V-a, comuna N. Bălcescu, județul Ialomița; **Gheorghița Badea,** clasa a VI-a, comuna Răcari nr. 577, județul Dîmbovița; **Fănica Cotelici,** clasa a IV-a, Școala generală nr. 1, Roșiori de Vede, județul Teleorman.

SCHIMB DE REVISTE

Doina Petroșanu, comuna Siminicu de Sud — Izvor, municipiul Craiova, județul Dolj, îi lipsesc din colecția revistei «Cutezătorii» numerele 29, 30 și 31 din 1971, oferă în schimb numerele 11, 17/1970 16 și 42/1969.

FAC SCHIMB DE ȘERVEȚELE DE MASĂ

Luminița Vîrban, clasa a VIII-a, Băilești, str. Dragalina, nr. 108, județul Dolj, **Mimi Dumitrescu,** clasa a VII-a, Giurgiu, Șoseaua București nr. 84, Județul Ilfov.

CINE VREA SĂ FIE PRIETENI CU EI

Ana Lucia Andronic, Liliana I. Boncăcel, Ion V. Tutoveanu și Liliana V. Toniș — **satul Clicești, comuna Țifești, județul Vrancea. «Am dori ca în corespondențele ce le vom primi de la viitorii noștri prieteni să ni se vorbească despre cele mai frumoase acțiuni pe care ei le organizează, despre unele metode mai eficiente în pregătirea temelor pentru școală. De asemenea, dorim să facem schimb de texte de cîntece, strigături, proverbe etc. din folclorul românesc local».**

• • • • • • • • • • • • • • • • • • • •

GHICI?

Limbă are, nu vorbește,
Merge, dar stă-n loc, firește!
Deși pic de minte n-are,
Face-n lume calendare.

(Ceasul)

Înmuiate parcă-n smoală,
Zboară peste cîmpuri, zboară,
Toată ziua stau și fură
Boabele din arătură.

(Ciorile)

Zeci de umbreluțe mici
S-au unit să facă-o floare
Dar trecu vîntul pe-aici
Și le risipi în zare.

(Floarea de păpădie)

Desen de **CRĂIȚĂ MÎNDRĂ**

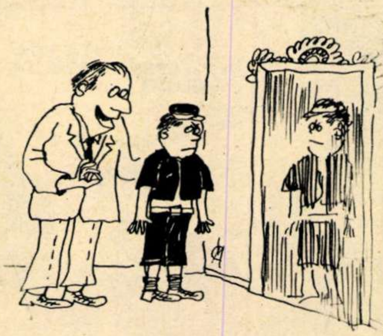

— Păi, ce să-ți fac dacă ai rămas repetent!

DUELUL

Participanții la acest joc se împart în mai multe echipe (4—6). Numărul echipelor trebuie să fie cu soț. Echipele se așază față în față (cele cu număr cu soț în fața celor cu număr fără soț) la o distanță de 8—10 pași una de cealaltă. La mijlocul distanței dintre ele, se desenează pe pămînt cîte un cerc cu diametrul de 2 m; în centrul fiecărui cerc se așază o minge. Jocul este început fie de echipa cu număr cu soț, fie de cealaltă. Unul dintre jucători (numit de căpitanul echipei) vine în cerc. În cerc vine și un jucător din cealaltă echipa, numit de căpitanul ei. Cei doi jucători încearcă să-și smulgă unul altuia mingea și s-o arunce echipei respective, fără a ieși din cerc. Jucătorul care a învins rămîne în cerc iar cei din echipa lui îi înapoiază mingea. Cel care a pierdut se întoarce la echipa sa.

Cu învingătorul se întrece alt jucător din echipa care a pierdut. Jocul continuă, pînă cînd toți jucătorii uneia dintre echipe vor lupta pentru obținerea mingii. Învinge echipa care are mai multe victorii. Apoi jocul se repetă, iar căpitanul echipei învingătoare este obligat să trimită în cerc, în primul rînd pe jucătorii care nu au luat încă parte la joc.

Cutezătorii 37

ADRESA REDACȚIEI: PIAȚA SCÎNTEII Nr. 1
OFICIUL POȘTAL 33 — BUCUREȘTI
Căsuța poștală 4132
Telefon 17 60 10 int. 1454
REDACTOR ȘEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ȘEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE
IOAN DONCA
REDACTOR ARTISTIC
POMPILIU DUMITRESCU
SECRETAR DE REDACȚIE
ROZALIA BARANY

ADMINISTRAȚIA: EDITURA SCÎNTEIA

TIPARUL: C.P.C.S.
ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ

CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA». SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ BUCUREȘTI — CALEA GRIVIȚEI NR. 64–66, P.O.B. — BOX 2001»

Aghiotanții marelui SPARTACUS

108

EPISODUL X

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT. Aghiotanții Marelui Spartacus și Patrocle se întîlnesc la sediul «Columnei». Electron dezvăluie prietenilor săi secretul complexului Lac-Cazemată-Rîu, și se angajează să asigure pătrunderii în grota tunelului deplina securitate.

Scenariu: NICOLAE STĂICULESCU
Desene: OFELIA DUMITRESCU

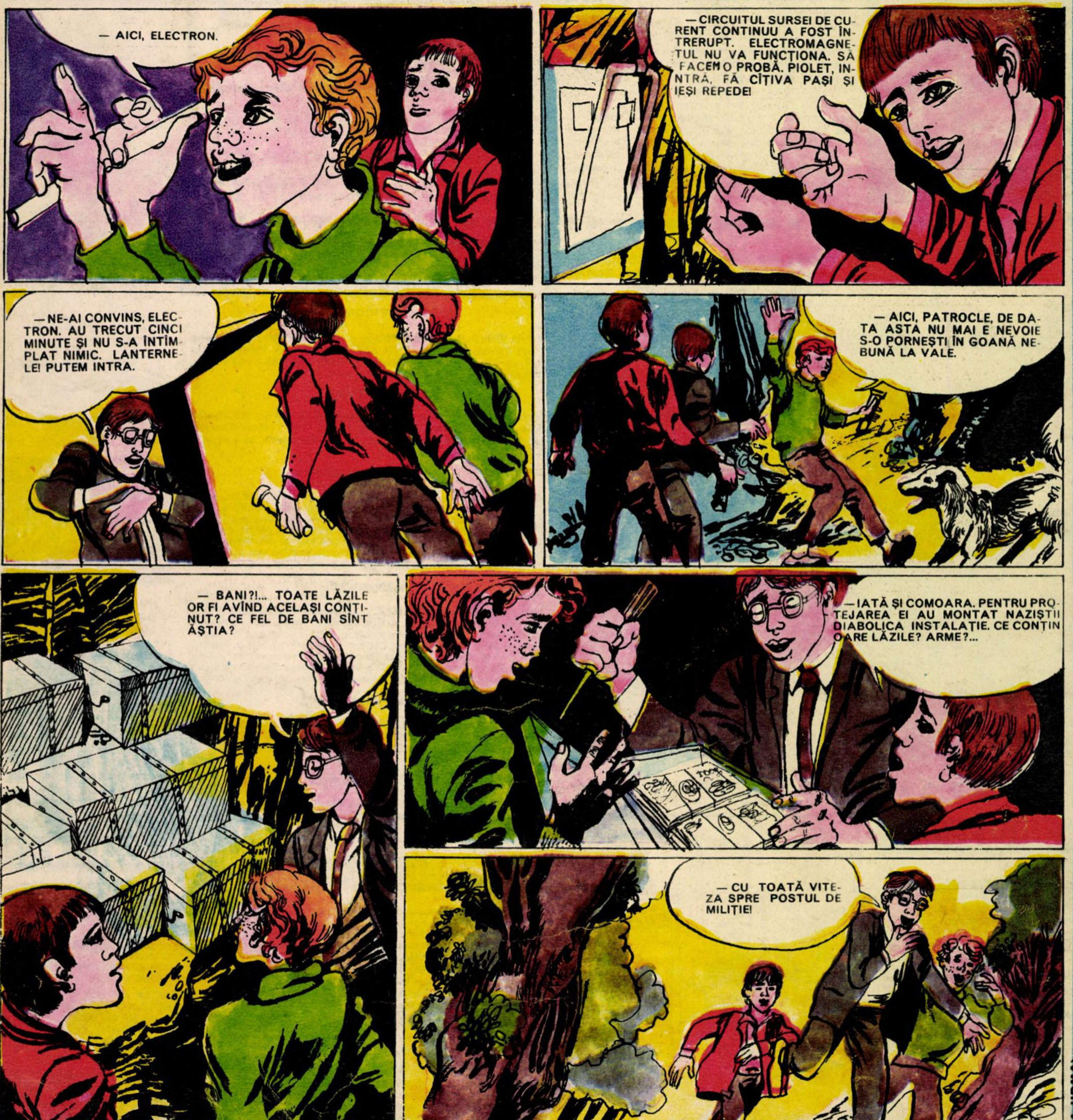
— AICI, ELECTRON.
— CIRCUITUL SURSEI DE CURENT CONTINUU A FOST ÎNTRERUPT. ELECTROMAGNETUL NU VA FUNCȚIONA. SĂ FACEM O PROBĂ. PIOLET, INTRĂ, FĂ CÎTIVA PAȘI ȘI IEȘI REPEDE!
— NE-AI CONVINS, ELECTRON. AU TRECUT CINCI MINUTE ȘI NU S-A ÎNTÎMPLAT NIMIC. LANTERNELE! PUTEM INTRA.
— AICI, PATROCLE, DE DATA ASTA NU MAI E NEVOIE S-O PORNEȘTI ÎN GOANĂ NEBUNĂ LA VALE.
— IATĂ ȘI COMOARA. PENTRU PROTEJAREA EI AU MONTAT NAZIȘTII DIABOLICA INSTALAȚIE. CE CONȚIN OARE LĂZILE? ARME?...
— BANI?!... TOATE LĂZILE OR FI AVÎND ACELAȘI CONȚINUT? CE FEL DE BANI SÎNT ĂȘTIA?
— CU TOATĂ VITEZA SPRE POSTUL DE MILIȚIE!

(VA URMA)

Cutezătorii 38

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 21 SEPTEMBRIE
1972, ANUL VI (262)
16 PAGINI, 1 LEU

În acest număr:

Viitorul ÎNCEPE AZI

PAG. 8-9

360 DE MINUTE FIERBINȚI ÎN FINALA CUPEI „CUTEZĂTORII" 1972

PAG. 6-7

«FLAMURA PIONIEREASCĂ», BUDEȘTI-GRUIU, ILFOV, CÎȘTIGĂTOAREA CUPEI.

a

ACTUALITĂȚI CUTEZĂTORII

Privirile reporterilor care l-au însoțit pe tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, secretarul general al partidului, în vizita de lucru făcută recent în județele Alba, Hunedoara și Sibiu au surprins pretutindeni, alături de cei vîrstnici, prezența pionierilor, manifestările lor vibrante de dragoste și recunoștință, gesturile lor de participare la uriașul efort constructiv în care se află angajat întregul nostru popor pentru îndeplinirea cincinalului înainte de termen. La Sebeș, la Aiud, în orașul Alba Iulia, la Cugir, în municipiul Deva, în Valea Jiului, la Hunedoara pionierii au ieșit în întîmpinarea oaspetelui iubit cu flori, zîmbete și cuvinte de bun sosit, i-au prezentat onorul și i-au dăruit cravatele roșii cu tricolor, i-au raportat cu mîndrie, alături de părinții și frații lor mai mari, realizările activităților obștești desfășurate pe timpul vacanței și s-au angajat să lupte cu toate forțele pentru a urma neabătut modelul de străduință tenace și disciplină al comuniștilor.

Zilele vizitei au coincis în mod fericit cu primele lecții, cu primele ore de activitate practică în ateliere, în cercurile pionierești din noul an de învățămînt, iar pasiunea, dăruirea totală arătate de pionieri muncii susținute și entuziaste, încă din primele ceasuri ale dimineții de 15 septembrie, reprezintă un început de bun augur pentru perioada de intense eforturi care-i așteaptă. Și asemenea secvențe de dăruire pionierească și devotament față de idealul muncii comuniste ar putea fi multiplicate la scara întregii țări. Pentru că pretutindeni unde în aceste zile de intensă și nobilă concentrație vedem pregătindu-se o nouă șarjă de oțel, pretutindeni unde betonul ia forma de aripă ageră spre înălțimi, iar recolta de aur a acestui an rodnic întreține un neîntrerupt efluviu vegetal, pretutindeni unde întîlnim tabloul a ceea ce înseamnă pricepere și cutezanță se află încorporată și o părticică din soarele cravatelor roșii, din agerimea minții și mîinilor lor, din gîndul și fapta înaltă cu care-și scriu biografia în aceste zile eroice.

Cronica întrecerii socialiste în cinstea aniversării a 25 de ani de la proclamarea Republicii a înscris deunăzi în filele sale vestea că siderurgiștii hunedoreni au produs suplimentar 17 mii tone de fontă, 22 de mii tone de oțel, peste 14 mii tone laminate finite; furnaliștii reșițeni au raportat partidului că pînă acum au produs peste plan 10 mii tone de fontă și 8.500 tone de oțel; minerii de la Baia Mare și-au îndeplinit integral sarcinile pe primele trei trimestre înainte de 15 septembrie, iar la Uzina «Victoria» din Călan s-a obținut o producție marfă suplimentară de peste 10 milioane lei. «Mai multă hîrtie înseamnă în primul rînd mai multe cărți și caiete pentru pionier» — și-au zis muncitorii de la Fabrica «Letea» din Bacău, și drept urmare productivitatea muncii crește continuu, ceea ce echivalează cu tone suplimentare de hîrtie în valoare de mai multe milioane lei. La Bicaz și Porțile de Fier, la poalele Tîmpei de unde pleacă spre toate zările lumii mesagerul de oțel al industriei românești, în cetatea de scaun a «Daciei», la șantierele navale de la Galați și Oltenița, pe ogoarele Bărăganului învăluit acum în fuioarele toamnei, în cetățile moderne ale chimiei, pe întregul cuprins al României socialiste bate o singură inimă, fulgeră un singur gînd, inima și gîndul rodniciei de pace și cutezanței, priceperii și hotărîrii neînduplecate a întregului nostru popor de a transpune în practică hotărîrile Conferinței Naționale a partidului.

În cadențele acestui imn de muncă și de biruință, pionierii județelor Alba, Hunedoara și Sibiu au primit din partea purtătorilor cravatelor roșii cu tricolor de pe întregul cuprins al patriei mandatul de a oferi cele mai luminoase zîmbete, cele mai înalte gînduri și cele mai frumoase flori, celui mai iubit fiu al poporului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**.

Cutezătorii

Pretutindeni, în cursul vizitei întreprinse de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, în județele Alba, Hunedoara și Sibiu, pionierii l-au întîmpinat pe conducătorul iubit cu cele mai luminoase zîmbete, cu cele mai frumoase flori.

Start în noul an școlar!

15 septembrie. Elevi și eleve, gătiți de sărbătoare, cu buchete mari de flori, se îndreaptă voioși spre școală. Se strigă unii pe alții, se îmbrățișează, salută bucuroși de revedere profesorii, se apropie cu grijă de noii elevi. Bucuriei revederii i-a urmat prima zi de școală.

Tradițional, cei peste patru milioane și jumătate de elevi au fost întîmpinați cu: «Bine ați venit!». Bucuria acestei zile au aflat-o și mai bine, în vocea dascălilor care au strigat catalogul, în cărțile nou-nouțe, ce i-au așteptat pe fiecare pupitru, împreună cu cele mai frumoase flori.

Pentru acest eveniment tuturor copiilor le-au fost pregătite nenumărate bucurii. Aproape jumătate din titlurile de manuale prevăzute pentru învățămîntul de cultură generală sînt lucrări noi sau revizuite. O serie de manuale se află pe băncile elevilor pentru prima oară, 741 de titluri au fost tipărite într-un tiraj total de peste 20 000 000 exemplare.

Încă o noutate a acestui an școlar; pentru noi construcții, s-au alocat sume în valoare de 400 milioane lei, din acestea urmînd să se realizeze 3 162 săli de clasă, 1308 locuri în școli speciale, pentru elevii interni numărul locurilor va spori cu încă 3 524. La toate acestea se adaugă 75 de ateliere și laboratoare, 35 de noi săli de gimnastică. O știre de ultimă oră ne anunță că au luat ființă peste 12 000 de ateliere-școală, dintre care 1 200 ateliere noi, au fost date în folosință; 5 500 loturi școlare, însumînd o suprafață de peste 7 000 hectare, care vor asigura în anul școlar 1972–1973 pregătirea tehnico-productivă din școlile generale și din licee.

Inconjurați cu o deosebită grijă, copiii vor beneficia de posibilități optime de învățătură, de dezvoltare, hotărîți să-și îndeplinească cu succes principala lor îndatorire, aceea de a învăța, de a se pregăti temeinic pentru viitoarea meserie.

După cum vedeți, a început un an de succese, de realizări frumoase, la care fiecare pionier și școlar a răspuns Prezent!

ELENA FUNDULEA

Bun găsit, școală dragă!

Diminețile răcoroase de septembrie i-au găsit pe pionierii și școlarii din orașul **Rîmnicu Sărat,** județul **Buzău**, de la Școlile generale nr. 4 și 5, într-o deosebită animație. Răspunzînd chemării Forumului Național al Pionierilor, au participat cu elan la numeroasele acțiuni de gospodărire și înfrumusețare a școlii, a Casei pionierilor, a orașului lor.

Împreună cu profesoara Anica Petre, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor, Milena Stoian, Nicoleta Dumitrescu, Florin Rusea, Costel Dumitrache, Ion Pavel, Mihaela Apetrei și mulți alții au acum o dublă satisfacție: bucuria de a învăța și bucuria că și-au gospodărit bine școala, că au înfrumusețat curtea, că au îmbogățit materialul didactic din laboratoare. La camera pionierilor, elevele, bune gospodine, au aranjat șervețelele, au completat albume, au făcut fotomontaje cu noi imagini din activitatea pionierească a acestei veri.

●

Din județul Ilfov, *de la Școala generală nr. 2 din* Urziceni, *aflăm că pionierii au instalat și verificat mașinile-unelte din atelierul de electrotehnică. Colegii lor din comuna Gostinu sînt mîndri de rezultatele muncii efectuate în timpul vacanței la C.A.P. Astfel, au primit cărămida și materialele necesare pentru atelierul-școală. Au ajutat la turnarea fundației, la transportul cărămizilor, la zidit. Acum atelierul este gata, se fac finisările. Pionierii și-au propus ca la 1 octombrie să intre în... «casă nouă».*

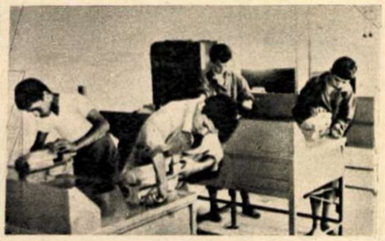

Exemple de hărnicie pionierească, în județul Ilfov, sînt numeroase și la școlile din orașul Oltenița, la cele din comunele Daia și Mihăilești.

●

Băieții și fetele din Ploiești, **de la Școala generală nr. 12, s-au dovedit întotdeauna buni sportivi. De aceea, chiar în curtea școlii și-au amenajat de curînd o groapă de sărituri, un teren de volei și baschet. Nu au uitat însă nici de brăduleții și crizantemele din grădina școlii, pe care zilnic le udă și le plivesc de buruieni.**

Începerea anului școlar a găsit totul pus la punct.

"ORDIN DE ZI"

CĂTRE TOTI CUTEZĂTORII!

PIONIERI, ZILELE ÎNSORITE DE TOAMNĂ AU DAT START ÎN MAREA COMPETIȚIE A ȘCOLARILOR — NOUL AN DE ÎNVĂȚĂMÎNT! ACUM, LA ACEST NOU ÎNCEPUT DE DRUM, VOI, ELEVII MAI MARI, PRIMIȚI CU TOATĂ DRAGOSTEA ÎN RÎNDURILE VOASTRE PE CEI MAI MICI ȘCOLARI. ÎNTÎMPINAȚI-I CU CĂLDURĂ, CU BRAȚELE PLINE DE FLORI ȘI FIȚI-LE MEREU ALĂTURI, LA ÎNVĂȚĂTURĂ, LA JOACĂ.

VOI, PIONIERII, ÎNDRUMAȚI-LE PAȘII ÎN VIAȚA ȘCOLARĂ, DEZVĂLUIȚI-LE FRUMUSEȚEA CÎNTECELOR, JOCURILOR, A ÎNTREGII VOASTRE ACTIVITĂȚI PIONIEREȘTI. FIȚI MEREU APROAPE DE EI, ÎN MIJLOCUL LOR, AJUTÎNDU-I DE AZI, DIN PRIMA ZI DE ȘCOALĂ, SĂ-ȘI ÎNDEPLINEASCĂ EXEMPLAR ÎNDATORIRILE ȘCOLARE, SĂ FIE DEVOTAȚI TRUP ȘI SUFLET POPORULUI, SĂ DOVEDEASCĂ PRIN FAPTELE LOR DE ZI CU ZI DRAGOSTE ȘI RECUNOȘTINȚĂ FIERBINTE FAȚĂ DE PĂRINTELE DRAG, PARTIDUL COMUNIST ROMÂN, SĂ POATĂ DEVENI ASTFEL, DUPĂ ÎMPLINIREA VÎRSTEI DE 7 ANI, DEMNI PURTĂTORI AI CRAVATEI ROȘII CU TRICOLOR.

Zilele acestea telefoanele n-au avut deloc răgaz. Tolba cu scrisori, mereu plină, este adusă la redacție dis-de-dimineață. Se pare că începutul anului școlar a constituit pentru cutezătorii din intreaga țară un nou prilej de a-și dovedi hărnicia, dragostea pentru școala dragă, pentru locurile natale.

«Vrem ca totul să strălucească de curățenie în jurul nostru», ne scriu pionierii buzoieni. Și ca să fie mai convingători au trimis o mulțime de fotografii care-i înfățișează. Publicăm două dintre ele.

1. Se fac ultimele «retușuri» Casei pionierilor.

2. Pe lotul experimental, roadele așteaptă doar să fie culese (Școala generală nr. 2).

1

2

Întreg județul **Maramureș** a cunoscut o vie animație în aceste zile de septembrie. Pentru prima zi de școală, pionierii și școlarii din Baia Mare ca și cei din localitățile Moisei, Rona de Sus, Mănăștur, Bocicoiu Mare au avut foarte mult de lucru. Au reamenajat terenurile de sport, iar școlile i-au întîmpinat pe noii elevi strălucind de curățenie. În plus, școlarii maramureșeni și-au propus să intensifice munca de întreținere și recoltare a culturilor în cele 34 de ferme școlare.

●

Din **Constanța,** de la Școala generală nr. 24, aflăm că pionierii au participat cu entuziasm la muncile gospodărești și de înfrumusețare a școlii lor. Detașamentele au împodobit cu perdeluțe noi și flori ferestrele sălilor de clasă și ale culoarelor. Adriana Voinescu, Mihai Radu, Adrian Zugravu, Dumitru Martin, Decebal Călin și mulți alți pionieri au avut grijă ca și camera pionierilor să fie amenajată. Au înnoit fotomontajele, au completat albumul de vacanță. De asemenea, ni se comunică realizarea unei expoziții cu obiecte culese în timpul expedițiilor din această bogată vacanță.

●

O dată cu începerea anului școlar, pionierii din comuna **Teiuș,** *județul* **Alba,** *s-au hotărît să dovedească mai multă sîrguință la învățătură, să participe cu toții la muncile gospodărești de înfrumusețare a școlii. Fiecare detașament se va îngriji de curățenia clasei, a mobilierului, de recondiționarea întregului material didactic. Inimoșii pionieri s-au angajat să ajute, pe măsura puterilor lor, la strînsul recoltei și la acțiunea de plantare a florilor pe străzile comunei. Acum, o mare parte din timpul liber copiii o petrec pe noul șantier, recent deschis, în apropierea școlii. Este vorba despre terenul oferit de către Consiliul popular al comunei pentru amenajarea unei baze sportive model. În aceste zile se lucrează intens la terenul de volei, fotbal și baschet.*

●

«Feciorii Zimbrului» este intitulată expediția pionierilor și școlarilor din **Darabani,** județul **Botoșani,** care nu de mult s-au întors dintr-o excursie în Munții Apuseni. Întîmpinați pretutindeni cu ospitalitate și voioșie, copiii au avut prilejul să-și îmbogățească cunoștințele istorice și să culeagă folclor specific locurilor vizitate. În incursiunile lor s-au întîlnit și cu maestrul emerit al sportului Emilian Cristea care le-a împărtășit cîteva din tainele alpinismului.

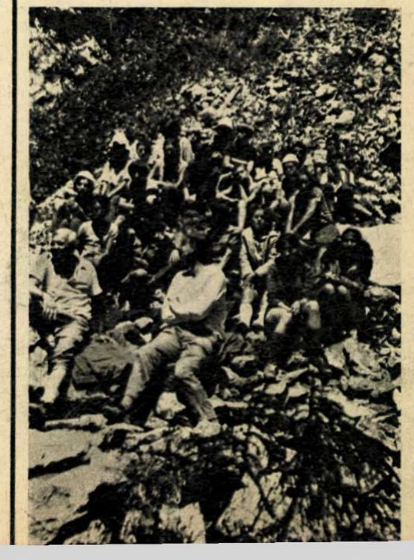

Focul viu

Povestire de SILVESTRU PATIŢA

Nu se mai ştie cine l-a văzut primul. Vestea s-a transmis prin antene foarte sensibile din capul satului pînă la podul de piatră din faţa şcolii. Aci i-au ieşit în cale Simion Ursu şi Valer Pop, doi pionieri chipeşi şi cutezători nevoie mare. Mai întîi i-au luminat obrajii cu florile bucuriei, rostind cuvenita bineţe, iar apoi îl iscodiră de unde vine şi încotro merge.

Tot timpul cît moşneagul adăstă pe buza podului, rezemat într-un ciomag noduros, croit din lemn de cireş, minunîndu-se de interesul ce-l stîrnise copiilor, acestora le alunecau ochii de-a lungul sumanului său. Pentru ei, bătrînul coborît de sub Vlădeasa însemna un sol preţios al trecutului strămoşesc. Obrajii brăzdaţi de cute adînci încadrau un nas bine înfipt între doi ochi negri ce licăreau vioi de sub streaşina unor albe şi stufoase sprîncene. De sub pălăria moţească îngustă, plete albite de vreme se lăsau pînă la umeri. Aci alcătuiau un guler distins ce punea în bătaia ochiului mai bine întreg sumanul. Acesta era croit larg, avînd găitane meşteşugit şerpuite la mîneci şi de-a lungul tivului. Culorile firului răsucit îmbinau nuanţele vii cu cele stinse, mărind atracţia modelului printr-un joc al reflexelor discontinui. Sub cupola acestui veşmînt apăreau prăfuite două opinci care mărturiseau osteneala anilor şi lungimea cărărilor străbătute.

— Moşule, pînă te-ai odihni oleacă, nu vrei să vezi ce-am adunat noi la şcoală de pe coclaurii din jur? Invitaţia o făcuse Simion şi pînă se auzi răspunsul, cei doi prieteni îl şi luară de cîte un braţ pe moşneagul ostenit. Acesta îşi potrivi agale paşii cu ei şi în cîteva minute intrară în curtea largă a şcolii din Paltinu. Privirile musafirului cătau a mirare spre localul arătos construit anul trecut. Dar copiii îl îndrumară spre căsuţa mică şi gîrbovită de ani din fundul curţii. În jurul lor se strînseseră şi alţi colegi care la ora aceea din zi se jucau în voia lor prin curte.

— Aici, moşule, este vechea şcoală în care au învăţat părinţii, bunicii şi străbunicii noştri. Anul trecut, cînd s-a terminat localul cel nou, au vrut s-o dărîme, dar noi, pionierii, am luptat să-i lungim zilele, adăpostind în ea nişte comori.

— Apoi, comori mai alese ca voi nu cred c-or mai fi. Despre ce scumpeturi e vorba?

— Vezi, dumneata, aici la intrare, sînt nişte ulcele pe care le-am găsit în pămîntul de sub şcoala nouă, cînd au săpat fundaţiile. Tovarăşul profesor de istorie spune că sînt de pe vremea dacilor. Şi pînă să apuce bătrînul să le cuprindă bine cu ochii, copiii l-au şi atras spre nişte unelte făurite din lemn, cărora nu le ştiau rostul. Dar moşneagul le tîlcui menirea. Erau instrumente ale unor străvechi meşteri ciubărari cu care se ferecau doniţele, fedeleşele, baniţele şi alte vase din lemn.

Iar în cea de-a doua încăpere, pe mijlocul peretelui din faţă, atîrna un mare tablou în culori înfăţişîndu-l pe Craiul Munţilor. Ochii bătrînului îl descoperiră repede şi se bucurară ca la vederea unui prieten drag.

— Apăi, ştiţi voi cine-i dumnealui?

— Avram Iancu, răspunseră copiii în acelaşi timp.

— Dragii mei, în casa unde Iancu e cinstit cum se cuvine, nu se cade să stăm acoperiţi. Şi bătrînul moţ îşi scoase cu pioşenie pălăria rotundă, cu boruri mici, aşezînd-o pe o laviţă. Cu ochii fixaţi asupra tabloului ce-l fascina, el le mărturisi copiilor că bunicul lui a fost ostaş al Crăişorului, iar tatăl său, copil fiind, a fost deseori mîngîiat pe creştet de legendarul luptător, cînd trecuse prin satul lor spre amurgul vieţii, mistuit de obida hoţului de împărat.

— Sumanul dumitale e tot atît de vechi ca şi amintirile? îndrăzni să-l întrerupă Valer.

— Da, îl am de la moşul meu. Nu se mai fac astăzi asemenea straie. Oamenii sînt grăbiţi...

— Dar e în bună stare.

— Fiindcă nu-l port decît cînd ies din sat. E haină de sărbătoare.

— Moşule, dragă, nu crezi dumneata că ţi-ar sta mai bine cu o ţundră nouă iar acestui suman de demult, de pe umerii matale i-ar sta mai bine lîngă Avram Iancu al nostru?

La aceste vorbe, bătrînul începu să rîdă ca de o glumă isteaţă.

— O, bată-vă norocul feciori, doar nu vreţi să mă dezbrăcaţi?

— Nu vrem să te supărăm, dar să ştii că nici de pagubă nu te lăsăm. Şi-apoi aici se păstrează mai mult, căci nu-l îmbracă nimenea şi o vede o ţară întreagă, ba mai mult, o admiră şi străinii. Zicînd aceste vorbe, copiii i-au îndemnat paşii spre în a treia şi ultima încăpere a muzeului «Căutătorilor de comori». Aci era sectorul etnografic. Costume naţionale din partea locului, ştergare moţeşti înguste, cusături distinse realizate în anii de demult, din culori vegetale preparate de pricepute femei ale satului, realizau un interior intim de casă moţească.

Bătrînul a tăcut, privind încruntat la cele din jur, în timp ce copiii îi explicau provenienţa fiecărui exponat. În cele din urmă, cutele de pe frunte i s-au risipit, frămîntarea interioară a găsit o ieşire şi cu gesturi domoale el şi-a desprins sumanul, aşezîndu-l uşor pe un scaun.

Pe aceleaşi cărări nevăzute, care au semnalat intrarea uncheşului în sat, s-a aflat şi rezultatul tratativelor duse în muzeul pionierilor din Paltinu. Nici nu se dezbrăcase bine moşneagul şi doi copii veniră cu o ţundră nouă, din pănură, care i se potrivea de minune. L-au poftit la măsuţa din camera unde se afla, servindu-l cu brînză, roşii şi pîine, aduse de o codană ce făcea parte dintre «membrii fondatori» ai muzeului.

De la întîmplarea aceasta trecură vreo două săptămîni. Sumanul moşului coborît din munţi devenise piesa cea mai arătoasă din muzeu. S-au interesat de ea şi reprezentanţi ai Muzeului etnografic din Cluj, în colecţia căruia nu se găsea o atare achiziţie. Într-o zi de sărbă-

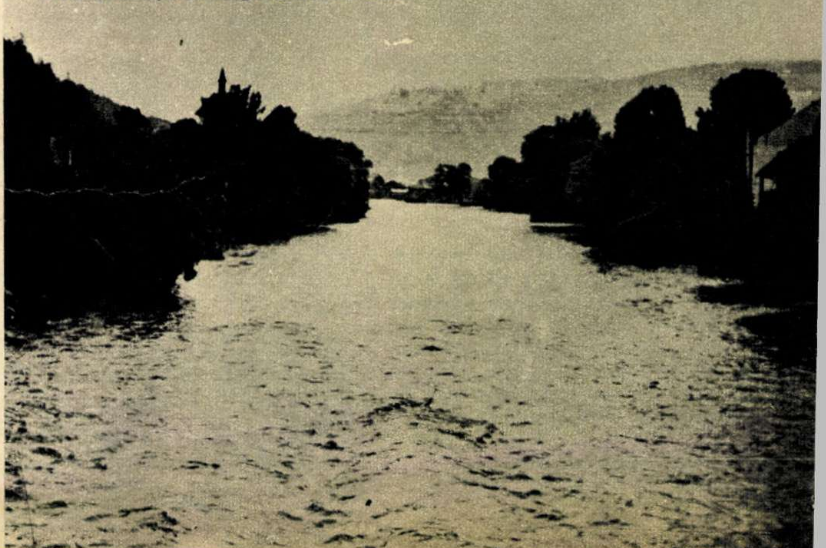

Valea Arieşului lîngă Gîda de Sus.

◀ **Tulnicărese din comuna Avram Iancu.**

toare, din împărăţia lui Zamolxe, cum le plăcea pionierilor să se grozăvească în expediţiile lor prin Munţii Apuseni, coborî din nou în Paltinu un bătrîn pe care nu-l mai luă nimeni în primire şi care venise direct la locaşul modest din curtea şcolii. Era ora amiezii şi găsise uşa încuiată. A adăstat atunci pe prispa muzeului un timp, aşezîndu-şi desaga voluminoasă alături. Parcă ştia că nu trebuie să aştepte multă vreme. Un copil care trecu pe uliţa şcolii intră în vorbă cu dînsul şi află că doreşte să le spună ceva celor care răspund de muzeu.

În cîteva minute Valer se şi înfiinţă la şcoală. De la distanţă nu-l recunoscu pe bătrîn, căci nu mai era îmbrăcat nici cum venise şi nici cum plecase data trecută. Dar cînd îi descifră zîmbetul se apropie de el cu căldură, îmbrăţişîndu-l spontan.

— Ce mai faci, moşule?

— Bine, dragul meu. Iaca, am venit să-mi mai văd sumanul. Mi-e dor de el.

După ce au intrat în muzeu, musafirul dezlegă băierile desagilor şi scoase ţundra primită în schimbul sumanului, aşezînd-o frumos împăturită pe scaun. Lui Valer i se oprise aproape respiraţia, usturîndu-l adînc inima. Se simţea în pragul unei prăbuşiri, a unei iremediabile pierderi. Dar bătrînul îl dibăci de îndată şi-l linişti.

Pe drumul Arieşenilor.

— Rîndul trecut am luat ţundra dată de voi, căci nu puteam merge acasă dezbrăcat. Acum v-am adus-o înapoi, ca s-o daţi cui are nevoie de ea. Eu mai am şi alte haine. Nu ca aceea lăsată vouă, dar bune pentru cît îmi mai trebuie mie. Şi iacă, aici v-am adus şi nişte ulcele. cu chipul Iancului, cumpărate în tinereţe la Tîrgul de fete de la Găina. Cred că la voi îşi găsesc locul. Azi, mîine, eu mă duc şi s-alege nimica de ele.

Copilul nu mai ştia ce să facă de bucurie. De la deznădejdea presimţită înainte se trezi în braţele fericirii. Îl cuprinse pe venerabilul sol al munţilor cu ochii scăldaţi în lacrimi de bucurie.

— Moşule, pe toate obiectele ce le avem noi am pus o etichetă cu numele celui care le-a donat sau al celui care le-a găsit. Pe sumanul şi ulcelele acestea ce nume să punem?

— D-apoi, ca că nu stricăm rînduiala voastră frumoasă, scrieţi atîta: de la nepotul lui Avram Iancu.

*

Azi, trecătorii care intră în Paltinu întreabă, fără excepţie, unde este muzeul pionieresc «Avram Iancu». Căci în urma destăinuirii strănepotului marelui tribun, copiii au hotărît să dea muzeului numele celui despre care totul vorbeşte în jur: cînteceie şi florile, codrul şi izvoarele, bătrînii şi copiii, datinile şi simţămintele, dar mai ales amintirea sa nestinsă.

17—23 SEPTEMBRIE

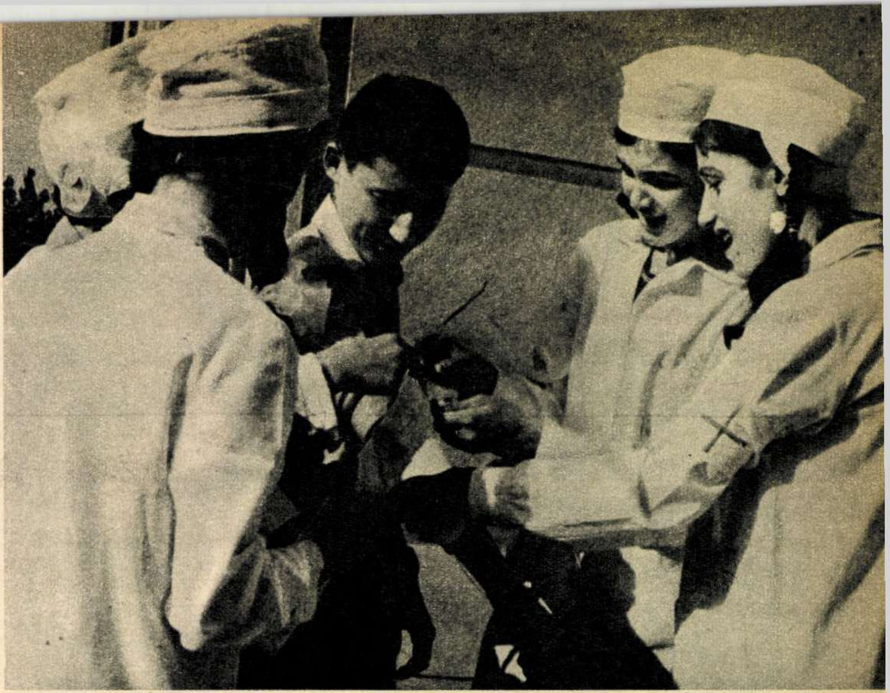

Săptămîna CRUCII ROŞII

În acest an, între 17 şi 23 septembrie, se desfăşoară Săptămîna Crucii Roşii—prilej tradiţional pentru evidenţierea activităţii desfăşurată de cei peste trei milioane de membri ai organizaţiei. În cadrul acestei acţiuni se desfăşoară o activitate sporită în vederea antrenării populaţiei la diferitele forme de educaţie sanitară. În acest sens, o atenţie deosebită se acordă tineretului. Astfel, în rîndul pionierilor şi şcolarilor, în formaţiunile de Cruce Roşie, din cadrul unităţilor de pionieri, se intensifică educaţia sanitară în scopul formării unor convingeri şi deprinderi igienice, pentru creşterea spiritului de răspundere pe care fiecare elev trebuie să-l aibă pentru apărarea sănătăţii sale şi a colectivului în care trăieşte.

În cursul săptămînii Crucii Roşii, elevi şi studenţi, reprezentînd 500 000 de membri ai organizaţiei, participă cu entuziasm la acţiunile de educaţie sanitară, care au loc în întreaga ţară. Astfel, şcolarii sînt prezenţi la activităţile de curăţire şi înfrumuseţare din cartiere, comune şi sate; la conferinţe pe teme sanitare, la demonstraţii de acordare a primului ajutor, la cursuri de igienă şi la concursuri pe teme sanitare.

Acţiunile sanitare împletindu-se strîns cu sportul, exerciţiile aplicative şi activităţile de pregătire pentru viaţă, pentru apărarea patriei, ocupă un loc însemnat în preocupările pionierilor şi şcolarilor.

Pretutindeni, la oraşe şi sate, în şcoli, instituţii, întreprinderi, Comisiile de Cruce Roşie, sub conducerea organelor şi organizaţiilor de partid, cu sprijinul de specialitate al organelor medico-sanitare organizează acţiuni diferite, la care sînt antrenaţi deopotrivă tineri şi vîrstnici, acţiuni menite să contribuie la continua îmbunătăţire a stării de sănătate a poporului nostru.

Precum se ştie, 1972 este anul cînd în activitatea de Cruce Roşie, s-au luat importante măsuri, s-a reconstituit structura organizatorică, s-au reorganizat comisiile, s-au înmînat noile carnete de membri ai Crucii Roşii, s-a creat baza necesară în vederea unor acţiuni specifice. Cei peste trei milioane de membri ai Crucii Roşii din România sînt astăzi gata să aducă o contribuţie din ce în ce mai însemnată la realizarea scopurilor umanitare ale organizaţiei. Consolidarea formaţiunilor sanitare voluntare—grupe sanitare şi posturi de prim-ajutor—şi a celorlalte preocupări sanitare de masă au creat premisele pentru trecerea la acţiuni cu un conţinut din ce în ce mai eficient, pentru mobilizarea populaţiei de toate categoriile şi vîrstele pentru a participa tot mai activ la apărarea sănătăţii sale.

Săptămîna Crucii Roşii este un prilej deosebit pentru toţi membrii organizaţiei, pentru toate formaţiile voluntare şi pentru activul sanitar de masă al Crucii Roşii să demonstreze priceperea şi entuziasmul lor, pentru aducerea la îndeplinire a hotărîrilor Conferinţei Naţionale a Partidului Comunist Român. Muncind cu mult elan, avînd în faţă măreaţa aniversare a celei de a 25-a proclamări a Republicii. în preajma Congresului Societăţii de Cruce Roşie, membrii Crucii Roşii participă activ, cu dăruire la opera de continuă ocrotire a sănătăţii cetăţenilor iubitei noastre patrii.

«EXPEDIŢIILE CUTEZĂTORII» PE RÎURILE ŢĂRII

Un plic voluminos ne aduce o întreită surpriză: o deosebit de sugestivă variantă a Mioriţei, o baladă şi un cîntec voinicesc cu ecouri de pădure străbună şi de plai zmălţuit cu albăstrele. Sînt rodul unei lungi şi îndelungate străduinţe a echipajului «Ion Corvin» (Şcoala generală nr. 9 Hunedoara) care face o amplă prospecţiune folclorică şi etnografică în mai multe sate din cuprinsul judeţului Caraş Severin, sub inimoasa conducere a profesorului Marius Constantinescu.

Fişele ce însoţesc textele dovedesc pricepere, disciplină şi pasiune, relevă că membrii acestui echipaj au acumulat din vreme serioase şi bogate cunoştinţe în domeniul cercetat.

Dragi copii, aşteptăm cu multă nerăbdare caietele monografice şi colecţiile folclorice întocmite cu atîta pasiune. Şi ne alăturăm în totul concluziilor voastre: «Aici ni s-a luminat şi mai mult adevărul în satul românesc, muntele şi plaiul unde s-a născut Mioriţa sînt o vatră mereu aprinsă în care se zămislesc fără contenire armonie şi frumuseţe.

Echipajele «Alutus 1» şi «Alutus 2» de la Şcoala generală nr. 4 din Roman au întreprins o lungă călătorie pe Olt. Startul a fost dat la Siculeni—Ciceu. «Portul» în care au ancorat la sfîrşitul expediţiei—Turnu Măgurele. Ei au navigat pe ambarcaţii de construcţie proprie, pe cît de originale, pe atît de eficiente: plute circulare alcătuite din camere de cauciuc, cărora li s-a adăugat o platformă şi un parapet. Ambarcaţiile, dirijate de cîte doi lopătari, pot naviga solitar sau conexate într-un bloc unic. Drapelul tricolor şi stindardul expediţiei flutură pe navacăpitan.

Ne aşteptăm, dragi alutonauţi, la un bogat jurnal de bord legat de rezultatele cercetărilor voastre geografice şi hidrografice.

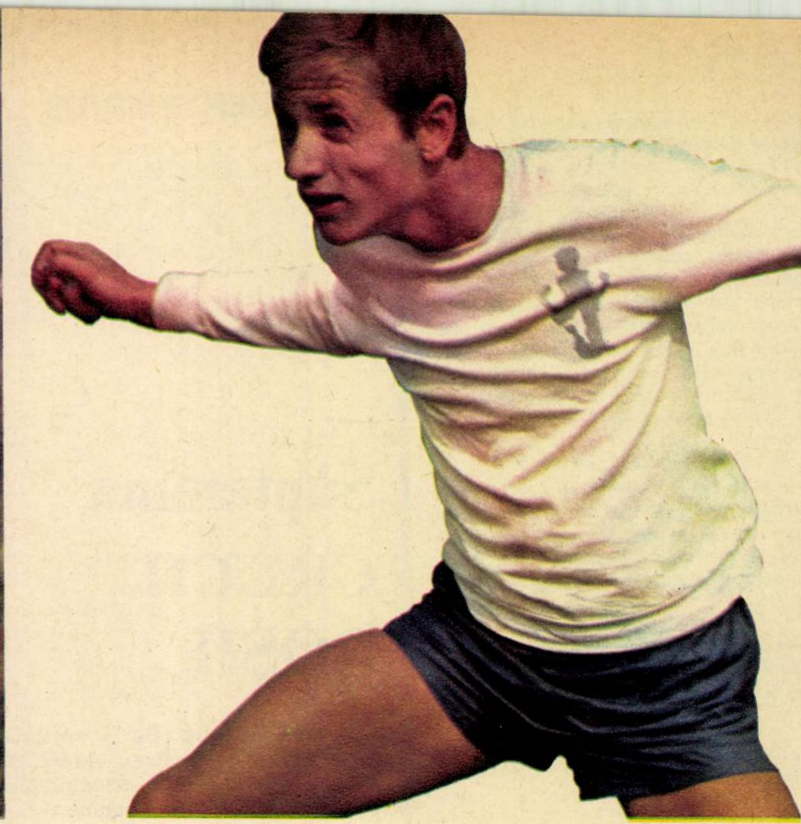

PE

360 de minute fierbinți în finala cupei „Cutezătorii"

La începutul lui septembrie, în «cetatea lui Dobrin», a avut loc mult-așteptata finală a marii competiții fotbalistice rezervată pionierilor și școlarilor de la sate, organizată anual de revista «CUTEZĂTORII».

În turneul final s-au întîlnit, conform punctajului preliminar, echipele: «FLAMURA PIONIEREASCĂ», Budești, satul Gruiu, Ilfov; «TEMERARII», Săvîrșin, Arad; «A.S. SILITORUL», Bolintin Deal-Băleanu, Ilfov; «VIITORUL», Cungrea, Olt (care a eliminat cu 4—2, într-un palpitant meci de baraj, echipa «LUCEAFĂRUL», din comuna Spătaru, a aceluiași județ).

DE CE PE TERENUL ECHIPEI «F.C. ARGEȘ»?

Pentru că, la solicitarea noastră, tovarășii din conducerea clubului formației campioane «F.C. Argeș» (formație care se bucură de multă simpatie în rîndul cutezătorilor) ne-au răspuns cu multă solicitudine, oferindu-ne terenul și arbitrajul necesar; pentru că Inspectoratul școlar Argeș și Consiliul județean Argeș al Organizației pionierilor au asigurat celor 77 de copii finaliști și antrenorilor găzduirea; pentru că micii fotbaliști s-au bucurat de multă grijă, atenție și simpatie, de parcă în fiecare dintre ei se întrevedea un viitor Dobrin...

Dar nu numai gazdele ne-au ajutat, ci și... timpul. Nu știm ce curent de aer, cald și uscat, venit din sud-est, a șters bine și frumos picăturile ce veneau din cer, despresurînd soarele strălucitor și cald, uscînd stropii de pe gazonul verde. Începută pe terenul de zgură, suita meciurilor a continuat pe cel de gazon într-o alură de competiție pasionantă, de prim rang.

JOCUL... SORȚILOR

Văzînd setea de victorie de pe chipul micilor fotbaliști, juriul de arbitri, desemnat de clubul «F.C. Argeș» și revista «Cutezătorii», au decis: nu se va juca eliminatoriu, ci sistem turneu, pentru a se măsura cît mai echitabil toate șansele oferite de pregătirea anterioară și susținute intens de flacăra pasiunii.

Sorții... «trași din căciulă» au stabilit:

Sîmbătă 2 septembrie 1972:

orele 10,30–11,40: «Temerarii» — «Flamura pionierească»;

orele 11,50–13: «Viitorul» — «A.S. Silitorul»;

orele 16–17,10: «Flamura pionierească»; — «A.S. Silitorul»;

Duminică 3 septembrie 1972:

orele 15,50–16,40, «A.S. Silitorul» — «Temerarii»;

orele 16,50–18,00, «Flamura pionierească» — «Viitorul».

«TEMERARÎI» DIN SĂVÎRȘIN.

REZULTATELE:

Sîmbătă:

«Temerarii» — «Flamura pionierească» 0–4;

«A.S. Silitorul» — «Viitorul» 2–1;

«Flamura pionierească» — «A.S. Silitorul» 8–0;

«Viitorul» — «Temerarii» 0–1.

Duminică (ziua meciurilor egale!):

STADIONUL CLUBULUI «F.C. ARGEȘ» PITEȘTI

«Temerarii» — «A.S. Silitorul» 1–1; «Flamura pionierească» — «Viitorul» 3–3.

MECIURI DE ZILE MARI

Așa au fost apreciate în unanimitate, de către spectatorii prezenți la orele acelea în tribunele stadionului «F.C. Argeș», din Pitești, toate cele șase meciuri ale finalei. Și pe bună dreptate, deoarece ele au oferit, la scara pasiunilor cutezătoare, cam tot ceea ce se poate vedea și admira la oricare dintre meciurile disputate între echipe divizionare. Doar că «eroii» erau, de data aceasta, mult mai mici (între 12 și 14 ani). Dar tocmai vîrsta aceasta a făcut să crească farmecul meciurilor, în ochii spectatorilor, atmosfera disputei fiind în permanență caldă, prietenească, exuberantă.

Fiecare echipă a luptat cu ardoare pentru ocuparea locului I sau cel puțin a locului II. La sfîrșitul disputelor, iată **clasamentul:**

1. «FLAMURA PIONIEREASCĂ», Budești-Gruiu, Ilfov	3	2	1	0	15— 3	5
2. «TEMERARII», Săvîrșin, Arad	3	1	1	1	2— 5	3
3. «A.S. SILITORUL», Bolintin Deal-Băleanu, Ilfov	3	1	1	1	3—10	3
4. «VIITORUL», Cungrea, Olt	3	0	1	2	4— 6	1

Au fost văzute multe goluri din centrări splendide sau din șuturi de la distanță, cu boltă, care ar fi pus în dificultate chiar și pe... Răducanu. S-au văzut «bare» și goluri ricoșate din ele. S-a văzut seriozitate și rîvnă, entuziasm și ardoare, franchețea micilor fotbaliști, care își recunoșteau cinstit greșelile, practicînd un fotbal fără durități, sau altfel spus, un fair-play cum numai gingășia vîrstei tinere îl poate genera. Am mai deslușit — poate fără să ne dăm seama acum — cîțiva viitori Dobrin, Oblemenco sau Neagu, în siluetele agere ale puștilor din echipa «Flamura pionierească», precum *Sîrbu Marian*, golgeterul, care a marcat 10 din cele 15 goluri ale echipei sale, sau colegul său *Florente Șerbu*.

Nu-l putem uita pe portarul de la echipa «Temerarii», Arad, care dacă nu ar fi apărat ca o «panteră» (chiar așa spuneau colegii lui), ar fi primit mult mai multe goluri și echipa s-ar fi clasat probabil mai la urmă. Grație acestui portar (rețineți numele lui *Păcuraru Marian*, poate vom mai auzi de el!), echipa s-a clasat pe locul II.

EPILOG 1972

Echipa clasată pe primul loc: «Flamura pionierească», Gruiu-Budești, Ilfov a primit «*Balonul de aur*» (o minge de fotbal avînd pe ea autografele componenților echipei campioane a României pe 1972– «F.C. Argeș») și *Cupa «Cutezătorii»*, la fotbal pentru copiii de la sate, ediția a II-a 1972. Fiecare jucător (Matei Vasile, căpitan, Vărășteanu Nicolae, portar, Toader Aurel, Păunică Tase, Sandu Constantin, Dumitru Ion, Ivan Ștefan, Mărgineanu Aurel, Manea Dumitru, Cismaș Gheorghe, Șerbu Florente, Sîrbu Marian, Niță Dan, Petre Rica, Bucur Florea, precum și profesorul antrenor Virgil Frăsineanu a primit diploma «*Meritul fotbalistic Cutezătorii*» și cîte un aparat de radio portativ «Cora».

Echipa clasată pe locul II a obținut «*Balonul de argint*», fiecare jucător precum și antrenorul, primind diploma «*Meritul fotbalistic Cutezătorii*» și cîte un ceas de mînă «Pobeda».

Componenții echipelor clasate pe locurile 3 și 4 («A.S. Silitorul», Bolintin Deal-Băleanu, Ilfov și «Viitorul», Cungrea, Olt) au obținut, fiecare, diploma «*Meritul fotbalistic Cutezătorii*», precum și cîte un stilou.

A fost o mare sărbătoare pentru toți micii fotbaliști care, în cor, mărturiseau că ziua finalei a fost «cea mai frumoasă zi din viața lor»...

După «cupa de șampanie în cinstea victoriei» (citește pepsi...), proaspeții campioni, împreună cu vicecampionii și ceilalți finaliști au participat la un program cultural-artistic oferit de Consiliul județean Argeș al Organizației pionierilor.

PROLOG 1973

- Plăcut impresionați de jocul dinamic și tehnic al multora dintre fotbaliști, reprezentanți ai Clubului «F.C. Argeș» «au pus ochii» îndeosebi pe «tunarul» de la echipa «Flamura pionierească», Sîrbu Marian, gîndindu-se la o eventuală chemare a lui la echipa de tineret a clubului din Trivale.
- În acest moment, la redacție se completează diplomele pentru celelalte 160 de echipe participante și se definitivează Regulamentul celei de a III-a ediții (1973) a competiției. O noutate va fi introducerea unui «jurnal de bord» al fiecărei echipe, în care un jucător va consemna zilnic întîmplările și datele importante legate de meciuri și pregătirea acestora. De altfel, în numerele viitoare, veți putea citi în «Cutezătorii», ciclul de foiletoane «*Cum am cîștigat Cupa Cutezătorii la fotbal*», scris de un membru al echipei campioane.

Juriul **finalei a fost compus din: Colonel** Gheorghe Gavrilă, **președintele clubului «F.C. Argeș»,** Maria Ciobăcel, **președintele C.J.A.O.P.,** Florian Nițulescu, **Inspector general al Inspectoratului școlar județean,** Ioan Donca **și** Constantin Diaconu, **din partea revistei «Cutezătorii, profesorii** Valentin Badea, Ion Ciocîrlan, Petre Capanu, Dan Silvășan, Mihai Georgescu, Ion Pîrvu, director adj. **și** Gheorghe Sîrbu, **șef contabil.**

Redacția aduce vii mulțumiri forurilor și organizațiilor locale din județul Argeș, echipei de arbitri și juriului, pentru sprijinul acordat în buna desfășurare a acestei pasionante competiții fotbalistice a copiilor de la sate. Iar clubului sportiv care ne-a fost gazdă, tinerească urare ca redutabila echipă «F.C. Argeș» să ne dea și în anul viitor prilejul și satisfacția de-a juca finala pe terenurile sale. (Știut fiind că vom apela, ca și pînă acum la clubul echipei cîștigătoare a campionatului național de fotbal!).

- Redacția așteaptă cu interes și nerăbdare corespondența și cererile de înscriere ale echipelor doritoare să ia startul spre laurii celei de a III-a ediții, 1973, a Cupei «Cutezătorii» la fotbal pentru copiii de la sate.

NICOLAE DOANA

• •

Caiet de reporter

SPECTATOR LA FINALĂ

Ține-l, mă, du-te, du-te! Ține, mă, unde se duce el! Du-te, Iuliane! (striga de pe margine un suporter înflăcărat al «Silitorilor»)

Marchează Șerbu Florente în minutul 11. În minutul 12 același Șerbu Florente majorează scorul (2—0 pentru «Flamura pionierească»). Apoi Sîrbu Marian. 3—0 (min. 27).

Scurte «zvîcniri» din partea «A.S. Silitorului», dar fără rezultat. Prima repriză se termină în nota de dominare a «Flamurei pionierești», Gruiu-Budești.

Costică Dumitru e omul de bază al «Silitorilor». Ce scapă de el e aproape sigur gol, deși portarul din spatele lui e foarte bun.

Jucătorii de la «Flamura» însă joacă cu siguranță și calm și foarte tehnic. O intervenție de zile mari, un papuc inspirat al portarului de la «Silitorul» îi salvează pe aceștia de la o cădere catastrofală.

Deci, 3—0 în prima repriză. Un pițigoi se agită deasupra noastră, în plopii care flanchează, pe dreapta, terenul. Jucătorii se așază cuminți, dar iute încep reproșurile reciproce.

În a doua repriză intră deciși pe teren

IOAN DONCA

(CONTINUARE ÎN PAG. 15)

> «ŞCOLARII DE ASTĂZI VOR FI CREATORII VALORILOR MATERIALE ŞI SPIRITUALE DIN ANUL 2000.
> DE SÎRGUINŢA LOR, DE DRAGOSTEA LOR FAŢĂ DE NOU DEPINDE CUM VA ARĂTA MILENIUL AL TREILEA.»
>
> *HENRI COANDĂ*

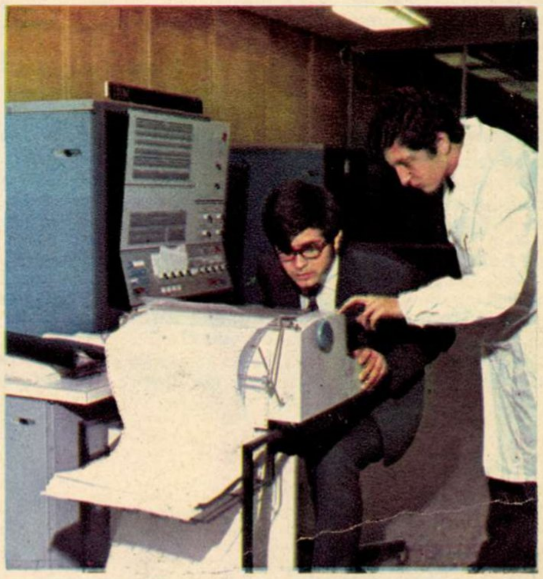

Viitorul ÎNCEPE AZI

Atunci cînd un Jules Verne sau un H.G.Wells ne iau de mînă pornind cu noi pe spirala de argint a timpului care nu a început încă, sîntem vrăjiţi, dar nu surprinşi. Am descoperit de mult, sau cei mai tineri descoperă acum, fiecare, farmecul prozei de anticipaţie, al filmului, al serialului de televiziune ştiinţifico-fantastic; ştim prea bine că a trece dincolo de cortina zilei de astăzi, în tărîmul viitorului, cu ajutorul ficţiunii, al cărţii, al aparatului de filmat nu reprezintă imposibilul.

Uluitoare este în schimb încercarea de a depăşi cu adevărat clipa prezentului, efectuată nu de poeţi, ci de către cei mai serioşi dintre savanţi, cei care umplu manualele şcolare cu formule matematice, care au descifrat sensurile istoriei, care au făcut să grăiască limbile unor popoare ce s-au stins de mult.

În această încercare, pentru care nici mitolo-

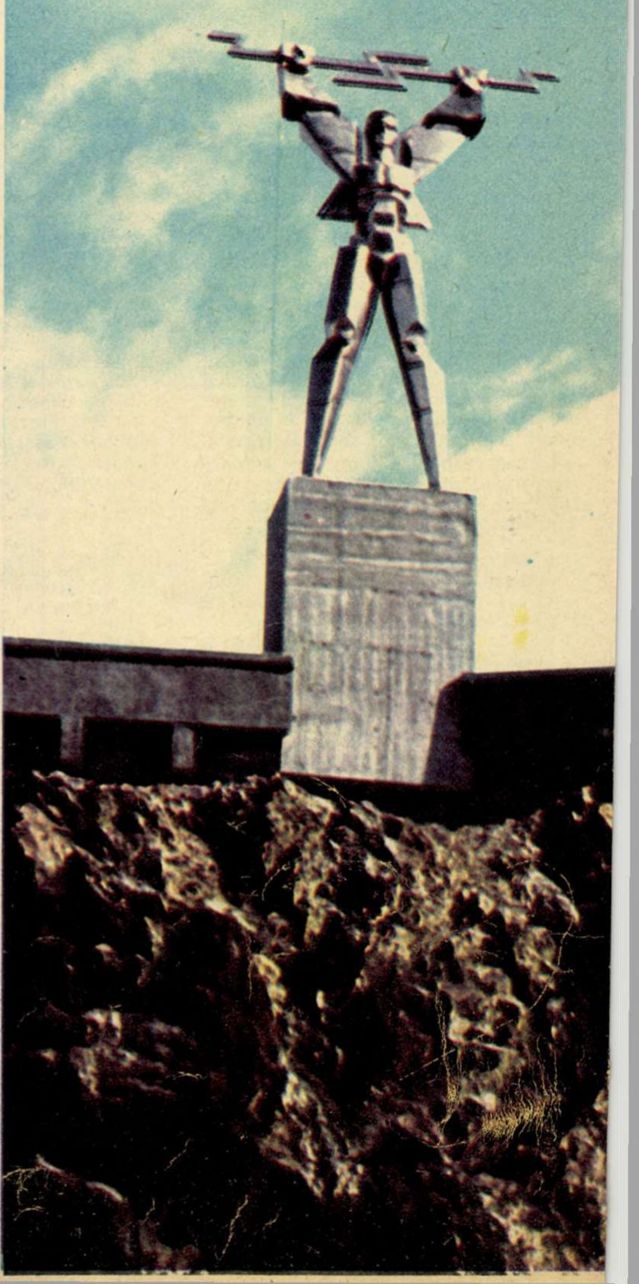

gia nu a putut crea un Prometeu, sînt antrenați astăzi mii de învățați de specialitățile cele mai diferite. Ca tot atîția astronomi scrutînd cu telescopul infinitul spațiului, ei aruncă priviri cercetătoare peste timp, spre a vedea cu ochii științei ziua de mîine.

Imaginile surprinse de ei se adună mereu, acoperind alte și alte pete albe ale continentului pe care-l explorează. Se știe, de pildă, că la sfîrșitul secolului Terra va număra 3 miliarde de locuitori. S-a calculat în linii generale ce rezerve ascund solurile cultivabile, subsolurile, oceanele. Se fac intense cercetări pentru valorificarea mai înaltă a surselor de energie actuale și descoperirea altora. Există date asupra mijloacelor necesare pentru ca într-un viitor nu prea îndepărtat foamea, boala, neștiința de carte, superstițiile, care mai pătează pe largi zone chipul planetei noastre, să fie înlocuite, cu ajutorul muncii creatoare și al tehnicii înaintate, de o viață demnă, îndestulată și sigură, de știință și cultură.

Toate acestea reprezintă dorința fierbinte a majorității omenirii. Cum poate fi ea transpusă în viață? Acționînd pe ce căi, în ce chip, în ce termen? Oamenii au învățat de mult să nu mai confunde visele lor cu realitatea. Ei caută căile pentru a realiza trecerea idealului din cuvinte în fapt. Una dintre căi este studiul științific al viitorului.

Savanții care și-au dedicat activitatea acestui domeniu, poate cel mai nou al științei, s-au reunit în zilele aurii ale lunii septembrie la București, sub înaltul patronaj al tovarășului Nicolae Ceaușescu, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România, în a III-a Conferință mondială de cercetare a viitorului. Delegații a 30 de țări din cele cinci continente și-au confruntat opiniile, metodele de lucru, au făcut un schimb de experiență la scară planetară, demn de generoasa temă înscrisă pe frontispiciul adunării: «Viitorul comun al oamenilor».

Dacă vrem ca în anul 2000 să dispunem de energie suficientă este esențial între altele să pregătim pînă atunci numărul necesar de specialiști ai energiei. Socotind bine, aceștia au și intrat în clasa I! Deși mai au multe de învățat pînă să fie plasați la marile centre de distribuire a energiei viitorului, pregătirea lor pentru viață a și început!

La fel stau lucrurile cu piloții anului 2000, ca și cu minerii acelui an, deși încă nu știm cu exactitate pe ce fel de aripi vom zbura atunci și cum se va desfășura exploatarea minieră la acea dată.

O descoperire apare astfel în fața noastră. Legendarul «An 2000» nu mai e atît de departe! Preparativele pentru serbarea lui mai pot să aștepte, focurile de artificii vor putea fi instalate pe sateliți artificiali abia în 1999, dar construirea vieții din anul 2000 este o chestiune foarte actuală!

Anul 2000 aduce însă și alte preocupări decît focurile de artificii. Dezvoltarea impetuoasă a forțelor de producție are drept rezultat nu numai progresul popoarelor, ci și, pe alt plan, deteriorarea mediului. O bătălie de mari proporții începe în vederea apărării lui, a menținerii unui echilibru ferm între înnoirea planetei, pe care ne-o propune revoluția științifică și tehnică contemporană, și necesitatea de a ocroti și pune în valoare ceea ce cu atîta dărnicie ne oferă natura. Cucerind definitiv Pămîntul, omul trebuie să calce cu grijă, alegînd locul pentru fiecare pas, astfel încît de cîmpiile, pădurile, apele, plantele și animalele moștenite de noi să se bucure și generațiile viitoare.

Atunci cînd, cu aproape 25 de ani în urmă — vîrsta republicii noastre — largi colective de specialiști au pornit să întocmească primul plan de stat al României, termenul de viitorologie nici nu apăruse. Rînd pe rînd partidul a deschis în fața poporului paginile însuflețitoare ale cincinalelor, ale planului de electrificare a țării, chemînd poporul să dea viață prevederilor lor. Și rînd pe rînd, sub ochii noștri, prin efortul unanim al poporului, planurile s-au prefăcut în orașe, uzine, recolte, universități. România este astăzi una dintre puținele țări ale lumii în care s-a creat un organism de tipul Comisiei de prognoză, a cărei experiență a fost folosită la recenta Conferință națională a partidului pentru constituirea Consiliului Suprem al Dezvoltării.

În lucrările elaborate de aceste foruri, date precum 1990 sau 2000 devin obișnuite, iar poporul nostru, care muncind cu dăruire îndeplinește cincinalul cu o jumătate de an mai devreme, știe că-și apropie astfel chipul și mai luminos al patriei viitoare.

Aceasta nu înseamnă că viitorul sosește de la sine, ca un bunic încărcat cu daruri. Numeroase probleme se ridică în fața celor care studiază ziua de mîine a omenirii. Trecînd peste imposibilitatea de a aplica planificarea economică de tip socialist în țările care au un alt regim economic, apar probleme comune omenirii întregi: cum va progresa economia planetei în secolul viitor? Dar tehnologia? Cum se vor dezvolta formele actuale ale științei și culturii? Cum se va asigura sănătatea omenirii? Ce așteaptă de la viitor tineretul?

Răspunsurile nu sînt simplu de elaborat. Într-adevăr, Terra a trimis pe Lună oameni și aparate, a făcut să coboare rachetele pe Marte și Venus, a trimis un sol dincolo de granițele sistemului nostru solar. Într-adevăr, automatica, cibernetica au de spus un cuvînt mereu mai hotărîtor. Viața cuprinde însă nenumărate compartimente și în fiecare din ele se ascunde viitorul.

Plin de neașteptat, viitorul nu este o surpriză. El crește din prezent ca o plantă, supusă intemperiilor, dar ocrotită de Soare, de lumina interioară a fiecărui popor. «ESTE ȘTIUT CĂ VIITORUL SE CLĂDEȘTE PE TEMELIILE PREZENTULUI, CĂ ZIUA DE MÎINE ÎȘI TRAGE IZVOARELE DIN ZIUA DE AZI; PREVIZIUNILE VIITORULUI SE BAZEAZĂ ȘI ELE PE REALITĂȚILE PREZENTULUI, PE PREOCUPĂRILE ȘI ASPIRAȚIILE DE AZI ALE POPOARELOR. DUPĂ CONVINGEREA NOASTRĂ NU TE POȚI PREOCUPA DE VIITOR FĂRĂ A ACȚIONA ȘI A FACE CA PREZENTUL SĂ OFERE PREMISELE ÎMBUNĂTĂȚIRII ZILEI DE MÎINE. OAMENII DE ȘTIINȚĂ CARE CERCETEAZĂ VIITORUL AU DE ACEEA DATORIA DE A PARTICIPA ACTIV LA SOLUȚIONAREA MARILOR PROBLEME ALE VEACULUI NOSTRU, LA PROMOVAREA IDEALURILOR DE PROGRES, COLABORARE ȘI PACE ÎN LUME», se spune în Mesajul tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** adresat conferinței.

Cum va arăta ziua de mîine? Depinde nu numai de părinții și frații voștri mai mari, care au pus rîurile să dea lumină și electronul să conducă furnalele, nu numai de învățații care scrutează viitorul, ci și de voi, de felul cum creșteți spre minunatul An 2000, cu focurile sale de artificii și cu obligațiile sale care așteaptă umerii voștri tineri și puternici.

HORIA ARAMĂ

TABĂRA „MINITEHNICUS”— COLIBAȘI 1972

T E L E G R A M A

CĂTRE COMITETUL JUDEȚEAN ARGEȘ AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, TOVARĂȘULUI PRIM-SECRETAR GHEORGHE NĂSTASE.

CĂTRE CONSILIUL JUDEȚEAN ARGEȘ AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

CĂTRE CONDUCEREA «UZINELOR DE AUTOTURISME-PITEȘTI», TOVARĂȘULUI DIRECTOR GENERAL DUMITRU MIHAI.

CĂTRE CONDUCEREA GRUPULUI ȘCOLAR DE PE LÎNGĂ «UZINELE DE AUTOTURISME-PITEȘTI»

Noi, 296 de minitehnicieni din întreaga țară am fost oaspeții dv. timp de 14 zile în minunata tabără pe care ne-ați pus-o la dispoziție în cadrul grupului școlar de pe lîngă «Uzinele de autoturisme-Pitești» — Colibași.

Datorită grijii părintești pe care ne-ați arătat-o, am petrecut aceste zile minunat, ne-am jucat, am lucrat și am avut prilejul să vizităm frumoase meleaguri argeșene.

Vă mulțumim din suflet și totdeauna tabăra «MINITEHNICUS» COLIBAȘI 1972 va rămîne o amintire neștearsă în inimile noastre.

FLORICA VELICU, comandanta unității de pionieri

Colibași '72

13 AUGUST, DIN TOIUL NOPȚII ȘI PÎNĂ DIMINEAȚA. ÎNTÎLNIRE CU PRIETENI DRAGI.

Ați văzut vreodată o tabără înainte de a veni copiii? Eu am văzut. Deși e pustie, nu e tristă. Totul în ea respiră așteptarea. Dacă vreți o puteți compara cu o livadă de vișini, primăvara, cînd, o dată cu lumina soarelui, crengile se vor acoperi de flori.

Numai că minitehnicienii nu au așteptat primele raze ale soarelui. Zumzetul vesel specific cazării a început pe la orele 1 din noapte și a continuat așa, pînă a doua zi de dimineață.

Impreună cu tovarășul Gheorghe Nicolae, directorul taberei și cu tovarășul Mihai Popescu, comandantul-instructor al taberei, făceam tot ce ne stătea în puteri ca înregistrarea titularilor să dureze minimum de timp. Și aci, prilejul de a reîntîlni prieteni dragi sau de a cunoaște personal pe autorii unor construcții prezentate în standurile lui «Expo Minitehnicus».

— Gabi! Geta!

Cele două fetițe sînt Gabriela Costin și Teodosia Istrate, piloți îndemînatici ai vehiculelor pe pernă de aer de la Galați.

«Veterana» Elena Maria Achim din Sibiu a fost prezentă și premiantă la toate edițiile concursului Minitehnicus desfășurate pînă acum. Cunoștințe vechi. Și altele noi: Ion Kardoș din Baia Mare, coautor al «Orgii electronice» distinse cu premiul I colectiv și medalia de aur; Radu Ruscașu coautor al simpaticului robot «Iliuță» de asemenea distins cu medalia de aur; Dan Rudeanu din Brașov, coautor al «tabloului de distribuție complex» și alții, mereu alții, 296 de minitehnicieni din toate județele țării. Par uimiți și încîntați că le cunosc lucrările, că știu cum funcționează. Păi, dragii mei, fără ca pe unii dintre voi să vă cunosc, v-am prezentat de zeci și sute de ori lucrările miilor de vizitatori!

În pauza Conferinței pe țară a minitehnicienilor se vizitează o mică expoziție Minitehnicus.

CE A FOST MAI FRUMOS ÎN TABĂRĂ?

Am pus această întrebare tuturor celor 296 de minitehnicieni aflați în tabăra de la Colibași.

«Mi-a plăcut excursia în municipiul Pitești și la Uzinele de automobile Pitești.»

«Pe mine m-a entuziasmat concursul de zmee construite chiar de noi în tabără. La un moment dat, peste 200 de zmee cu cozile lor lungi, zbîrnîind vesel, invadaseră cerul.»

«Mie mi-a plăcut excursia la Curtea de Argeș, la baraj și la hidrocentrală. A fost ceva măreț!»

«Cele mai frumoase, în tabără au fost serile de dans!»

«Zilele de plajă și scăldat la Rîul Doamnei au fost cele mai frumoase din tabără. Mai ales că pînă acolo făceam o adevărată excursie (3,5 km!)»

«Ca să mărturisesc sincer, mie mi-au plăcut concursurile sportive (volei, tenis de masă, minifotbal etc)».

«Eu am avut mari emoții la concursul «Radio-Blitz-Racheta cutezătorilor» la care am participat personal. Și am mai avut emoții pentru prietenul meu care a participat la concursul «Cine citește «Racheta cutezătorilor», știe». Amîndouă au fost frumoase.»

Prin urmare ce a fost mai frumos în tabără? Să spună cine o ști!

De un lucru pot să vă asigur; minitehnicienii sînt niște copii foarte veseli. Știu să rîdă, să cînte (apropo, concursul artistic al taberei!) și să danseze strașnic. Pe lîngă asta sînt buni sportivi, se descurcă bine (de pil-

Un aspect... dramatic de la campionatele de minifotbal!

PREMIILE OFERITE DE REVISTELE «CUTEZĂTORII» ȘI «RACHETA CUTEZĂTORILOR» LA CONCURSURILE CE S-AU DESFĂȘURAT ÎN TABĂRA «MINITEHNICUS»-COLIBAȘI 1972.

CONCURSUL «CINE CITEȘTE «RACHETA CUTEZĂTORILOR» ȘTIE»: premiul I GABI FOLESCU, **un aparat foto «Smena» și un rolfilm color;** premiul II GABRIEL DUMITRACHE: **1 ceas de mînă «Pobeda»;** premiul III; DUMITRU ONOFREI: **motoraș cu explozie;** mențiuni: NICOLAE CIBU, LILIANA DUDA, GABRIEL BOTA **și** ION BOȘCU **cîte un motoraș electric.**

CONCURSUL «RADIO-BLITZ-RACHETA CUTEZĂTORILOR»: premiul I DORIN BRAN, **un aparat radio «Cora»;** premiul II — SORINEL IRIȘ **și** VASILE DOMNESCU **cîte un aparat foto «Smena» și cîte un rolfilm color;** premiul III — DANIEL GEORGESCU, **un ceas de mînă «Slava»;** mențiunea I GABRIEL MARCU, **o trusă din plastic cu 5 șurubelnițe și un clește;** mențiune II — SILVIAN LUNGU, **un motoraș electric.**

PREMIILE OFERITE PENTRU CELE MAI VALOROASE CONSTRUCȚII TEHNICE EXECUTATE ÎN TABĂRĂ: VICTOR DICU, GHEORGHE ȚAPOȘ **și** NICOLAE MARIN **cîte un aparat foto «Smena» și un rolfilm color.**

PREMIILE PENTRU AUTORII CELOR MAI REUȘITE JURNALE DE DETAȘAMENT: premiul I CORNEL CHIOVEANU **și** NELA ENACHE **cîte o spirtieră și o cutie de alimente pentru voiaj;** premiul II: ANA HERȚE; **o spirtieră de voiaj.**

CONCURSUL DE ORIENTARE TURISTICĂ — «CUTEZĂTORII»: ALEXANDRU GHERGHINA, CONSTANTIN DOBRE, AUREL SCARLAT, EMIL BOTAN, GHEORGHE ȚONEA, CIPRIAN CIOROIU, CLAUDIU TRUICĂ, IULIU KONCZ, ALEXANDRU ALBERT, GABRIEL BOTA, DAN BOLDIȘTEANU, ARON GABOR, PASCALIS GRUZUDIS, MIHAI LAZĂR, DAN RODEANU, GABOR SZABO; **cîte o busolă-brățară.**

CONCURSUL DE MINIFOTBAL — «CUTEZĂTORII»: EMIL BRICEAG, EMIL SILEA, BELA NAGY, SIMION ȚÎRLEA, IOAN CROITORU, MIHAI MARIN, AUREL POPA, CONSTANTIN DOBRE, VICTOR DICU, ALEXANDRU GHERGHINĂ, NICOLAE PANCIU, IULIU KONCZ, EMIL BOTAN, GHEORGHE ȚONEA — **cîte un rolfilm color.**

CAMPIONATUL DE VOLEI «CUTEZĂTORII»: ANA HERȚE, EMIL BRICEAG, MIHAI MARIN, ION CROITORU, CONSTANTIN CUȘMEREANU, SIMION ȚÎRLEA — **cîte o geantă sport din vinilin.**

CAMPIONATUL DE ȘAH «CUTEZĂTORII» MIHAI BOTAȘ, SORIN CONSTANTIN, VIOREL POȘTOACĂ, IOAN KARDOS, AUREL CĂRĂUȘU — **cîte un joc de șah.**

CAMPIONATUL DE TENIS DE MASĂ «CUTEZĂTORII»: ALEXANDRU GHERGHINĂ, VIOREL POȘTOACĂ — **cîte o geantă de sport din vinilin.**

CAMPIONATUL DE ATLETISM VITEZĂ «CUTEZĂTORII»: GEORGETA KARDOȘ, MIHAI CRASNANI — **cîte un trening și cîte o geantă de sport din vinilin.**

CAMPIONATUL DE PROBE COMBINATE «CUTEZĂTORII»: GEORGETA KARDOȘ, CRISTIAN DELCEA, **cîte un rucsac.**

La concursul de zmee, Consiliul Național al Organizației Pionierilor a oferit cîștigătorilor un număr de 16 premii compuse din truse electronice, stilouri și pixuri.

Toți cei aflați în tabără au primit brelocuri, medalioane, insigne Minitehnicus și carnetul de membru al Clubului Minitehnicus — Cutezătorii.

Aspecte din Expoziţia «Minitehnicus»-1972.

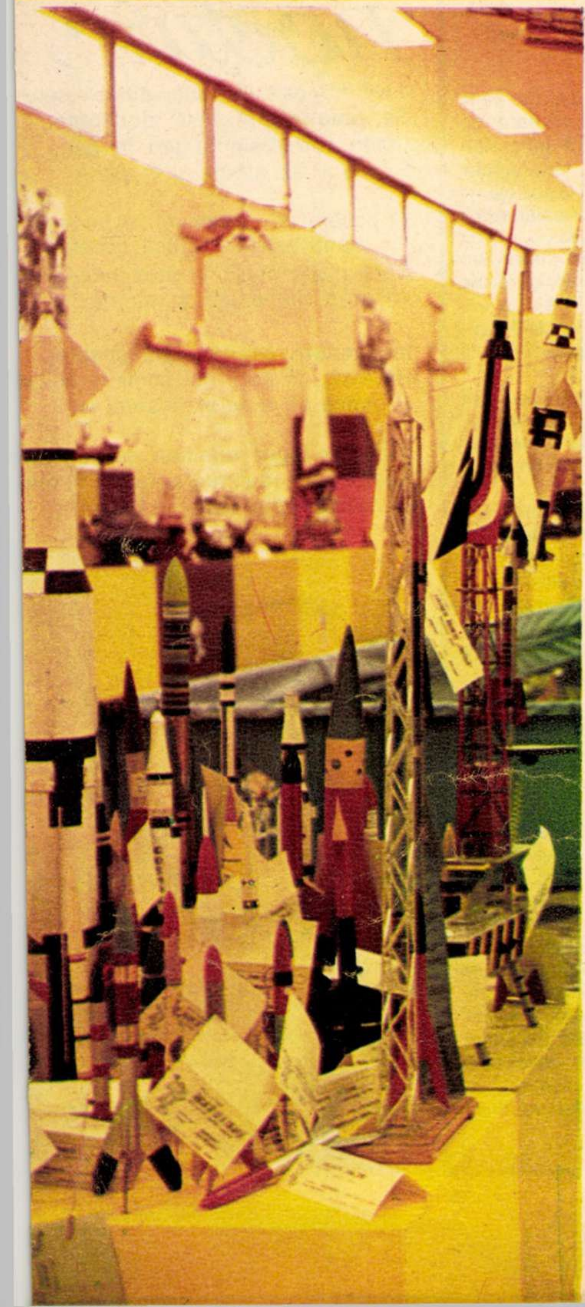

Gabriela nu e numai pilot pe vehiculele cu pernă de aer, ci şi o excelentă recitatoare şi... cîntăreaţă de muzică uşoară!

Oare unde o fi ascuns plicul? (concursul de orientare turistică «Cutezătorii»).

În ziua aceea, peste 200 de zmee s-au înălţat deasupra taberei.

dă, la concursul de orientare turistică!). Ce mai, sînt băieţi şi fete unul şi unul!

Mă gîndisem să fac o trecere în revistă a activităţilor taberei. Credeţi oare că, după cele de mai sus, mai este nevoie?

CONFERINŢA PE ŢARĂ A MINITEHNICIENILOR, O IMPORTANTĂ MANIFESTARE TRADIŢIONALĂ

«Cred că cel mai frumos moment în tabără a fost Conferinţa pe ţară a minitehnicienilor.»

Mi-am îngăduit să păstrez această părere, generală, pentru acest capitol. Pentru că a fost cu adevărat impresionantă şi de neuitat seriozitatea şi maturitatea cu care au discutat minitehnicienii despre problemele lor.

Adunarea, în prima ei parte, s-a desfăşurat în plen. Vorbitorii au ridicat zeci de probleme importante referitoare la activitatea Minitehnicus, au făcut propuneri cu privire la regulamentul concursului, la modul său de desfăşurare, la premiile şi distincţiile ce se acordă, la conţinutul concursului.

(Toate aceste propuneri sînt acum discutate de forurile competente, iar toate propunerile utile se vor traduce în fapt în următoarele ediţii ale concursului.)

Cea de a doua parte a Conferinţei pe ţară s-a desfăşurat pe cele 7 secţii în cadrul cărora concurenţii premianţi şi-au prezentat pe larg lucrările lor. Totodată a avut loc un larg schimb de experienţă.

DESPĂRŢIRILE NU SÎNT TOTDEAUNA TRISTE

Este cazul taberei noastre. Trebuie să mai adaug că la adunarea de închidere a taberei a plouat. Totuşi, am stat cu voie bună pe ploaie. S-au împărţit şi premiile (vezi lista completă în pag.10). Am cîntat cu toţii cîntecul minitehnicienilor şi am aclamat cu «hip hip ura!» pe toţi cei care ne-au fost dragi în tabără. Ploaia ne-a iertat curînd şi am putut chiar să dansăm. Ciudat, dar nimeni nu se gîndea la despărţire. Şi nici n-a fost o despărţire. Minitehnicienii, în orice colţ al ţării ar fi, sînt legaţi temeinic de aceleaşi preocupări, de aceleaşi pasiuni, de aceleaşi ţeluri.

A. WEISS
Foto: CONSTANTIN POPESCU

IMPORTANT!

Redacţia revistei «Cutezătorii» aduce calde mulţumiri copiilor: Marian Rotaru, Doru Bonţu din Bucureşti, Teodosia Istrate, Gabriela Costin, Sandu Mihai, Mircea Leonard, Sorin Zosin din Galaţi, Patricia Radu, Ionel Diţu, Ioana Burcan, Mariana Bădiţă, Marian Ionescu, Petra Bobe din comuna Singureni, satul Stejaru, judeţul Ilfov şi Mirela Ciocşan din Pucioasa, judeţul Dîmboviţa, pentru ajutorul dat expoziţiei «Minitehnicus 1972» în calitate de ghizi.

Agenda Minitehnicus

PREMIUL DE POPULARITATE AL EXPOZIŢIEI MINITEHNICUS 1972

După 32 de zile de funcţionare a expoziţiei, din sondajul făcut, a reieşit că cel mai îndrăgit personaj al expoziţiei a fost căţeluşul «Zdreanţă», executat, cu multă măiestrie, la Casa pionierilor din Cîmpina, de către pionierii Mihai Rădulescu, clasa a III-a, Eugen Olteanu, clasa a IV-a, Draga Vasiliu, clasa a IV-a, Daniela Tudor, clasa a IV-a, Irina Dumitru, clasa a IV-a şi Marilena Barbu, clasa a IV-a.

În consecinţă, juriul a decis să i se acorde «Premiul de popularitate» iar creatorilor săi cîte un premiu individual.

DISPUTA ÎNTRE SPECIALIŞTI

*Unele lucrări premiate de juriu au stîrnit dispute între specialişti. Iată, de pildă, părerea fizicianului **Gh. Băluţă, în legătură cu Transportorul** pe pernă de aer, construit la Galaţi:* «Transportorul cu pernă de aer nu este superior unui cărucior; în plus, consumă energie, face zgomot şi ridică praful. Nu am nimic împotriva vehiculelor cu pernă de aer care pot merge pe apă, mlaştini, terenuri neamenajate, dar pentru transportorul în cauză nu este cazul.»

Ing. Clement Alexandrescu îi răspunde în felul următor:

«Avînd în vedere pregătirea pe care o aveţi, bănuiesc că v-aţi documentat asupra vehiculelor cu efect de sol (V.E.S.) din publicaţiile de mare tiraj şi din emisiunile de televiziune. În cazul acesta superioritatea roabelor V.E.S. ar trebui să vă fie evidentă.

Comparaţia pe care o faceţi între 024E şi o roabă sau un cărucior, este analogă cu aceea dintre o navă şi un V.E.S. Şi nu uitaţi că 024E a fost construit de copii!

În general, dv., la vîrsta lor, ce făceaţi?»

Adrese utile Minitehnicus

În poşta pe care o primim zilnic, foarte mulţi minitehnicieni se interesează de o serie de construcţii în care sînt specializate cercuri din şcoli şi de la Casele pionierilor. Vă prezentăm, în cele ce urmează, cîteva adrese utile:

CASA PIONIERILOR GALAŢI, centrul de experimentare a vehiculelor pe pernă de aer, profesor Matei Kiraly. La cercul de construcţii-ambarcaţiuni se lucrează nave din fibre de sticlă.

CASA PIONIERILOR CÎMPINA, cercul de ambarcaţiuni, construieşte bărci pliante de mai multe persoane şi catamarane cu motor, pentru agrement: mobilă de artă, din traforaj, la cercul de lucrări în lemn.

CASA PIONIERILOR BAIA MARE, cercul de electrotehnică şi electronică construieşte orgi electrice soloton de bun randament.

CERCUL DE MECANICĂ ŞI ELECTROTEHNICĂ AL ŞCOLII GENERALE NR. 19 DIN BRAŞOV este specializat în aparatură de sudură în puncte şi galvanizare de mare randament, deosebit de utilă pentru lucrările de artă în fier forjat.

CERCUL DE RADIO ŞI TELEVIZIUNE DE LA PALATUL PIONIERILOR DIN BUCUREŞTI este specializat în aparate de radio, depanări televizoare, adaptări de televizoare cu circuit închis, sisteme de alarmă vizuale şi auditive de diverse tipuri. Cercul de mecanică construieşte maşini cu vacuum pentru prelucrarea foilor de masă plastică la cald.

CERCUL DE MECANICĂ ŞI ELECTROTEHNICĂ DE LA ŞCOALA GENERALĂ ŞINCA NOUĂ, JUDEŢUL BRAŞOV este specializat în lucrări de automatizare a sălilor de clasă: retroproiectoare, diascoape cu schimbare automată a cadrelor, radioficare a sălilor de clasă.

Cei interesaţi pot scrie la adresele de mai sus fie pentru a primi îndrumări, fie pentru a perfecta eventuale schimburi de piese.

ROMAN FOILETON
de SEVER NORAN

Vacanță neobișnuită

ULTIMA SURPRIZĂ *(CAP. IX)*

La cîteva secunde după ce s-a aprins lumina, am văzut un ofițer de securitate. Năvălise pe culoar cu pistoletul în mînă.

— Mîinile sus, a strigat el spre «omul în gri» care ca un nebun, continua să zgîlțîie clanța ușii.

Omul și-a ridicat anevoie brațele. Era «omul în gri». Nu mai exista nici o îndoială.

— Ei, dar cu tine ce e aici, Petrișor? am auzit glasul... căpitanului Niculescu, care intrase și el pe culoar. (Și el era în uniformă de ofițer de securitate) Marcela! Unde ești? Totul e-n ordine? N-ați pățit nimic?

— Totul e în ordine! s-a auzit glasul Marcelei.

«Cum? Căpitanul Niculescu o cunoaște pe Marcela? De unde o cunoaște? I s-a adresat atît de familiar!»

Căpitanul a intrat în cameră. Eu m-am ridicat și am încercat să arunc o privire înăuntru. Marcela, aplecată peste cineva căzut jos, încerca să-l ridice.

— Nu e nimic grav! O sgîrietură. Tipul însă e foarte fricos, tovarășe căpitan, a spus Marcela. A leșinat. Adevărată rușine pentru un bărbat să leșine în halul ăsta, din nimica toată!... Pe cel de-al treilea l-ați prins?

— Da. E pe culoar. Auzi cum țipă, ca din gură de șarpe, că e nevinovat. În ce privință o fi nevinovat, nu știu, a spus, cu oarecare ironie, căpitanul.

— «Difuzor»! Unde ești, «Difuzor»? l-am auzit, deodată, pe Ovidiu.

— Aici! Aici, El–Ka! am răspuns eu.

Făcîndu-și loc printre cei care participaseră la arestarea spionilor, pe culoare a năvălit, pur și simplu, Ovidiu. Avea părul vîlvoi. Ochii lui mari, albaștri, aruncau parcă văpăi. S-a repezit la mine și m-a îmbrățișat. (Era un gest cu totul ieșit din comun din partea «Moțului», atît de rezervat de felul lui).

— Închipuie-ți că... Uf, ce spaimă am tras! Credeam că te-au descoperit... Te puteau omorî! Am tras o spaimă de moarte. Am alergat ca un nebun la telefon. Noroc că Fănel era acasă... și nenea Paul. Ei l-au anunțat imediat pe căpitanul Niculescu...

— Ei, ei, băieți! Gata! O să vă trimitem cu o mașină acasă. E miezul nopții și e întuneric beznă după furtuna de aseară! a spus căpitanul Niculescu. Iar mîine... mîine poate vă găsesc la ștrand. Ce ziceți? Pe la ora zece...

*

Toată noaptea n-am dormit. Abia cînd s-a luminat de ziuă, am ațipit. M-am trezit pe la nouă. I-am dat telefon lui Fănel și, în mai puțin de o oră, cinci din cei care alcătuiau sextetul-radio ne aflam la ștrand. Lipsea Silviu.

Vă închipuiți, desigur, ce comentarii s-au pornit! A trebuit să povestesc cu lux de amănunte cum îl urmărisem pe «omul în gri» împreună cu Ovidiu și apoi tot ce auzisem și ce se întîmplase din momentul în care intrasem în casă, pe culoarul acela, de unde ascultasem ce își spuneau cei trei și Marcela.

De-acum, toți eram lămuriți și în privința microfoanelor montate sub masa de la cofetărie și în acul de cravată al colegului lui nenea Paul, și în privința «bătrînului» cu aparat auditiv. Știam acum toți ce rost avusese accidentul de mașină, cum se transforma «omul în gri» din tînăr în bătrîn și invers, și ce anume făcuse în pădure.

— Orice s-ar spune, i-am fost puțin de ajutor tovarășului căpitan Niculescu, a zis Nicu-Antenă. Am avut norocul să aflăm unele lucruri tocmai la timp.

— Da! Mi-ați fost de ajutor, am auzit, pe neașteptate un glas bărbătesc. Dar aș vrea să vă spun ceva.

Cel care vorbise era... căpitanul Niculescu.

— ...Aș vrea să vă spun, băieți, că într-adevăr m-ați ajutat. Însă trebuie să vă atrag atenția că discutînd oriunde și oricînd cele întîmplate, n-o să mă mai ajutați ci, dimpotrivă... Ei, dar de ce v-ați încruntat?

Căpitanul a început să rîdă.

— Uff, că greu e să te descurci cu băieți ca voi! Uite ce e: pentru ce ați făcut, uneori, ați merita o săpuneală. V-am spus să nu vă vîrîți în treburi care nu vă privesc... Ei bine, Petrișor putea s-o pățească rău de tot... Telefonul lui Ovidiu a fost binevenit. Inginerul Paul Marincu ne-a anunțat imediat. Numai că noi... știam de la... Marcela unde se vor întîlni și că îl așteptau pe Kurt. Acel telefon ne-a grăbit să trecem la acțiune de teamă să nu i se întîmple ceva lui... «Difuzor».. Și-acum, cred că sînteți curioși să aflați unele lucruri. Deci... sînt gata să răspund la întrebări. Cine începe?

— Ce e cu... Marcela? a întrebat, timid, Fănel.

— Eu credeam că știți de-acum ce e cu ea: Marcela este... ofițer de securitate, ca și mine. Cum a ajuns în rîndul bandiților? Foarte simplu: înlocuind-o pe... Suzi. o agentă care trebuia să facă jocul domnului Kurt. Cei trei n-o cunoșteau pe Suzi, așa că Marcela și-a intrat ușor în rol. Spionii i-au dat «cadoul» pentru prietenul inginerului Paul Marîncu. Noi însă știam ce rol are acul de la cravată. De aceea, cînd îl purta, inginerul Tiberiu vorbea... anapoda despre invenția lui la care lucra cu Paul Marincu. Tot anapoda au fost întocmite documentele luate de inginerul Marincu acasă... Cele originale au fost înlocuite de Marcela. Tot ea îl avertizase pe inginer că va avea un... accident și de aceea Paul Marincu n-a pățit mai nimic.

— Și... «omul în gri»...? Cine e? a întrebat Nicu.

Dintre toți, «pistruiatul» era singurul necăjit. Rolul lui în prinderea «omului în gri» fusese cel mai redus. Se vedea cît de colo că era înnegurat.

— «Omul în gri»? E un individ care a intrat în slujba lui Kurt fiind șantajat că va fi dat pe mîna organelor de stat pentru niște fapte cunoscute de el. «Omul în gri» a fost cîndva actor, la un teatru... A furat niște bani, a fost amestecat și în alte afaceri necurate.

«De asta se machia cu atîta ușurință», am gîndit eu.

— Vă mulțumesc pentru ajutorul pe care mi l-ați dat. Să știți că «Omul în gri» a fost depistat datorită vouă. Marcela nu avea legătură decît cu individul acela răgușit. Ei, și-acum, la revedere, băieți!

*

Eram, la ștrand, cinci din cei șase pe care, într-o zi de vară un pariu ne aruncase în vîltoarea unor întîmplări ciudate: Marius, gata să... «amplifice» totul. Fănel, mereu în... opoziție — nu degeaba îi ziceam noi «rezistență». Nicu — antenă, care avea — vorba Marinei — «cei mai frumoși pistrui din lume»; Ovidiu, moțul scump la vorbă, cu o seriozitate de om în vîrstă și eu.

— Dar știu că am trăit niște întîmplări neobișnuite în vacanța asta, a spus, la o vreme, Fănel.

— Peste ani și ani, cînd ne vom întîlni și ne vom aminti de zilele astea, vom zice că a fost o vacanță neobișnuită, a murmurat Marius, cu un ușor tremur în glas.

— Băieți, peste două săptămîni are loc concursul de aeromodele teleghidate, a intervenit Nicu, pentru a schimba vorba. Am construit un aparat cu telecomandă, care va merge doar cu doi tranzistori.

— Nu se poate! s-a opus, ca de obicei, Fănel.

— S-ar putea să fie o invenție formidabilă! a luat foc Marius, gata să amplifice ideea.

— N-o să meargă, o ținea morțiș Fănel.

— Ba da! Facem pariu? Uite, pe o înghețată cu frișcă. Una mare de tot!

Ca la o comandă, toți am izbucnit în rîs.

— Fără pariuri, Nicule, am spus eu. Că cine știe ce mai iese din asta! Data trecută, pariul ne-a făcut să descoperim o... minune la cofetăria «Crizantema» și să avem parte de o vacanță neobișnuită. De data asta, cine știe ce mai iese! Deci, să lăsăm pariurile!

Am continuat să rîdem, înveseliți. Soarele de august se ridicase sus, în creștetul cerului. Era o neasemuit de frumoasă zi de plajă.

ION LOTREANU

Cadranul demnității

Nu sîntem niște ace de busole
Cădelnițînd spre-un pol întunecat:
Cadranul demnității nu e plat
Ca apele prelinse sub gondole!

Urcușul nostru e cu pisc nimbat,
Peste izvoare arcuim cupole
Tivind melancolia lui Manole
Cu geana unui zid înseninat...

Răsfrînge apa-n fiecare undă
Un cer rotund, o inimă rotundă.
Pe creste semnul frunții ne-a rămas

Să deslușim în condice străbune
O lecție pe care ne-o propune
Destinul ierbii răsărind sub pas!

Periplu nocturn

Trec frăgezit de lună, dulcea sete
Se potolește-n arcuri dunărene;
Înalte curcubeie-mi ard în gene
Și stele, ca albinele, în plete.

O pasăre cu-ntunecimi în pene
Pe munți așază pașnică pecete,
Spre malul mării, printre parapete,
Aleargă rîul liniat de mrene...

În cîmpuri răcorite, fără șoapte,
Un zvon de aripi din semințe coapt
Alunecă de-a pururi înspre vară.

Ci zările spre dimineți se-nclină
Și-așteaptă, demne, pata de lumin
Iar soarele din suflet: să răsară!

Cutezătorii

39

REVISTA
SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI
PIONIERILOR

JOI, 28 SEPTEMBRIE 1972,
ANUL VI (263),
16 PAGINI, 1 LEU

Număr special scris și desenat de cititori!

«JOC»
de **CRISTINA IURCU**
Șc. generală nr. 2, Buhuși,
desen premiat la concursul «Bucuriile primăverii»

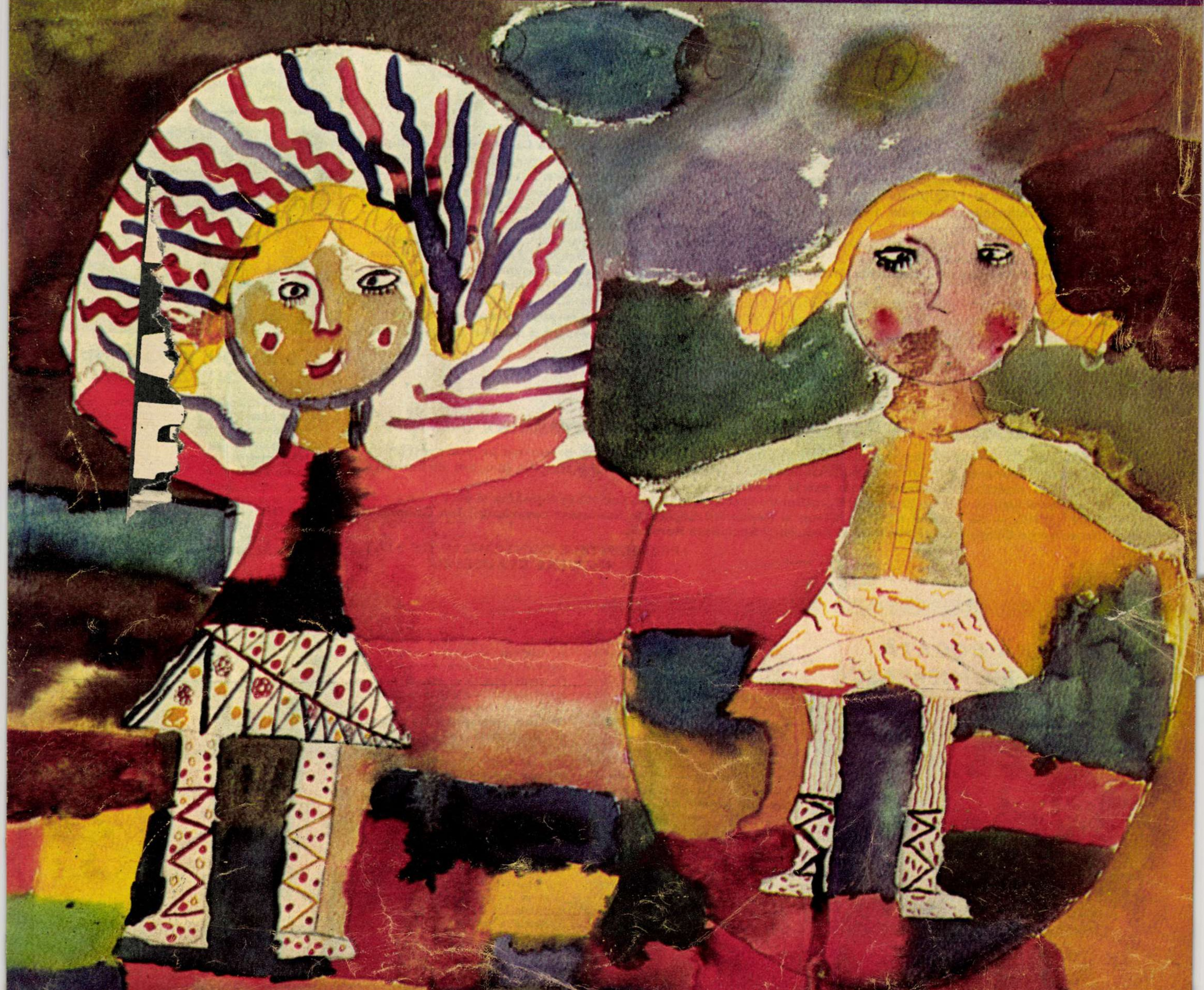

ACTUALITĂȚI
CUTEZĂTORII

A 70-a ANIVERSARE A TOVARĂȘULUI ION GHEORGHE MAURER

Conducerea partidului și statului a cinstit cu sentimente de aleasă stimă și prețuire împlinirea vîrstei de 70 de ani a tovarășului Ion Gheorghe Maurer, membru al Comitetului Executiv, al Prezidiului Permanent al C.C. al P.C.R., președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România.

Sîmbătă, 23 septembrie, la Palatul Consiliului de Stat a avut loc solemnitatea decernării titlului de «Erou al Republicii Socialiste România» tovarășului Ion Gheorghe Maurer.

Înalta distincție a fost înmînată de tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Partidului Comunist Român, președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România.

Tovarășul Nicolae Ceaușescu l-a îmbrățișat călduros pe tovarășul Ion Gheorghe Maurer, adresîndu-i urări de mulți ani, sănătate și fericire.

Tovarășul Ion Gheorghe Maurer a mulțumit cu emoție pentru felicitările ce i-au fost adresate, pentru înalta apreciere ce se dă activității sale.

La solemnitate au luat parte tovarășa Elena Ceaușescu, tovarășa Elena Maurer, tovarășii Emil Bodnaraș, Manea Mănescu, Gheorghe Pană, Gheorghe Rădulescu, Virgil Trofin, Ilie Verdeț, membrii și membrii supleanți ai Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., secretari ai C.C. al P.C.R. împreună cu soțiile, membri de partid cu stagiu în ilegalitate, precum și membri ai guvernului.

DECRET
privind conferirea titlului de «Erou al Republicii Socialiste România»

Pentru îndelungata și rodnica activitate desfășurată în mișcarea revoluționară, precum și pentru contribuția deosebită adusă la elaborarea și înfăptuirea politicii interne și externe a partidului și statului, la opera de făurire a societății socialiste multilateral dezvoltate în patria noastră,

Cu prilejul împlinirii vîrstei de 70 de ani, Consiliul de Stat al Republicii Socialiste România decretează:

ARTICOL UNIC. — Se conferă titlul de «Erou al Republicii Socialiste România» tovarășului Ion Gheorghe Maurer, Președintele Consiliului de Miniștri al Republicii Socialiste România.

PREȘEDINTELE CONSILIULUI DE STAT,
NICOLAE CEAUȘESCU

TOAMNĂ BOGATĂ, HĂRNICIE PIONIEREASCĂ

• După cum se poate vedea în fotografie, pionierii Școlii generale **Tîrzii** din comuna **Oltenești**, județul **Vaslui** pozează cu mîndrie aparatului de fotografiat. Mîndrie generată de roadele obținute de ei pe terenul fermei școlare și de prezența în mijlocul lor a însuși președintelui Cooperativei agricole de producție, care în toiul treburilor și-a făcut timp să vină să-i felicite. De altfel, o altă parte dintre pionierii școlarii sînt, în același timp, alături de cooperatori la strînsul recoltei.

• Tocmai de la **Petrileni**, din județul **Bihor**, în București a sosit un colet deosebit. El conține roșii, gogoșari, ardei, vinete, usturoi— toate de mărimi... uriașe. Acestea sînt mostre trimise de harnicii pionieri care pe lotul lor școlar au obținut frumoase recolte de legume. În scrisoare copiii nu uită să amintească că ei vor să devină legumicultori de nădejde, că sînt hotărîți să răspundă «prezent» ori de cîte ori este nevoie să fie alături de cooperatorii din sat.

• La **Recaș,** județul **Timiș** recoltarea legumelor și fructelor este în toi. De aceea și pionierii s-au gîndit că pot fi de folos pentru ca recolta să fie cît mai curînd culeasă în întregime. «Unde ar fi mai potrivit să lucrăm?» s-au întrebat ei, dîndu-și diferite răspunsuri. «Pentru voi, dacă vreți să ne ajutați, cel mai potrivit ar fi la culesul roșiilor. Știm că sînteți grijulii, atenți și... harnici», li s-a spus la cooperativă. Și lucrul a început!

VĂ FACEM CUNOȘTINȚĂ CU...

Mircea Neag din Zalău, **Carmen Simion** din Sibiu și **Constantin Ivan** din Breaza. Ei sînt cei mai noi corespondenți speciali ai revistei «Cutezătorii», primii pionieri dintre participanții la Forumul Național al Pionierilor care au răspuns la invitația redacției de a scrie despre ceea ce este mai interesant și mai nou în unitățile și detașamentele lor, în orașul și comuna în care trăiesc.

Aflăm astfel că pionierii din cele trei localități răspund bucuroși Chemării Forumului străduindu-se, încă din primele zile de școală să învețe, să muncească mai mult și mai bine, să-și organizeze temeinic activitatea și viața pionierească.

Redacția este nerăbdătoare, dragi prieteni, să primească în continuare adeziunile voastre însoțite de fotografii și, bineînțeles, de vești cît mai numeroase.

DIN NOU, EXTEMPORAL «CUTEZĂTORII»

Vă amintiți desigur de concursul... extemporal de 5 minute inițiat în cadrul Forumului? Ei bine, acest concurs a fost extins în întreaga țară. Pe adresa redacției au sosit nenumărate scrisori.

Mulți participanți, multe răspunsuri exacte însă, numai... 8 cîștigători. Tragerea la sorți a fost realizată la Școala generală nr. 197 din Capitală.

Marile premii au fost cîștigate de: **LILIANA GRIGORE** din satul Decindeni—Dîmbovița, un aparat foto «Smena»; **GIGI STRECHE** din Focșani—Vrancea, o geantă tip «Cutezătorii»; **CARMEN BĂLAN** din comuna Rușețu-Buzău, o cutie de guașe.

Alte cinci premii, trei bumeranguri «Zoomerang» și două stilouri Jumbo—UNICEF, au fost cîștigate de: **DĂNUȚ RĂILEANU** din Drăgășani — Vîlcea; **IRINA BUȚU** din comuna Negoi—Dolj; **CORNEL FEDOSEI** din Brăila; **ANTOANETA BUSUIOC** din Gura Humorului—Suceava și **FELICIA VIDICAN** din Oradea—Bihor.

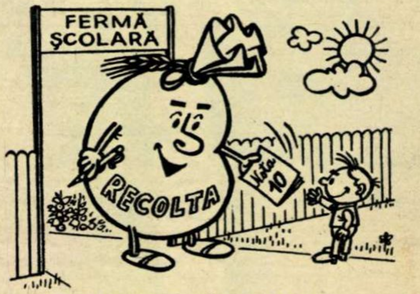

INSTANTANEU DE TOAMNĂ

Aceasta este patria mea

*

Lucrare premiată la concursul republican de creație literară al pionierilor și școlarilor, 1972

Vorbim de țară cum vorbim de părinți și de noi înșine. Sîntem născuți pe tărîmul ei de legendă ce se înscrie în ființa noastră și se spune în graiul păstrat din adîncuri de vremuri.

Țara cu munții și apele, dar și țara cu descălecările și întemeierile.

Potecile Carpaților și plaiurile ei, dar și cîntarea celui nuntit ca în poveste si acelei zidite pentru ca zidirea să dureze. Așa au început, ori în alte o mie de feluri, la marginea codrilor, la poalele munților, dar și la semnalele focurilor, la chemarea voievozilor, la fluierul Iancului și la sirenele Lupenilor și Griviței. Vorbim de țară ca de noi înșine.

În linistea clasei învățăm geografia si istoria țării.

Și nu mai sîntem noi, cei din bănci cu tocurile în mînă, ci coborım de-a lungul văilor, zidim cetăți și gîndim la zidirile viitoare. Și oamenii țării îi rostesc într-un glas numele și aruncă sămînța recoltelor bogate.

Tara înfloritoare își regăsește întinerită înfățișarea. Zăpezile îi întorc verdeața pămînturilor, dealurile se leagă în terasele viilor și livezilor și singurătatea cîmpului se troienește în unduirea holdelor.

De-a lungul văilor, culorile orașelor și satelor strălucesc mai deplin așa cum le-au gîndit părinții noștri, cum le-au ridicat de pe fața pămîntului în zarea limpede. Unde să te oprești și pentru cîtă vreme să le cuprinzi pe toate? În valea Mureșului? Pe cele trei Crișuri, ori pe Trotuș? Pe Jiu, pe Olt și la albia Dunării?

Un popas la Galați, o întoarcere la Iași, o amintire la Suceava, un cîntec la Craiova, o urare la Reșița și Hunedoara, drumuri de neuitat, Munții Apuseni...

Pînă la cel mai îndepărtat cătun, semnul înnoirilor se arată. Temeliile socialismului sînt așezate de meșterii harnici și iscusiți ai țării, pentru totdeauna.

Sînt temelii de fier și oțel, ale puterii clasei muncitoare, ale gîndirii comuniștilor. Sînt tractoare ce taie pămîntul de la o zare la alta, sînt uzinele chimiei și mașinilor, sînt pămînturile regăsite în unitatea lor fertilă, sînt brîiele de lumini, izvoarele prinse în puterile lor nebănuite, sînt oamenii liberi în țara lor, creatori ai pîinii și metalelor, ai cîntecelor și culorilor, ai orașelor noi ridicate în lumină.

Aceasta este patria noastră și noi sîntem fiii ei, fiii acestor pămînturi vechi, străbune și de o rară frumusețe.

ECATERINA GEORGESCU
cl. a VIII-a,
Ploiești,

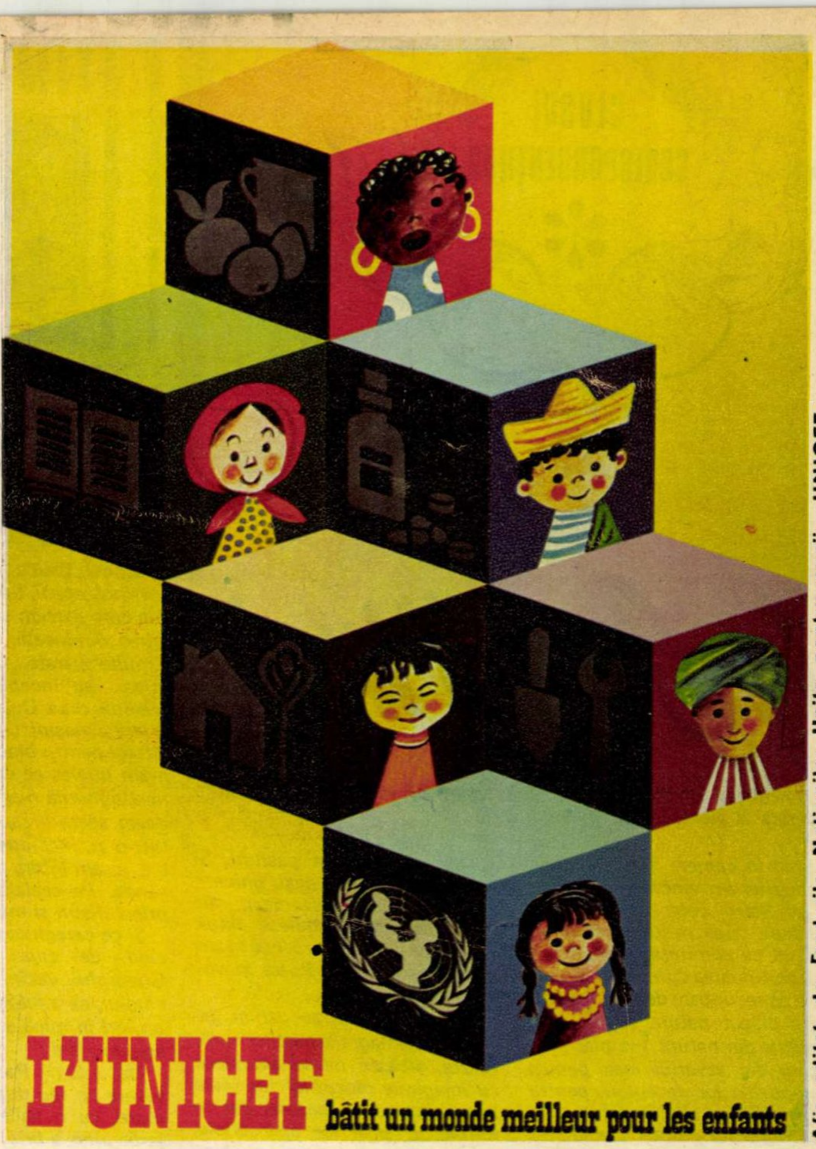
L'UNICEF
bâtit un monde meilleur pour les enfants

Afiș editat de fondurile Națiunilor Unite pentru copii — UNICEF.

«SOARE PESTE DEALURI» de **CHIȘ MARIA**

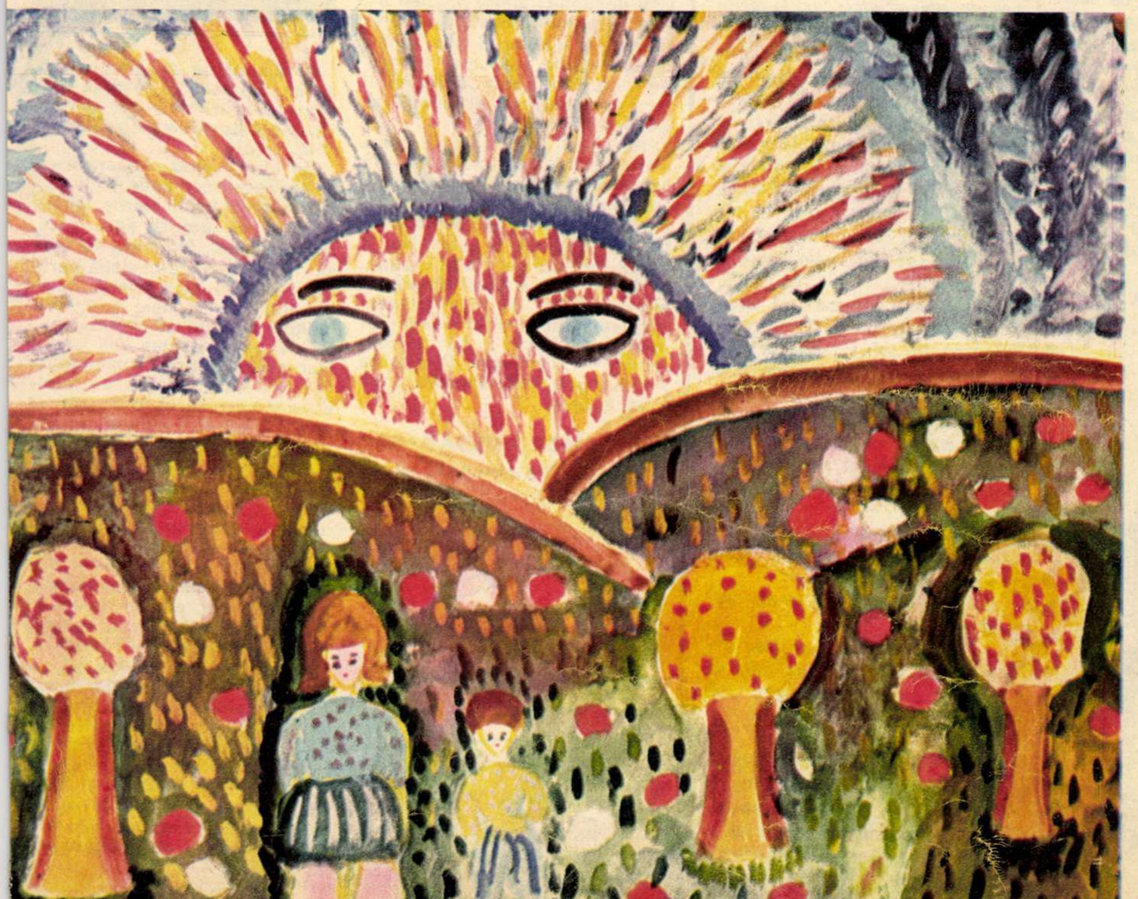

SEPTEMBRIE
pe Coasta de Azur

Printre concursurile organizate în ultimii ani de redacția noastră în colaborare cu Biroul european UNICEF, concursul «Pretutindeni trăiesc copii — 1971» s-a bucurat de o largă popularitate în rîndurile cititorilor revistei «Cutezătorii». La numeroasele întrebări privind activitatea UNICEF de-a lungul celor 25 de ani de existență au răspuns mii de cititori din întreaga țară. În urma tragerii la sorți a premiilor oferite de revista «Cutezătorii», numeroși participanți la concurs au cîștigat frumoase premii, inclusiv cîteva excursii în străinătate care au fost realizate în vara anului 1971.

La faza internațională a concursului, unul dintre marile premii oferite de UNICEF — o excursie în sudul Franței — a fost cîștigată de un băiat în vîrstă de 13 ani — CEZAR BUZILĂ, astăzi elev în clasa a VII-a la Școala generală din comuna Lechința, județul Bistrița Năsăud. Către sfîrșitul lunii august a.c. tînărul laureat însoțit de un redactor al revistei noastre a pornit în excursie spre Paris (călătorie oferită de TAROM) și apoi spre țărmul Mării Mediterane.

Iată cîteva secvențe din jurnalul acestei excursii.

28 august:

E spre ceasul amiezii și ne aflăm de cîteva ore în capitala Franței, ca oaspeți ai Biroului european al Fondurilor Națiunilor Unite pentru copii, UNICEF. Ceața atît de familiară dimineților pariziene s-a risipit iar noi ne îndreptăm spre aeroportul Orly de unde urmează să ne îmbarcăm pentru Nisa.

(Continuare in pag. 15)

CLUBUL CORESPONDENȚILOR

DOUĂ TABERE, două reviste originale

EDITATE SUB EGIDA »Cutezătorilor«

TIMIȘ '72

Pe cărări nemțene

Sub ochii mei

Lucrare distinsă cu premiul III la concursul republican de creație literară al pionierilor și școlarilor, 1972

Stau în camera mea. Aproape toată ziua am umblat cu Monica și cu Petre, colegi din clasă și prieteni, după peștișori colorați. Mă uit cu admirație la peștișorii mei de culoarea curcubeului. Trebuie să recunosc: de cînd mă știu mi-a plăcut natura și mai ales vietățile din natură. Îmi plac peștișorii din acvariul meu pentru compoziția lor de culori, pentru siluetele lor zvelte, elegante, pentru înotul lor grațios și mai ales pentru că sînt vii, într-un univers atît de miraculos, atît de tainic pentru mine, sugerîndu-mi farmecul și misterul adîncurilor oceanului.

Contururile peștilor și chiar ale acvariului încep să se șteargă. M-aș așterne pentru cîteva momente pe pat, simțindu-mă toropită de oboseală, dar îmi aduc aminte că n-am cinat și astfel aș risca o ceartă strașnică din partea mamei. Ca să-mi revin, mă apropii de fereastră, unde mă atrag alți numeroși ochi lucitori, o mulțime de ferestre luminate puternic din interioarele ascunse după perdele frumoase, din încăperi călduroase, în care au apărut de curînd alți copii, cu alte acvarii sau cu alte pasiuni. Și aici, deci, la cîțiva pași, ghicesc că sînt alte universuri, ale oamenilor care viețuiesc lîngă mine și pe copiii cărora încă n-am ajuns să-i cunosc. Poate în vacanța de primăvară...

Mă așez totuși pe pat și, pe nesimțite, imaginile peștilor aurii, verzui, albaștri mi se amestecă cu imaginile blocurilor luminate miraculos, ca în basme, dar în curînd în șirul lor apar altele, cunoscute mie, dragi și bine cunoscute. Revăd pajiștea copilăriei, tot așa ca și acum, ba aproape ca acum: jos iarbă și mii de gîngănii, greieri, sus stele, un ocean de stele. Așa era într-adevăr cu doi-trei ani în urmă în jurul casei mele. Pe aici erau numai izlazuri, cu gropi nenumărate, cu bălți, cum am mai spus și mai ales... cu mulți copii, prietenii mei.

Văd totul! Da, le recunosc. Sînt pajiștile de demult, în care cu prietenele mele ne-am petrecut copilăria. Ne jucam de-a «omul negru». Parcă-mi amintesc și acum:

Ora unu a sosit
Omul negru n-a venit!

A trecut destul de multă vreme de atunci. Erau zile de vară cînd, doar noi, copiii, tulburam liniștea sub care păream scufundați. Dar într-o dimineață, mulți oameni, ...multe aparate... compasul acela uriaș... au început să măsoare grădina, casa. După aceea mașini și iarăși mașini. Descărcau pereți întregi pentru blocuri. La început n-am înțeles ce era. M-am jucat nestingherită mai departe. Și veneam seara tîrziu acasă. Da, da! Într-o zi, jucîndu-mă pînă noaptea, m-am întors acasă doar cu o sanda. Pe cealaltă o pierdusem prin tufișuri și mai era și noapte!

Și ce caraghioasă eram atunci, cînd, de ziua Silviei, nenea Gheorghe, vecinul nostru, tinichigiul, ne-a fotografiat. Eram cu un tort în mînă și nu-mi puteam stăpîni rîsul.

Dar astăzi? Parcă simt o vagă părere de rău după izlazul acela mare, cu o baltă în mijloc, cu iarba pînă la brîu, încît nici nu te mai vedeai. Și totuși, nu-mi pare rău! Pentru că s-au construit atîtea blocuri, atîtea lucruri minunate, magazine, cinematograful, ștrandul, parcul.

Abia în clasa a II-a am înțeles ce înseamnă venirea atîtor mașini, descărcarea pereților din prefabricate, abia atunci, cînd la lecția noastră intitulată «Șantierul» ne-a întrebat tovarășul învățător dacă locuiește careva lîngă un șantier. Eu am ridicat sfioasă mîna. Nu eram sigură. Însă după ce s-a răspuns la întrebarea «Ce este un șantier?» mi-am dat seama că și eu am copilărit un an întreg lîngă șantier, în urma căruia a apărut un nou cartier, cunoscut sub numele «Zona Șagului».

Acum sînt în camera mea. Simt mai ales o mulțumire nespusă pentru tot ce s-a făcut pentru noi. Arunc o privire spre acvariu. Da, într-adevăr! Sub ochii mei s-au înălțat aceste blocuri semețe, sub ochii mei s-a arătat prietenia ce ne-a legat pe toți copiii de aici. Totul sub ochii mei!

— Lia! Vino la masă! — mă strigă bunica și în curînd și mama.

— Vin imediat!

Cînd am ajuns jos, m-am lăudat:

— Voi știți că eu am trăit din nou nouă ani într-o jumătate de oră? Și totul s-a-ntîmplat sub ochii mei! Totul!

LIA BIRĂU cl. a VII-a D,
Școala generală nr. 8,
Timișoara,
Corespondent special al
revistei «Cutezătorii»

SILVIU BÎRSAN
cl. a VIII-a, Craiova

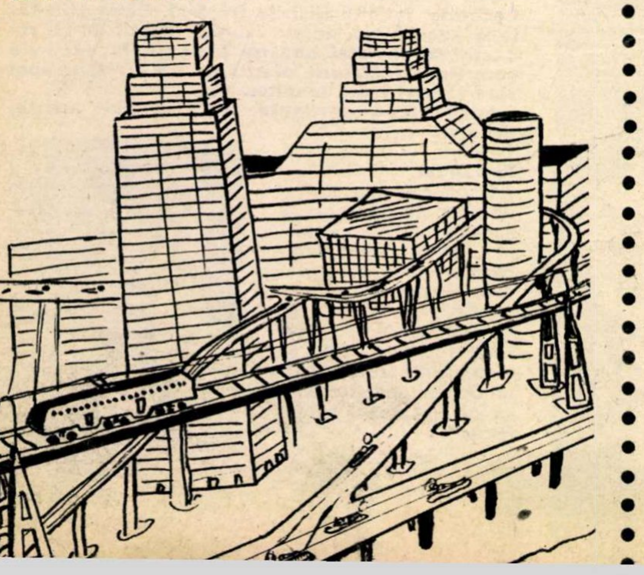

REPORTAJ LA BICAZ

Ce idee grozavă! Astăzi mergem într-o excursie minunată, tocmai pînă la Lacul Roșu. Dar, pînă ce vom ajunge acolo avem de vizitat atîtea: «Cetatea luminii» de la Stejaru, uriașul lac de acumulare de la Bicaz și cum să vă spun... «Portul pionierilor». Despre acest ultim obiectiv vă voi povesti acum mai pe larg. Cu permisiunea voastră, voi începe reportajul prezentîndu-vă «Portul pionierilor» din Bicaz.

Cînd au sosit autobuzele noastre, tocmai se prezenta programul artistic în cinstea pionierilor care au muncit la amenajarea frumosului «Port al pionierilor».

Acest mini-port a fost construit de membrii cercului de navomodele de la Casa pionierilor, cu ajutorul muncitorilor de la Fabrica de ciment și Uzinele metalo-electrice. Pentru buna reușită a acțiunii lor, constructorii «marinari» au primit anumite funcții de răspundere, ca de exemplu: căpitan șef de port, șef de echipaj și bineînțeles pe acela de căpitan de vas. Cei mai destoinici dintre pionieri au luat în primire aceste funcții și iată că, în ziua de 30 iulie, prima ambarcațiune a ancorat în rada portului. Poartă numele BICAZ 5 și este condusă de pionierul Moșică Mircea.

Pionierul Vizitiu Ionel ne-a vorbit cu înflăcărare despre felul în care s-a pregătit să devină marinar și a promis că își va îndeplini misiunea încredințată cu multă sîrguință și elan. Noi îi urăm mult succes și vînt la pupa.

Acum însă a sosit timpul să ne despărțim de micii prieteni marinari din «Portul pionierilor Bistrița – Bicaz», dar le vom păstra o vie amintire. Realizarea lor este ca o floare albastră, lîngă undele apei.

ANCA VULCĂNESCU
Școala generală nr. 14,
Ploiești

O zi

E dimineață.
În depărtare
Se aud ciocîrlii,
Foșnet de frunze,
Susur de izvoare.
Parfumul florilor ce se deschid
Se răspîndește în cer.
În freamătul molcom
În care natura se trezește
Se aud rîsete — clinchet zglobiu
de clopoței —

Fiindcă
O nouă zi de tabără
A început.

CARMEN DRAGOMIR
Liceul nr. 3, Bîrlad

AMINTIRI

Pașii sună rar, sacadat pe caldarîm. Soarele își revarsă belșugul de aur învăluind orașul, străzile, natura toată, cu o lumină pură, caldă.

Din cînd în cînd, cîte un curent de aer rece trece ușor, făcînd să murmure copacii, florile, iarba.

Pașii mă poartă spre parc. Sînt aproape... Dar ceva mă face să mă opresc. Pe cealaltă parte a străzii, sus, pe o poartă metalică, stă scris cu litere mari, strălucitoare «Bine ați venit!»

Cuvintele acestea îmi amintesc ceva... Îmi reiau plimbarea. Parcul mă întîmpină, ca întotdeauna, cu aerul proaspăt și rece al pădurii. E atîta răcoare!... Cîte o geană de lumină se infiltrează printre crengile copacilor. Codrul mă așteaptă tăcut, dar parcă arătîndu-mi că sînt un oaspete întotdeauna bine venit.

«Bine ați venit!»

Cuvintele acestea nu-mi dau pace. De ce oare zilele plăcute, frumoase trec atît de repede?

Știi tu, dragă codrule, ce este «o tabără de munte»? Uite!

Închipuie-ți o poiană largă, luminoasă, înconjurată de brazi, unde un pîrîiaș sprinten și vesel, aleargă peste stînci golașe ducînd cu el un tumult plin de lumină și strălucire.

Acolo, lîngă pădure, în luminiș, tabăra micilor corespondenți de la Timișul de Sus risipește reflexe de aur și argint prin ferestrele deschise, și peste tot, razele blînde și vesele zăresc pionierii — micii soli ai jocului, ai veseliei, ai poeziei, ai cîntecului...!

Iată, colo cîțiva copii culeg flori, plante medicinale; dincolo cîteva grupuri de mici fotoreporteri; pe terenurile de sport se joacă volei, fotbal, handbal, iar galeria face să răsune toată pădurea; leagănele nu se mai opresc; în club nu se aude decît fîșîitul foilor de hîrtie; liniște! Se creează!

Se descopăr noi talente: poate viitorii mari scriitori și pictori...

Parcă soarele le-a dat puteri; parcă i-a făcut să simtă cu adevărat bucuria de a trăi, de a se bucura din plin de această tabără a lor, unde fiecare are cîte ceva de făcut...

Tabăra aceasta plină de freamăt n-are nici o clipă de pierdut; aici fiecare are locul său, munca sa; căci este tabăra micilor corespondenți ai revistelor pionierești:

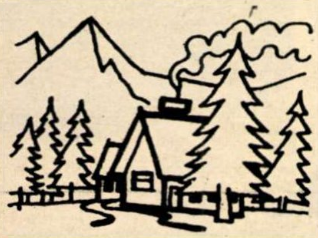

Ce repede au trecut toate...!

De ce oare amintirile plăcute și frumoase trec atît de repede?.. De ce?

Mă plimb printre copaci, le mîngîi, încet, scoarța aspră. Ei îmi primesc mîngîierile cu murmure foșnitoare... E liniște...

CRISTINA NEAGU
Școala generală nr. 3,
Piatra Neamț

PASIUNE

Porțile largi ale fabricii s-au deschis. Au intrat camioane ce aduc baloturi de lînă — materia primă care este prelucrată la fabrica de stofe din Brașov, care și-a cîștigat un binemeritat renume atît în țară, cît și peste hotare. O bună parte din produse se exportă în diferite țări.

Muncitorii, tineri și bătrîni, alcătuiesc un colectiv unit care reușește să dea o producție de foarte bună calitate.

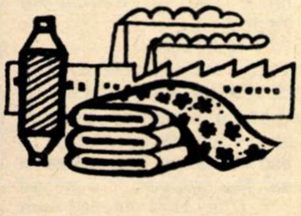

Îmbinarea culorilor, arabescurile modelelor ne-au încîntat încă de la început și am aflat că ele sînt opera creatorilor fabricii. Însă aceasta este numai o parte a metamorfozei la care este supusă lîna. Trecînd pe rînd prin secțiile filatură, țesătorie și apoi finisaj, am văzut priveliștea schimbîndu-se mereu, dar peste tot am întîlnit același entuziasm, aceeași dragoste de muncă.

Un exemplu în muncă este tovarășa Maria Juncan care lucrează de 18 ani în această întreprindere, la secția bobinaj. Chiar și la sfîrșitul orelor de lucru își păstra aerul de voioșie și de prospețime sufletească. Explicația? Muncea cu plăcere, simțea și știa că ceea ce face are o mare importanță și tocmai de aceea era fericită.

MIHAELA SOLOMON
Liceul nr. 10,
București

Tabăra de la Timiș

Așezată pe o vale
Între brazi nemuritori,
Cu taraf de cîntători
Tabăra îți iese-n cale.

Păsărele, aer, soare,
Te invită-n drumeție
Peste dealuri, munți, cîmpie,
Tot cu gînduri călătoare.

Unii scriu, alții pictează
Peisaje sau portrete;
Căutînd încă subiecte,
Alții stau și meditează.

Sînt meleaguri de poveste.
Și vrăjit parcă, visezi.
Timpul zboară, însă tu
Nici măcar nu prinzi de veste.

MARIUS MACOVEI
Școala generală nr. 7,
Brașov

EXCURSIE LA CASCADA TAMINA

Am plecat dimineața, grupați pe detașamente, nerăbdători să escaladăm muntele. Poarta taberei s-a deschis și ne-a urat drum bun.

Pe cărare, rîndurile s-au rupt. Glumele și poveștile se țineau lanț. «Vitejia» ne-a îndemnat să urcăm tot mai veseli, cu bucuria vieții în ochi. Cerul plumburiu, încerca să ne înspăimînte. Privirile noastre calde și voioase spărgeau însă pîcla de nori, ajungînd acolo, sus, la cerul albastru cu soare fierbinte...

În depărtări, Piatra Mare, Bucegii și Postăvarul parcă ne-ndemnau la drum. Și, ca-ntr-o copaie, Predealul, scăldat în roua dimineții, forfotea de lume.

Coborînd în străfundurile pădurii, am auzit clipocitul, lin ca o mîngîiere, al apei ce se strecura printre brazi. Ne apropiam tot mai mult de cascadă, impresionați de imaginile ca de basm. Mergînd cu grijă pe podețe, urcam mereu. Apa, rece ca gheața, săltînd voioasă printre bolovani, ne privea. Două stînci golașe de granit ne străjuiau, ca niște uriași, amenințîndu-ne.

Deodată s-au rupt lacătele cerului. Ploaia nemiloasă a început să se reverse asupra noastră, grăbindu-ne pașii spre tabără. Întoarcerea a fost mult mai «plăcută». Noroiul devenise atotputernic. Baschetii alunecau ca pe gheață. A fost o călătorie fantastică pe luciul... noroiului. Cu apa curgînd șiroaie din haine, am pășit anevoie în dormitoare...

Și totuși, această excursie va rămîne întipărită pentru multă vreme pe ecranul memoriei.

CORINA IONESCU
Școala generală 178,
București

LA MONUMENTUL EROILOR

După micul dejun, tovarășa comandant instructor de detașament ne-a anunțat că plecăm la Monumentul eroilor din Predeal. În drum spre acest monument am întîlnit locuri minunate. Am urcat cele trei serpentine care se îmbină armonios cu frumoasa priveliște a munților. La începutul celei de-a patra serpentine și-a făcut apariția gloriosul monument. Acolo se află mormintele eroilor români. La intrare, pe o placă de marmură, am citit cuvintele: «Aici se odihnesc ostașii necunoscuți căzuți pe aceste locuri în războiul din 1916—1919». Cînd am privit la mormintele acelea unde știam că odihnesc ostașii români, ne-am gîndit că, dacă n-ar fi fost ei, și atîția ca ei, noi n-am trăi într-o patrie liberă și frumoasă.

Apoi ne-am apucat de lucru. Am curățat mormintele de buruieni, le-am acoperit cu flori. La plecare locul semăna cu o grădină. Am lucrat de asemenea și rondul din fața celui mai mare monument. Cu toții am muncit cu însuflețire, adresînd un gînd pios eroilor patriei.

ANAMARIA
ARANGHELOVICI,
Craiova

ODĂ RÎULUI TIMIȘ

Ești pretutindeni... Aduci cu tine bucuria, pentru că, pe unde treci, sînt flori... Tu ne dăruiești flori, Timișule! În susurul tău se ascunde și fantezia, și vîjîitul. Chiar și falnicii brazi, parcă s-au rupt din inima ta, Timișule.

Te zbuciumi, Timișule, noi știm. Vrei, dorești, încerci... Cine știe ce povești păstrezi pentru noi... Povești purtate de veacuri... Poate că vrei să ne povestești despre trecutul patriei noastre... căci din zbuciumul tău se desprinde cîntecul pămîntului străbun...

...Deși undele tale au aceeași vîrstă cu acest pămînt, tu nu ești bătrîn! Ești voios și salți ca un căprior! Căci așa e cursul tău... Tu întinerești mereu, ca și frumoasele meleaguri natale!

VIORICA GABOR
Liceul de muzică și arte
plastice, Arad

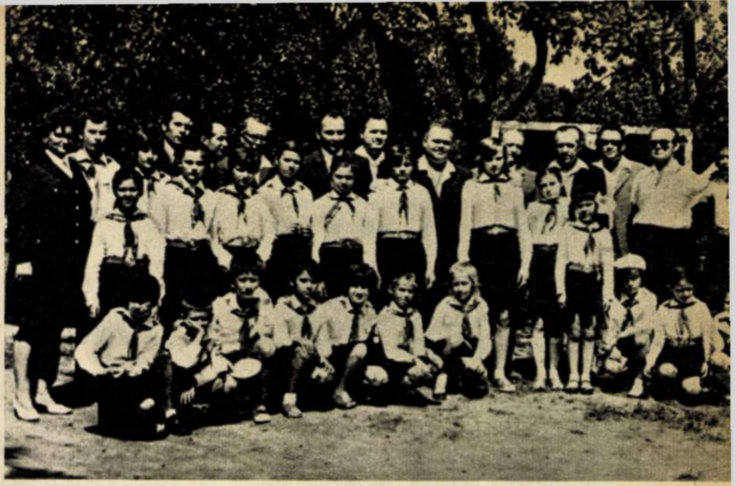

"Orășelul copiilor"

Într-o dimineață de august, în tabăra de pionieri Gîrboavele, muncitorii s-au întîlnit cu copilăria. O copilărie sănătoasă, vioaie, purtînd la gît simbolul înflăcărat al pionieriei, iar în ochi — dragoste și recunoștință.

Dragoste — căci musafirii ce soseau erau părinții lor.

Recunoștință — pentru că noii veniți, ei și toți cei în numele cărora veniseră, le dăruiseră, în acest început de vacanță, o nouă «Dumbravă minunată», populată cu căsuțe ca de basm, cu terenuri măsurate după anii și puterile lor, cu hamace, cu un teatru în aer liber și cu toate visele copilăriei așteptînd doar un semn ca să devină realitate.

În primăvara aceasta, din inițiativa Comitetului județean de partid Galați, muncitorii întreprinderilor gălățene au hotărît să construiască în pădurea Gîrboavele o tabără de vară pentru pionieri. Șantierul Naval, Uzina «Laminorul», Combinatul textil au construit căsuțe; Întreprinderea de plase și unelte pescărești a împletit hamacele și plasele pentru terenurile sportive; Direcția navigației fluviale a ridicat umbrarul pentru jocurile statice și a construit căsuțe; Întreprinderea comunală a amenajat cantina, iluminația a fost asigurată de Întreprinderea rețele electrice.

Hărnicia și dragostea muncitorilor gălățeni au dăruit pionierilor un adevărat orășel, în care, începînd cu data de 20 iunie, unsprezece serii a cîte 200 de copii au petrecut o vacanță plină de surprize plăcute.

Într-o dimineață de august, în tabăra de pionieri Gîrboavele, părinții — constructori s-au întîlnit cu cei ce se străduiau să fie gazde cît mai primitoare.

Alcătuind un culoar de zîmbete și flori, copiii au urat cel mai cald și mai sincer «Bun venit», apoi și-au invitat oaspeții la plimbare, o plimbare în care noii sosiți, gazde de drept ale taberei, s-au lăsat purtați prin locuri pe care abia le recunoșteau: Feți-frumoși și Ilene-cosînzene, zmei, balauri, pitici, toți eroii basmelor oricărei copilării, zîmbeau, alături de eroii taberei, din umbra căsuțelor de lemn; și biblioteca, și florile, și camera pionierilor, și brazdele de iarbă, și drapelul, fluturînd în vîrf de catarg — toate povesteau în tăcere că darul lor, al celor ce renunțaseră la o duminică sau la cîteva ore din timpul liber, încăpuse pe mîini bune.

Apoi, în fața oaspeților, a urmat, conform ceremonialului pionieresc, raportul. Un raport, altul decît cel obișnuit, rostit pe rînd, de fiecare pionier în parte și de toți laolaltă: «Eu am devenit ordonată, eu am înțeles de ce trebuie să-mi ajut mama, eu m-am călit, eu nu mă mai tem de întuneric, eu... eu...»

...Într-o dimineață de august, în tabăra de pionieri Gîrboavele, părinții au zîmbit larg vîrstei copilăriei.

VASILE CABURGAN
Corespondent special al
revistei «Cutezătorii»

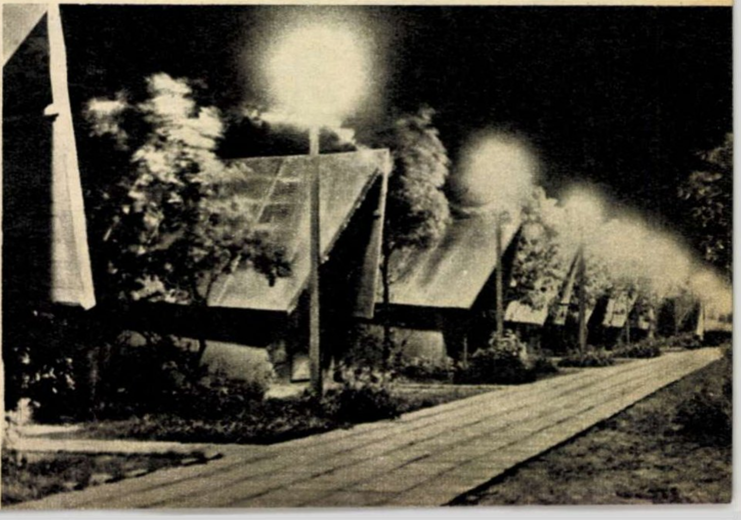

Ilustrație de MIRIAM ROZSA

Draga mea ELIZA

Povestire de ADRIANA KENEREȘ
cl. a VIII-aB, Șc. generală nr. 28, București
Lucrare distinsă cu premiul I
la concursul republican de creație
literară al pionierilor și școlarilor, 1972

Despre mama s-a spus totdeauna că n-a fost «cu picioarele pe pămînt». O-ntrebau zîmbind, așa cum zîmbești în noaptea de Anul Nou, cînd șampania te dezleagă de toate relele care-au trecut și te leagă de tot binele care va veni: ce e mai frumos pe lume? Și se mirau cînd n-auzeau nici de copii și nici de flori.

— Cele mai frumoase lucruri sînt cerul și marea: două imensități alăturate. Marea e singura imensitate pe care noi, oamenii, am măsurat-o...

Curioșii, din politețe, se mirau, dar nu-și uitau meteahna întrebatului:

— Și cerul?

Poate că ea avea și umor:

— Cerul?... Cerul, dragul meu, e una din imensitățile pe care... le vom măsura!...

Și rîdea... Mutty rîdea cu toată fața, și din tot sufletul, și oricît de trist ai fi fost, nu puteai cel puțin să nu zîmbești.

— Mutty, de ce-ai mai făcut tu Conservatoru'? Ca să-nvîrtești dosare-n ritm de vals?

— Nu, mamă, ca să te-nvăț pe tine să cînți ca pasărea cerului.

O ascultam, dar tot nu-mi venea a crede că ea a-nvățat atîta timp numai ca să aducă pentru mine, în casă, cîmpia de cîntec a Ardealului. Rîdea atunci și tata și spunea că nici patru pași n-o mai despart de filozofia lui Kant. Iar mama cînta Nocturnele lui Chopin, valuri de umbră și de întuneric. Acum știu că sufletul ei vibra la fiecare sunet, iar ochii-i se-nchideau, ca să privească în adîncul ei nevăzut...

Mama a fost cîndva campioană la înot. Campioană la «bras», deși înota cel mai bine «craul». Am fost curioasă și-aici, și-am întrebat-o de ce a-nvățat să înoate?!...

— Ca să văd cum e cînd ești pește, și ca să știi și tu...

Mi-a fost totdeauna frică de apă. Cît am fost mică s-a chinuit să mă facă să intru în bazin, iar după ce m-am făcut mare, să mă scoată. Apoi, cînd mă arătam în brațele mării pe care-o iubea, chiar ea, ca un delfin, țipa la mine, dar nu mă descuraja. Și totdeauna am dorit s-o ajung, și dacă nu, s-o mulțumesc. Cred că atunci o iubeam fără să știu, mai mult decît pe tata, care nu mă vedea om întreg cîtă vreme mă creștea mama. Cînd am reușit să trec un bazin ca dintr-o răsuflare, Mutty a plîns și m-a strîns la piept și mi-a spus că oamenii sînt născuți ca să fie fericiți. Fericiți oriunde, și oricare dintre ei. Și ea era fericită...

Atunci a fost accidentul. Am vrut să fac o săritură măiastră în Mureș. Și-am făcut-o. Lumea a aplaudat. Nu știam că acolo se făceau lucrări și-am sărit într-o groapă de pietre. Mi-am fracturat amîndouă mîinile, dar nu știu să mă fi durut, cum spun azi ceilalți. Cel mai mult s-au speriat că m-aș fi lovit la cap. Mama a stat lîngă mine vreo patru nopți, la spital, cînd visam campionate mondiale pierdute și banane coapte. N-am uitat cum plîngea, cum mă strîngea în brațe și-și făcea vină că m-a convins să învăț înotul. Nu mai credea în mintea mea întreagă. Auzeam apoi, în cealaltă cameră, cum era asigurată că n-am nimic serios. A-ntrebat de trei ori dacă e sigur că n-am nimic, pe urmă, i-a adunat pe toți și le-a mulțumit. Ca să-mi refac mîinile i-au recomandat să joc tenis și să cînt la pian. Nu știu ce-avea împotriva tenisului, dar tot m-a lăsat «puțin» să joc, iar la pian ea m-a învățat să cînt... Poate că nici atunci nu știam c-o iubesc, dar aveam în ea o nesfîrșită încredere. N-am înțeles atunci că ea n-a crezut pîn-am ieșit din spital că mintea mi-e într-adevăr întreagă. N-am uitat nici seara aceea în care aveam invitați. Eu stăteam ca un erou de la '77 în mijlocul patului, cu brațele în ghips și bandaj alb, ca un urs pătat. Cînd m-a auzit vorbind, la cei șapte sau aproape opt ani ai mei, despre geneza cosmică din Scrisoarea I și despre genitivul german, nu s-a mai îndoit că sînt zdravănă. A desfăcut, cu ochii în lacrimi și tremurînd, șampania și-a strigat parcă lumii întregi, în care eu știam că sînt și cerul... și marea...

— E-ntreagă! Fetița mea e-ntreagă!...

Am fost cel mai fericit copil, care se mîndrește cu cea mai frumoasă jucărie. Și jucăria mea cea mai de preț, bijuteria pe care o purtam în mine și în numele meu, a fost mama. Tot ce-am dorit mai adînc, ochii cei negri ai sufletului său alb au văzut și mi-au dat aproape fără să vorbesc. N-a lipsit mai mult de-o săptămînă de lîngă mine. M-a făcut să nu cred în minciună și moarte, mi-a arătat tot ce poate încînta ochii, mintea si sufletul, totul ca să nu-mi irosesc zilele și ca să nu cer într-o zi o a doua viață. Și asta nu fiindcă nu mi s-ar da, ci fiindcă atunci n-aș mai putea merita ce-au făcut ceilalți pentru mine...

Și altele atîtea. si atîtea... atîtea altele...

N-am găsit la nici un alt om energia și puterea ei de viață. S-a dăruit ea și a dăruit tot. De la ea am învățat ce-nseamnă «a trăi». Nu mi-aș fi putut-o închipui stînd în pat și măsurînd picăturile într-o linguriță, privind cu un ochi la pipetă și cu unul la volumul al II-lea de Medicină internă. Dar am văzut-o așa, păstrîndu-și tot timpul aerul șăgalnic, zîmbindu-mi fără să merit zîmbetul ei. Pentru că nimeni afară de mine, sînt sigură, n-a prețuit zîmbetul ei. nu pentru că era rar, ci pentru că nu era și mama lor... Cel mai mult ura plînsul și-i socotea slabi pe oamenii care plîng. Și eu n-am plîns, așa cum m-a rugat ea, nici atunci cînd cei care știau c-a iubit cerul și marea, au pus peste ea pămînt.

Mi se pare demult... În cei doi ani, cît timp — spunea ea, zîmbind — a controlat activitatea tuturor spitalelor, a citit despre boala ei tot ce s-a scris la noi și chiar a încercat să traducă, a vrut atît de mult să trăiască!... Dar, de nicăieri, nici o încurajare. Prea tîrzie era încercarea de salvare... A sperat pînă în ultima clipă. Speranța nu știu care i-a fost, dar ceva care i-a ținut flacăra vieții pîlpîind, există. Tata spune că eu sînt. S-a stins din zi în zi, sub ochii mei. Măsura faptelor n-am avut-o. Aș fi vrut atît de mult să fac ceva, dar nu puteam nimic... Nimicul ăsta m-a măcinat totdeauna... Cu mîinile legate în fața destinului, cînd chiar ea mă-nvățase că el nu există...

Atît de mult a durat și atît de mult a zîmbit, de parcă eu nu știam nimic sau nu trebuia să știu nimic, parcă eu nu bănuiam nimic sau nu trebuia să bănuiesc nimic...

— Mutty se face bine!...

Am pe obrazul stîng ultimul ei sărut. Și-atunci, chiar dacă n-aș fi știut nimic, nu se putea să nu înțeleg din ochii ei: nici un actor, oricît de talentat ar fi, n-ar reda așa de intens disperarea și deznădejdea. Nu credeam c-o să se sfîrșească, dar în ziua aceea l-am văzut pentru prima dată și pe tata plîngînd și rostind cu glasul stins:

— Eliza, rămîi!

Iar ea tăcea, îl privea, îi ștergea lacrimile.

— Mă duc... Mă duc...

Eliza s-a stins peste o săptămînă, cînd inima a părăsit-o, fără să se uite înapoi, să ne vadă...

I-am respectat dorința din urmă, n-am plîns. Cînd a plecat, a luat cu ea ceva din mine, pe care nu-l pot înlocui, și nici măcar vedea...

MIHAI
EMINESCU

Fotografie de ION CUJBĂ
Casa pionierilor Drobeta-Turnu Severin.

DIN POEZIILE PREMIATE LA CONCURSUL REPUBLICAN DE CREAŢIE LITERARĂ AL PIONIERILOR ŞI ŞCOLARILOR, 1972

Comunist tînăr

Am întins braţele
spre roua zorilor şi-am sorbit
pînă în adînc de fiinţă
umiditatea solului,
am cules seminţe de pădure
— hrană de toate zilele şi nopţile
şi le-am răspîndit în cele patru
colţuri maramureşene
şi în sfîrşit am prins gustul
pîinii rumenite pe talpa vetrei solare
— am învăţat să ştiu
să cînt
şi să apăr!

DANA ŞERBAN
Baia Mare

Patria

Am trăit cîmpia trezindu-se
Eram aici
pentru ca pomii să facă fructe
şi păsările să-mi audă chemarea.
Eram aici
Toată în soare.
Păsările tocmai plecau.
Sînt tot aici,
Şi dacă pomii n-ar fi în floare
Păsările n-ar mai cunoaşte locul
Şi eu m-aş face pom,
m-aş face pasăre,
numai aici.

IULIA STOICA
cl. a VIII-a, Şcoala generală nr. 174,
Bucureşti

Trăiesc într-un auz de floare

Trăiesc într-un auz
De floare,
Calc pe un hotar
De vînt.
Lumea se naşte cu mine
Şi moare,
În peştera unui cuvînt.

CARMEN FARCAŞ
cl. a VI-a C, Şc. generală nr. 18,
Sibiu

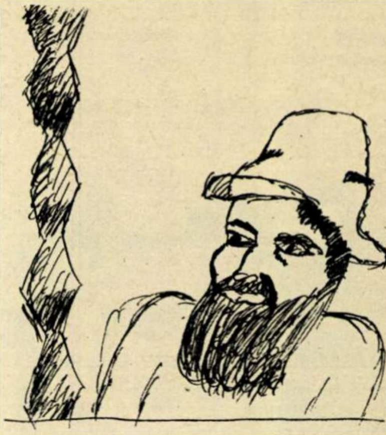

Ilustraţie de **MARIA CAZAN**
cl.a a X-a, Şc. generală nr. 58, Bucureşti

Meşterul

Cîndva a plouat cu meteoriţi asupra
pămîntului.
Apele i-au primit în albiile lor, i-au
rotunjit,
Iar pămîntul le-a făcut loc pe
suprafaţa lui.
A trecut mult timp de atunci...
Un om a găsit meteoriţii.
I-a şlefuit şi aşezîndu-i unul deasupra
altuia,
A visat şi a înălţat o coloană fără
sfîrşit.
Omul a murit.
A rămas coloana, care leagă
pămîntul de cer.

MIHAELA ZĂVOIANU
cl. a VI-a B, Şc. generală nr. 21,
Bucureşti

* În vizită la... mine

Schiţă distinsă cu premiul I la concursul republican de creaţie literară al pionierilor şi şcolarilor; 1972

M-am gîndit într-o zi să-mi fac o vizită, o vizită după care să înţeleg ce fel de om sînt. M-am anunţat din timp şi mi-am exprimat dorinţa, foarte clară de altfel, de a nu fi silită să mă dau afară pe propria mea uşă.

M-am înarmat din timp cu răbdare, luciditate, cu modestie şi cu un dram de înţelegere, am plecat spre mine sperînd să fiu atît un musafir cît şi o gazdă bună.

Ajung la uşă şi sun discret şi scurt. Acum e acum... Mă aştept la o mare surpriză... Şi iată că într-adevăr surpriza a sosit şi m-a cam speriat. Uşa se deschide singură şi eu, recunoscîndu-mi cuierul, oglinda, tablourile, sînt gata să mă reped înăuntru. Dar nu pot să-mi duc la bun sfîrşit imboldul, căci de după uşă îşi face apariţia gazda... Mai, mai, să nu mă mai recunosc. Ochii mari, părul zburlit...

— A... tu eşti?!

— Da, eu sînt, îmi permiţi să intru?

— Da' ce stai atîta, de parcă n-ai mai fi fost pe la mine? Intră odată şi sfîrşeşte cu mofturile! Nu te uita că-s în pijama! E de abia zece.

Mda! Deci eu sînt asta, nu? De unde pînă unde să fiu eu aşa de...

— Ce, ţi-ai uitat modestia acasă? Doar nu ai fi crezut că eşti mai altfel... îmi şopteşte un glăscior subţirel.

— Nu... dar...

— Ce dar? Nici un dar! Ştii că mi-ai promis să fii foarte, foarte sinceră şi să nu tăgăduieşti nimic din ce vezi.

Am rămas o vreme înmărmurită, pînă ce un glas în surdină m-a făcut să tresar.

Uşa de la camera mea se închise, iar dinăuntru răsunară un fel de pocnete şi bubuituri:

— Aşteaptă un pic, să fac patul, că nu pot să te primesc aşa! îmi spuse gazda — adică EU, cealaltă.

Eram cît pe ce să-i spun că sînt obişnuită cu asemenea lucruri din partea mea, dar m-am oprit la timp.

Uşa se deschise brusc şi figura mea apăru în deschizătură, rugîndu-mă să intru, dar să nu mă sperii.

— De altfel, tu eşti o fată curajoasă, nu?

Şi din nou eram să-i răspund ceva necugetat şi anume că o cameră întoarsă cu susu-n jos nu-mi provoacă nici măcar o emoţie, darămite spaimă.

Am tăcut însă şi am păşit înăuntru. La vederea patului (făcut acum), îmi venea să mă arunc de pe bufet, ca să-i încerc arcurile, dar m-am abţinut:

— Doamne, că năpăstuiţi mai pot fi musafirii, siliţi să aibă o comportare ireproşabilă şi...

—Depinde ce fel de musafiri — îmi şuieră glăsciorul ascuţit — de exemplu tu eşti un musafir obişnuit.

— Dar stai jos, te rog! mă îmbie gazda. Din păcate nu găsii nici un scaun liber pe care să mă aşez şi rămăsei în picioare, gîndindu-mă că gazda, în drăgălăşenia ei inegalabilă, mă invitase să iau loc pe covor.

— Ei, hai, nu mai fi şi tu aşa de scorţoasă, că te cunosc eu... îmi tună gazda. Azvîrle lucrurile de pe scaunul acela în şifonier şi închide rapid uşa. Vezi, ai grijă să nu-ţi cadă pantoful ăla de sus în cap... Aaaşşaa... vezi că te pricepi? A... apropos, ştii chestia cu remaiatul? Bună poantă. Ha, ha, ha... bună... Auzi? Cică s-o ducă la remaiat, că i-au sărit ochii şi nu vede unde şi-a pus stiloul. Ha, ha, ha... Ai văzut filmul de aseară? Bun film... Ha, ha, ha, auzi, s-o dea la remaiat, hi, hi, hi.

Şi treaba cu pronumele... adică nu... cu substantivul provenit din pronume, auzi, cică «Ele-fant», ha, ha, elefant provenit din pronumele «El»! Îl credeam mai serios... Chiar dintr-un pronume... Am mai auzit una!

Şi... aşa mai departe, pînă m-a durut gura, pardon, pe gazdă a durut-o gura şi s-a lăsat liniştită cu capul pe pernă, deşi era douăsprezece jumătate şi la unu începeau orele. Eram sigură că se va trezi în ultimul moment şi va începe să alerge dintr-un capăt în altul al casei, să o zorească pe bunica sau pe bunicul, sau să mai mîngîie o dată pisica. Acestea fiind socotelile mele, am găsit de cuviinţă să mă retrag în linişte, nu înainte de a-mi lăsa un mesaj în care mulţumeam — ca un musafir politicos ce eram — «pentru primirea minunată şi conversaţia elevată şi prestigioasă pe care mi-am oferit-o.»

Apoi am plecat acasă la mine şi m-am trezit. Am început să alerg prin casă după haine şi după cărţi certîndu-mă că din cauza vizitei am uitat de şcoală, am mîncat ouăle — pregătite de bunica — la repezeală, am găsit timp să scot pisica de sub pat ca să-mi iau rămas bun, m-am îndreptat spre uşă, am ţipat un «săru' mîna» să se-audă în tot blocul şi apoi am ieşit ca o vijelie, lăsîndu-l în urmă pe bunicul dezorientat, căutînd zadarnic să-şi stabilească echilibrul după ciocnirea fulgerătoare cu mine.

Am alergat într-un suflet la şcoală, după ce încercasem cu oarecare risc să mîngîi un cîine fricos de pe stradă, am deschis uşa clasei şi... stupefacţie... eu eram în bancă şi mă aşteptam.

Dar... stai că nu mai înţeleg nimic, cum am putut să ajung eu, gazda, înaintea mea, musafirul, la şcoală? Hotărît lucru, se întîmplă ceva ciudat...

— Nu se întîmplă nimic ciudat îmi şuieră glăsciorul subţirel, doar că ai cam început să le-ncurci! Lasă-te mai bine păgubaşă şi roagă pe cineva să te descurce, pînă una-alta...

Maria **MARTA MANCAŞ**
cl. a VIII-a A,
Piatra Neamţ

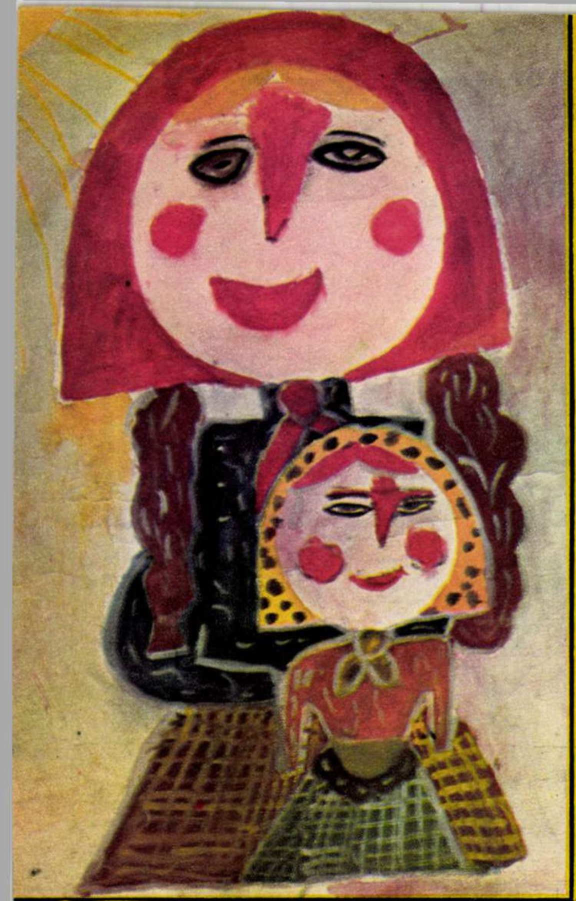

1

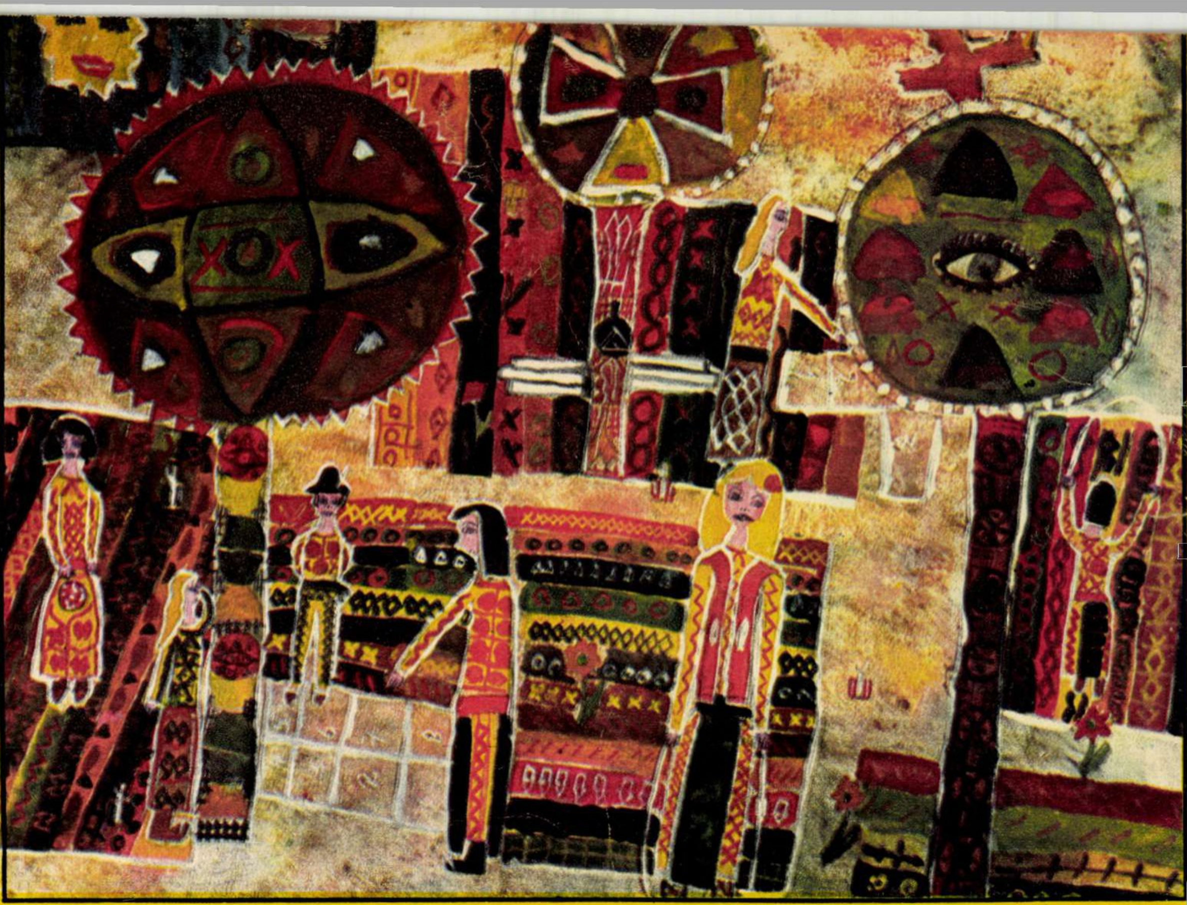

2

Galeriile de ARTĂ Cutezătorii

Bucuria desenului

La începutul verii, am fost chemat să fac parte dintr-un juriu și faptul acesta mi-a produs o mare plăcere. Se alegeau din sute de picturi ale copiilor cele care trebuiau să participe la un concurs internațional.

Juriul s-a întîlnit la Palatul pionierilor din București și a început să... delibereze. Ce cazna grea! M-am plimbat prin fata multor tablouri și la prima vedere le-am ales pe toate. Mărturisesc că nu puteam să spun care să fie lăsat de o parte. Mă aflam în fata unor valori inestimabile. Cuvîntul acesta «inestimabil» nu este aruncat la întîmplare. Dacă unele din acele pînze și cartoane ar fi fost semnate Pallady, Luchian, Tonitza sau Van Gogh, Gauguin, numai marii specialiști le-ar fi contestat.

Nu sînt aici exagerări, ci adevăruri pe care le-am descoperit atunci cînd umblam de colo pînă colo prin fața acelor creatii artistice ale unor copii talentați. Cîtă sensibilitate, cîtă naivitate, cîtă prospețime și în același timp cîtă seriozitate am descoperit în acele tablouri! Ce imaginație năvalnică a mînat mîna acestor copii, dintre care unii numără atîți ani cîte degete au cuprins pensula! Ce simț al culorii, ce îndrăzneală în îmbinarea culorilor, în plasarea lor în cadrul tabloului!

Spuneam că alegerea a fost extrem de grea. Ne-am sfătuit multă vreme, am comparat, am așezat alăturea unele pînze de altele, le-am dispersat și iarăși le-am pus împreună pentru ca pînă la urmă să alegem pe acelea pe care noi le-am socotit a fi cele mai frumoase. Dar, oare, le-am ales pe cele mai frumoase? Sînt sigur că am făcut greșeli, însă tot așa de sigur sînt că acei nepremiați nu se vor descuraja, pentru că printre ei se află viitori mari artiști, pe care natura i-a înzestrat cu mari calități.

Mă gîndesc la cei premiați, dar și la ceilalți, cu mare dragoste și mare respect. Să-mi îngăduie să le spun că mulți dintre ei vor îmbogăți mîine tezaurul artistic al acestui popor al nostru, însă cu o singură condiție: să muncească. Marile realizări ale artei sînt rezultatul darurilor naturii dar și al unei munci fără răgaz, fără preget.

GEORGE MACOVESCU

1. «FATĂ CU PĂPUȘĂ»
   MARIA SĂCĂLEANU, Șc. generală nr. 2, Buhuși
2. «PORT POPULAR»
   DANIELA MATACĂ, Șc. generală nr. 28, Galați
3. «POMUL FERMECAT»
   ANA OZARCHIEVICI, Șc. generală nr. 3, Rădăuți
4. «BUCURIE»
   EDIT BODOR, Șc. generală Lunca de Sus, județul Harghita
5. «PORTRET DE FATĂ»
   ELENA STANCU, Șc. generală Dormărunt, județul Ialomița
6. «HORĂ IN PĂDURE»
   MARIANA PÎRVULESCU, Șc. generală nr. 80, București
7. «CUIB»
   CRISTINA CHIȘPAN, Șc. generală nr. 5, Bacău

3

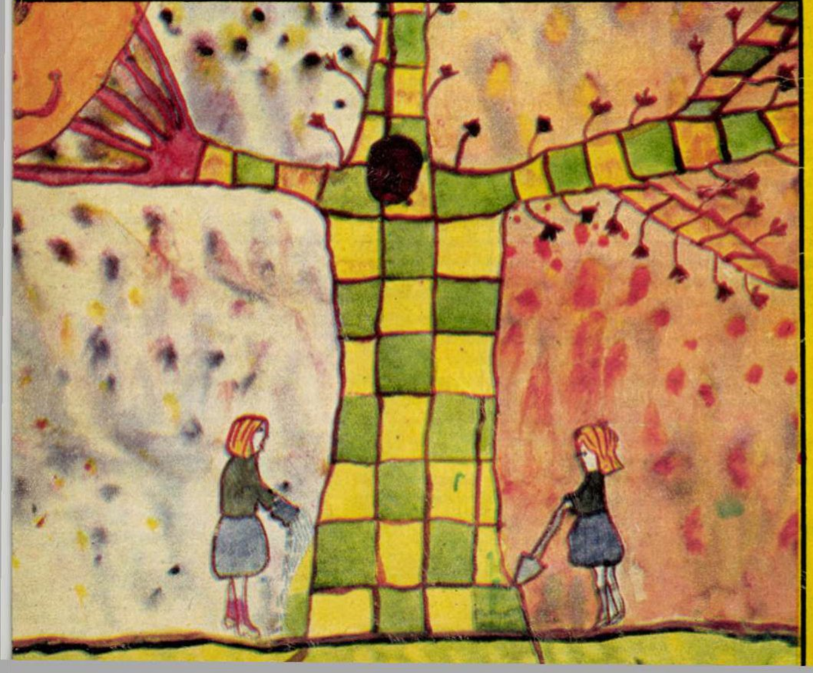

4

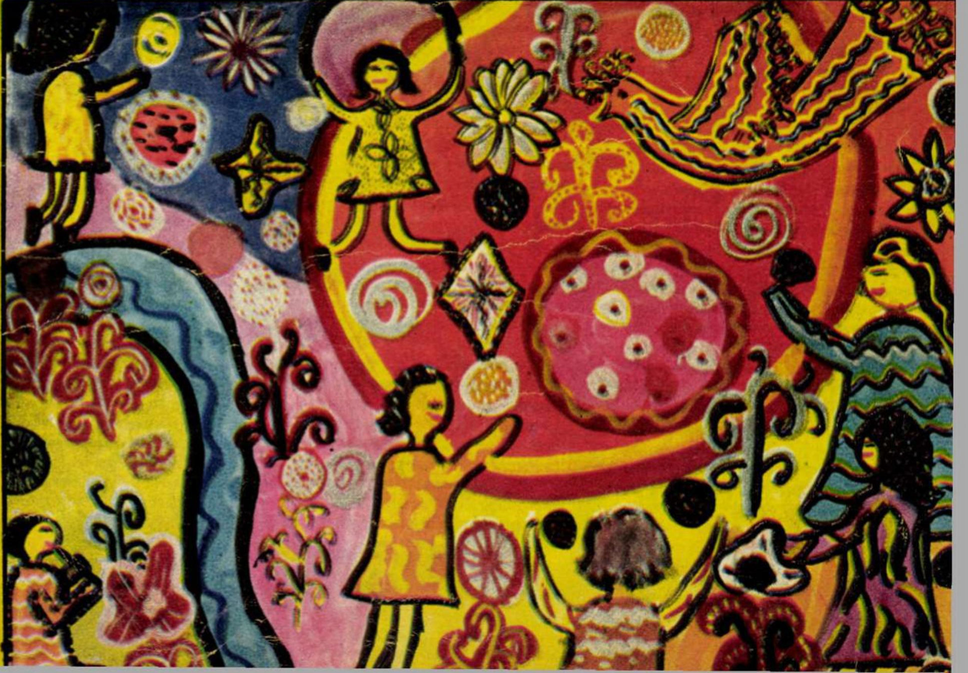

LUCRĂRI PREMIATE LA CONCURSUL

Bucuriile primăverii

PE CELE CINCI CONTINENTE

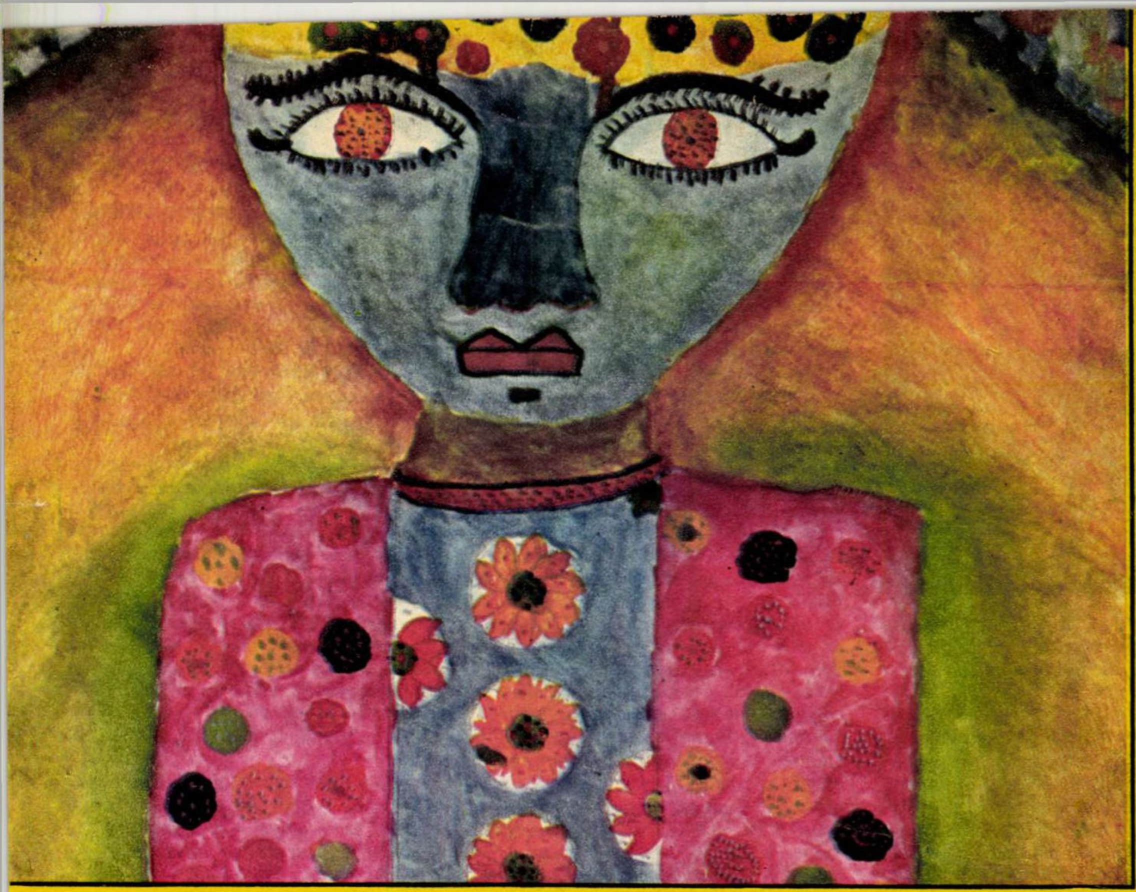
5

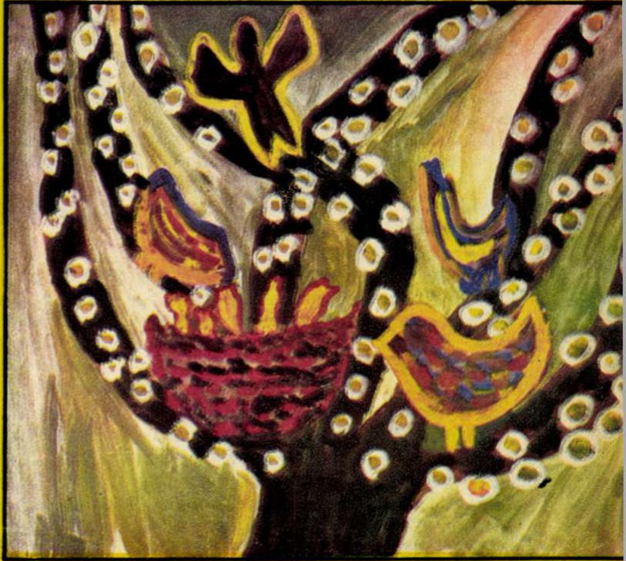
7

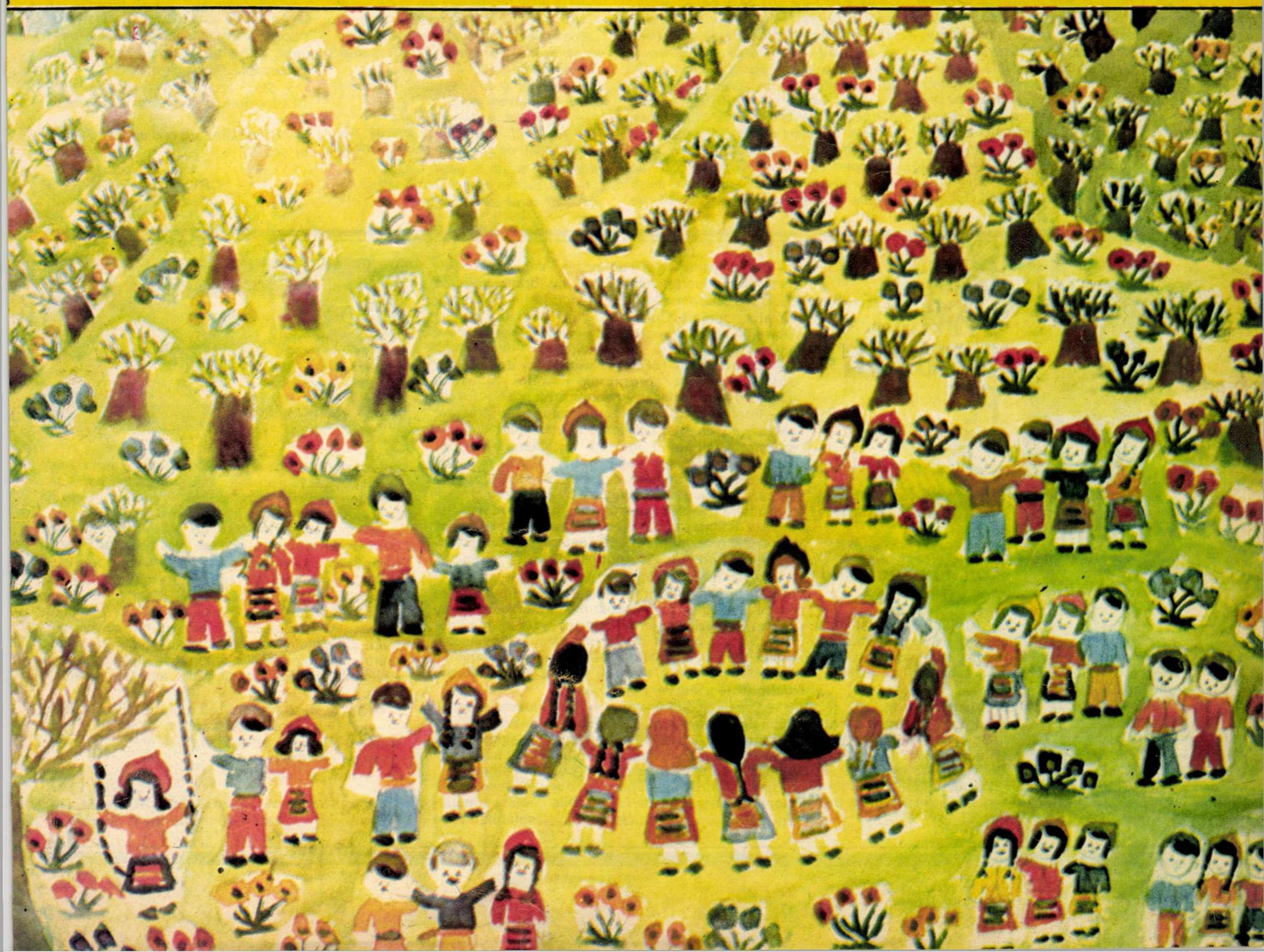

Victor, eşti formidabil!

Victor, Eşti Formidabil!

Era un drum de ţară, prăfuit, îngust, care făcea legătura între două sate. Drumul trecea printr-o pădure tînără, de stejari. Peste sate şi pădure se lăsase încet seara. Victor trebuia să ajungă la bunici. Fusese la un prieten din celălalt sat şi a cam întîrziat. Tocmai se gîndea să grăbească pasul, cînd dădu cu piciorul peste ceva metalic. Se aplecă şi luă în mînă parcă... parcă nişte chei. Scoase lanterna din buzunar şi o apropie de chei. Erau trei. Toate prinse într-un port-chei din material plastic. Era o reclamă pentru «Scînteia» şi «România liberă». Două chei erau aproape identice, iar cealaltă, o cheie de la o «Dacia 1300». Primul gînd a lui Victor fu acela de a înapoia cheile păgubaşului. Dar de unde să-l ia? Bănui că pe aproape trebuie să fie o maşină. Cel mult prin pădure însă, pentru că aici nu avea unde s-o parcheze. Era totuşi noapte şi nu putea căuta pe întuneric. Îşi spuse că va trebui să vină a doua zi, de dimineaţă, ca să aibă timp suficient să acţioneze.

Toată vacanţa de primăvară citise cărţi poliţiste şi tare ar fi vrut să dea peste o întîmplare ca în romanele pe care le citise. Porni cu paşi egali spre sat. Mai avea puţin şi în camera din casa bunicilor avea timp să se gîndească şi să-şi facă un plan pentru a doua zi.

La ţară, e foarte greu să te scoli tîrziu. De cum se luminează, păsările n-au altă treabă decît să ciripească la nesfîrşit. Oamenii pleacă la muncă. Aşa că Victor făcu un efort şi se sculă. În timp ce se îmbrăca, îşi aduse aminte de chei. Se grăbi. Coborî repede în bucătărie, unde îl aştepta bunica cu masa. Victor înghiţi pe nemestecate şi plecă spre pădure, unde credea că va găsi o maşină. Ajunse repede, mînat de dorinţa lui de aventuri. O luă sistematic. Începu de la marginea pădurii, fiind cel mai indicat loc de parcare. Nu găsi însă nimic, nici cel puţin urme de roţi. Nu se dădu bătut. Porni spre inima pădurii. Razele soarelui de abia pătrundeau prin ţesătura de verdeaţă. De departe, se auzea susurul unui pîrîu. Victor, ca un adevărat Sherlock Holmes, cerceta cu atenţie fiecare colţişor, fiecare scorbură, acum mulţumindu-se doar cu un indiciu, cît de mic ar fi el. Dar, din păcate, nu găsi nici o săgeată cu pene colorate şi cu o batistă însîngerată, ca în Winetou. Şi ce uşor era să fii detectiv în cărţi! Dar ia stai! Dacă... Eu m-am gîndit la un trecător, la un turist sau mai ştiu la ce. Dacă însă ar fi altceva? Bineînţeles nu vreo fantomă sau un om cu două capete. Mai ştii? Dac-ar fi un răufăcător? Ahaa! Îmbrăcat în haină de piele şi cu pălăria trasă pe ochi! Ba nuuu! Ce păcat. E vară. Uff! Să te văd eu acum, dragă «Maigret»! Victor ajunse la pîrîu, fiind însetat după atîtea căutări. Se aplecă. «Hm, nu-i de mirare că am şi vedenii» şi vru să ia apă în pumn ca să bea, dar îşi lovi mîna de un volan de maşină. Îl luă, se uită la el, îl întoarse pe toate părţile. «Şi mai încurcat. Ce să fac eu cu asta? N-am talent şi gata»! Lăsă marea lui descoperire într-o scorbură, pe care o acoperi cu frunze. O porni agale pe acelaşi drum, pe care venise cu o seară înainte şi unde găsise nenorocitele de chei. De-abia acum văzu urme de roţi întipărite în praf. «S-ar putea să fie de aseară, drumul ăsta nu-i prea circulat.» Dar de unde ştiu eu că sînt urmele de la «Dacia» aia? Spre marea lui mirare, văzu o cabană. Uşa de lemn era închisă cu un lacăt. Uşa era destul de mică, pitită după un arţar. Victor încercă s-o deschidă, o forţă dar... nu cedă. Îşi aduse aminte de chei. Fără să bănuiască ceva, Victor încercă una din ele. Nu se potrivi. O încercă pe a doua şi uşa se deschise. Înăuntru era întuneric, mirosea a mucegai şi păianjenii îşi găsiseră cel mai potrivit loc să-şi ţească pînzele. La început un fior de teamă îl făcu pe Victor să facă un pas înapoi. Să intre sau să nu intre? Mîinile i se făcură reci. Nu ştia nici el de ce îi este frică. Respiră adînc şi păşi cu dreptul în încăpere. Deziluzionat constată că e pur şi simplu goală. În afară de păianjeni... nimic. Aprinse lanterna, cu toate că era miezul zilei. Cercetă fiecare colţ de cameră. Se apropie încet de un ungher mai întunecos. Deodată se auzi un zgomot şi un picior i se afundă în gol. Speriat la culme, şi-l retrase lîngă celălalt. Lumină podeaua. Ufff! Se rupsese o scîndură putredă. Apropie lanterna de ceea ce văzuse înainte. Nişte dungi mai întunecoase. Mirat, speriat şi fericit observă că în mijloc e o broască. Încercă ultima cheie. O uşă mică, cam de 30/25 cm se deschise. Înăuntru, pe un raft se găsea... un pachet pe care îl scoase. Desfăcu hîrtia şi înăuntru văzu nişte bani. Printre ei, o etichetă: 118 000 — 15 august 1971. Îi luă, îi puse repede din nou în pachet şi îi lăsă pe raft. Închise seiful şi uşa şi alergă repede spre «Miliţie». Aici, ceru să fie dus la comandant. Dar un tînăr dintre cei de-acolo îi spuse:

— Ce vrei şi tu, puştiule? Vino mai tîrziu că n-avem timp.

— Bine, dar e urgent!

— Nu zău! Ce-ai găsit, amice? Noi ne străduim de două zile să prindem un răufăcător şi tu ai găsit CEVA.

— Păi, tocmai asta e! Dacă vreţi să mă ascultaţi o să vedeţi singur.

— Spune băiete, repede, poate e în legătură cu asta!

Victor se apucă şi povesti cît putu mai scurt toată întîmplarea.

— Eşti formidabil, băiete! Hai repede să-i anunţăm pe colegii mei!

După două ore de cercetări şi urmărire, la sediul «Miliţiei» din sat, pe un scaun, cu mîinile legate, stătea un anume B.I., în faţa comandantului care-l interoga.

Victor se uita foarte nedumerit la tot ce se întîmpla. Văzîndu-l, unul dintre cei de-acolo îi spuse şoptit:

— Vino, băiete! Vrei să ştii ce-i cu toate astea, nu? şi Victor ieşi după el afară. Acesta îşi aprinse o ţigară şi începu:

— O să-ţi spun pe scurt: cel dinăuntru e din Constanţa. A furat banii statului, 118 000 lei. A fost urmărit. El a furat o maşină, o «Dacia 1300». A venit cu ea pînă aici unde şi-a pus la adăpost banii, iar cu maşina... N-avea carnet de conducere decît de-o lună. A dat-o peste cap în povîrnişul din celălalt capăt al pădurii. Tu n-ai fost mai departe de pîrîu, că vedeai şi maşina. E făcută zob. Acum o să-şi primească pedeapsa acest stimabil domn. Tu eşti de-aici?

— Nu, din Bucureşti. Am venit aici la bunici.

— Ne mai vedem pînă pleci, nu? Poate mai descurcăm vreo încurcătură ca asta. La revedere! — şi tînărul miliţian făcu cîţiva paşi dar se întoarse:

— Ascultă...

— Victor, completă acesta.

— Victor, eşti formidabil, băiete!

Victor zîmbi şi plecă. În preajma lui, o droaie de copii care asistaseră la discuţie stăteau cu gura căscată. Atunci, unul dintre ei, veni cu paşi solemni şi cu capul în jos:

— Ştii,.. Victor, noi te rugăm...

Victor nu-l lăsă să termine, şi întrebă fericit:

— Băieţi! Cine aduce o minge să facem un fotbal?

CRISTINA PICIORUŞ
cl. a VIII-a, Bucureşti

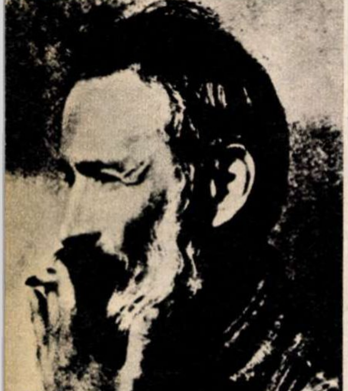

CUM L-AM CUNOSCUT PE Brâncuşi

Interviu cu meşterul
ION ALEXANDRESCU

Printre puţinii oameni care au trăit în jurul lui Brâncuşi se numără şi Ion Alexandrescu din str. Gării de Nord nr. 6—8, Bucureşti. De la acest bătrîn meşter pietrar am aflat lucruri care socotesc că merită a fi cunoscute. Pentru aceasta i-am luat un scurt interviu.

— Vă rog să vă prezentaţi cititorilor.

— Mă numesc Ion Alexandrescu, sînt pensionat de vîrstă, de 5 ani de zile. Sper că-i uşor de aflat etatea, dar n-am lăsat lucrul nici o clipă. Ajut cu ce pot celor ce mă solicită. Mai cioplesc cîte ceva şi acasă. Uite, acum lucrez la bustul lui Brâncuşi.

— Unde l-aţi cunoscut şi în ce împrejurări pe Brâncuşi?

— Pe «Bătrînul», aşa îi spuneam, l-am cunoscut bine în timpul lucrării de la Tîrgu Jiu. Brâncuşi iubea piatra, pe care o modela după gîndurile lui. Se inspira din arta populară. Cutreiera mult prin satele Olteniei. Seara tîrziu, în camera lui de lucru, schiţa tot ce-n liniştea nopţii putea crea geniul.

— Ca unul care tot timpul lucrărilor de la Tîrgu Jiu aţi fost în apropierea marelui maestru, găsiţi ceva modificări în ansamblul arhitectural?

— În prezentarea făcută publicului s-au strecurat unele inadvertenţe. Iată fotografia aceasta, se vede sculptorul dîndu-mi indicaţii la «Masa familiei».

Socotesc că s-a spus greşit «Masa tăcerii». Brâncuşi aşa o numea, «Masa familiei». Fotografia pe care am făcut-o imediat după terminarea lucrării demonstrează că scaunele erau grupate două cîte două. Distanţa dintre ele a fost schimbată ulterior de nu ştiu cine, mergînd pe o simetrie seacă. «Coloana infinitului» fusese numită iniţial de Brâncuşi «Coloana Eroilor Gorjeni», denumire prin care el cinstea eroismul celor ce s-au jertfit pentru apărarea patriei. Femeile gorjene au strîns fondurile necesare pentru a imortaliza jertfa celor ce nu s-au mai înapoiat acasă, pentru întregirea neamului românesc. Eroii neamului n-au sfîrşit, ei vor exista întotdeauna.

— Vă rog să-mi evocaţi pentru «Cutezătorii» o amintire despre Brâncuşi.

— Marele sculptor era un tip de ţăran care vorbea puţin dar gîndea mult. Nu-i plăcea să pozeze. Veşnic el căuta ceva în elementele decorative, simbolice în arta populară românească. Totuşi Brâncuşi găsea timp să stea de vorbă cu copiii, pe care-i iubea mult. În timpul lucrului le explica frumuseţea meseriei de cioplitor, uneori, apela la serviciile copiilor trimiţîndu-i să-i procure fructe, lapte, răsplătindu-i de

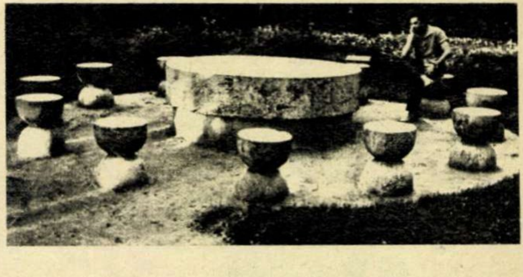

fiecare dată cu cîte o jucărie de lemn pentru fiecare serviciu făcut. În prezent unii dintre acei copii sînt cioplitori renumiţi. Astăzi mulţi copii ai Gorjului continuă tradiţia lăsată de Brâncuşi.

— Am văzut cîteva schiţe pe care le pregătiţi pentru simpozionul ce se va ţine la Palatul pionierilor. Vă rog să-mi spuneţi ce scop au ele?

— Ca unul care am cunoscut planurile, schiţele întregului grup arhitectural de la Tîrgu Jiu, aşa cum îl concepuse marele Brâncuşi, am refăcut totul în tuş şi vreau să-l cioplesc, într-un colţ din curtea palatului, bineînţeles la scară redusă. Doresc acest lucru pentru ca voi, pionierii, să aveţi opera lui Brâncuşi aici la Bucureşti, repet, aşa cum a gîndit-o artistul.

— Ce doriţi să transmiteţi celor de seama mea?

— În primul rînd să citească tot ce găsesc despre viaţa lui Brâncuşi, apoi să viziteze oraşul Tîrgu Jiu, unde au ce admira.

FLORIN ENE
corespondent special al revistei «Cutezătorii»,
Şcoala generală nr. 1, Bucureşti

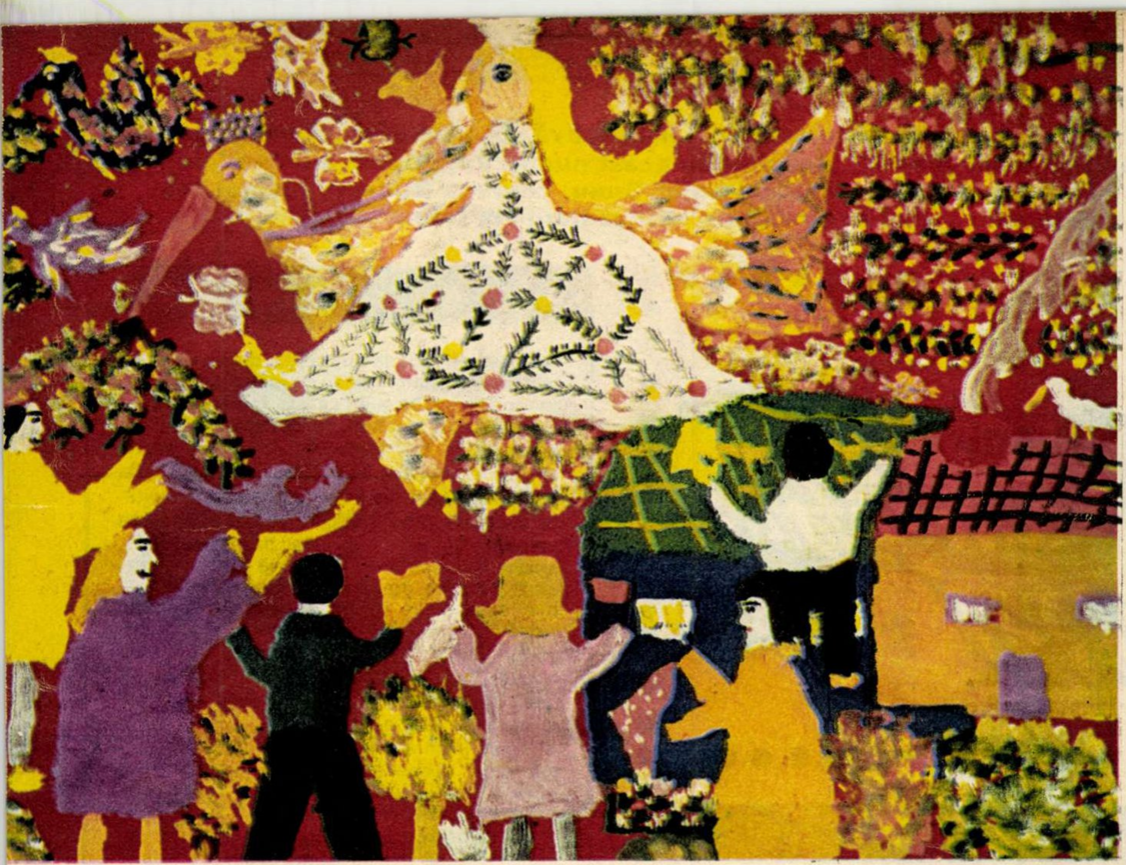

«VENIREA PRIMĂVERII» — de **ŞOPTEA GICA** **Şc. generală, Codlea**

«OMENIREA TREBUIE SĂ DĂRUIASCĂ COPIILOR TOT CE ARE MAI BUN». Sînt cuvinte dintr-un important document, adoptat de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite, la 20 noiembrie 1959: **DECLARAȚIA DREPTURILOR COPILULUI.** Prin acest document, omenirea întreagă este chemată să vegheze asupra tinerelor vlăstare ale planetei, pentru ca acestea să crească în spiritul libertății și demnității, al păcii și prieteniei între popoare. Pentru ca orice copil să poată deveni cetățean folositor societății în care trăiește, el să fie ocrotit și ferit de lipsuri, să primească educație și asistența medicală necesară, să fie ferit de orice discriminare și exploatare.

În vederea traducerii în viață a acestor deziderate, numeroase țări de pe glob sînt sprijinite de O.N.U., prin Fondurile Națiunilor Unite pentru copii — **UNICEF**, care anual vin în ajutorul a sute de milioane de copii.

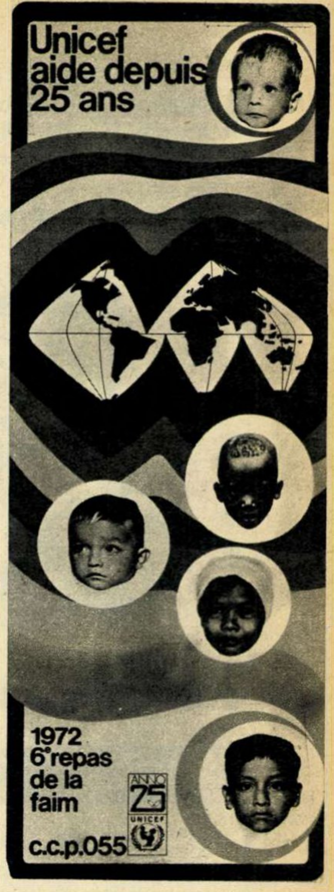

REZULTATELE CONCURSULUI DE CREAȚIE LITERARĂ 1972 *

AL PIONIERILOR ŞI ŞCOLARILOR

Premiul I: **MIRELA SIMION**, clasa a VI-a C, Liceul nr. 2 «M. Eminescu», Iași; **GABRIEL L. GAL**, cl. a III-a, Şcoala generală 1, Cristuru Secuiesc, jud Harghita; **AURICA ALECU**, cl. a V-a, Cătămărești-Deal, jud. Botoșani; **RADU TĂTARU**, cl. a VI-a, Şcoala generală 2 Sebeș, jud Alba; **HALUM HABENICHT**, cl. a IV-a C, Şcoala generală 8, Timișoara; **LIVIU EŞANU**, cl. a VII-a, Craiova, jud. Dolj; **GABRIEL TĂNASE**, cl. a IV-a B, Şcoala generală 22, Craiova — Dolj; **NICOLAE MICESCU**, cl. a VIII-a, Liceul «Ştefan Plavăț», Mehedinți; **CIOLICĂ L.** cl. a VIII-a, Şcoala generală 3 Fălticeni, jud. Suceava; **DANIELA MATEESCU**, cl. a VIII-a, Şcoala generală 2 Tîrgoviște, jud. Dîmbovița; **MARIA MARTA MANCAŞ**, cl. a VIII-a, Şcoala generală 4, Piatra Neamț; **HORIA MITRĂNESCU**, cl. a VI-a, Şcoala generală 2 Tîrgoviște, Dîmbovița; **ADRIAN CRIVĂȚ**, cl. a VII-a, Liceul Bicaz, jud. Neamț; **DANA ŞERBAN**, cl. a VIII-a A, Şcoala generală 14, Baia Mare; **CRISTINA DUMITRESCU**, cl. a VII-a, Şcoala generală 18, Brașov; **CARMEN FARKAŞ**, cl. a V-a, Şcoala generală 18, Sibiu; **MIHAELA VIZITEU, cl. a VII-a A, Şcoala generală 5, București;** **IULIA STOICA**, cl a VII-a, Şcoala generală 174, București; **FLORIN AVRAMESCU**, cl. a VIII-a A, Şcoala generală 16, București; **ADRIANA KENEREŞ**, cl. a VIII-a, Şcoala generală 28, București, **FLORENTINA VOICU**, cl. a VII-a C, Şcoala generală 142, București; **MARIA PETRE**, cl. a VIII-a B, Moara Vlăsiei, jud. Ilfov; **EVA SZABO**, cl. a III-a, Liceul nr. 2, jud. Mureș; **MIHALY HELL**, cl. a VIII-a B, Şcoala generală 10, Satu Mare.

Premiul II: **DORINA JARNEA**, cl. a VIII-a, Şcoala generală 15, Galați; **STANCU NICULA**, cl a IV-a, Şcoala generală 4, Cluj; **MARTINI ROSIVITH**, cl. a VI-a B, Şcoala generală Nadeș, jud. Mureș; **MONIKA KUTI**, cl. a III-a E, Şcoala generală 4, Mediaș, jud. Sibiu; **INGRID GAMMER**, cl. a VIII-a G, Liceul nr. 4, Arad; **FLORICA DRAGOMIR**, cl. a V-a, Şcoala Valea lui Enache, jud. Argeș; **DARIA MORUZ**, cl. a III-a, Şcoala Bucecea, jud. Botoșani; **ROMULUS DAMSESCU**, cl. a VI-a B, Lic. «Ştefan Plavăț», Orșova; **LICA BUCA**, cl. a VII-a B, Liceul «Ştefan Plavăț», Orșova; **ELENA ION**, cl. a VIII-a A, Liceul «Ştefan Plavăț», Orșova; **IRINA VAINOVSKI**, cl. a VIII-a, Şcoala generală 77, București; **IOANA CRĂCIUN**, cl a VII-a, Şcoala generală 85, București; **MIHAELA ZĂVOIANU**, cl. a V-a, Şcoala generală 21, București; **LIVIU PAPADIMA**, cl. a VIII-a, Liceul 32, București; **ANGELA ARHIRE**, cl. a VII-a, Şcoala generală 76, București; **ADRIANA BECHERU**, cl. a IV-a, Şcoala generală 76, București; **ROMULUS MAIER**, cl. a IV-a, Şcoala generală 28, București; **DIANA MATEESCU**, cl. a IV-a, Şcoala generală 199, București; **DOINA NAFTAU**, cl. a VIII-a, Liceul de muzică și arte plastice, Brașov; **FLORIN AMZICA**, cl. a VIII-a, Şcoala generală 12, Brașov; **MONICA TATA**, cl. a IV-a, Şcoala generală nr. 9, Sibiu; **CĂTĂLIN MITROFAN**, cl. a IV-a, Şcoala generală 2, Alba Iulia; **TENCALEC TRAIAN**, cl. a VIII-a, Şcoala generală Bîrzava, jud. Arad; **DIANA ADAMEK**, cl. a VIII-a, Şcoala generală 14, Baia Mare; **ALEXANDRU TUDOSE**, cl. a VIII-a, Şc. generală 4, Giurgiu; **LUCIA BUTUCARU**, cl. a VII-a, Şc. generală 3,

(Continuare in pag. 13)

«PORTRET»
de FESZT LASZLO Liceul nr. 15, Cluj

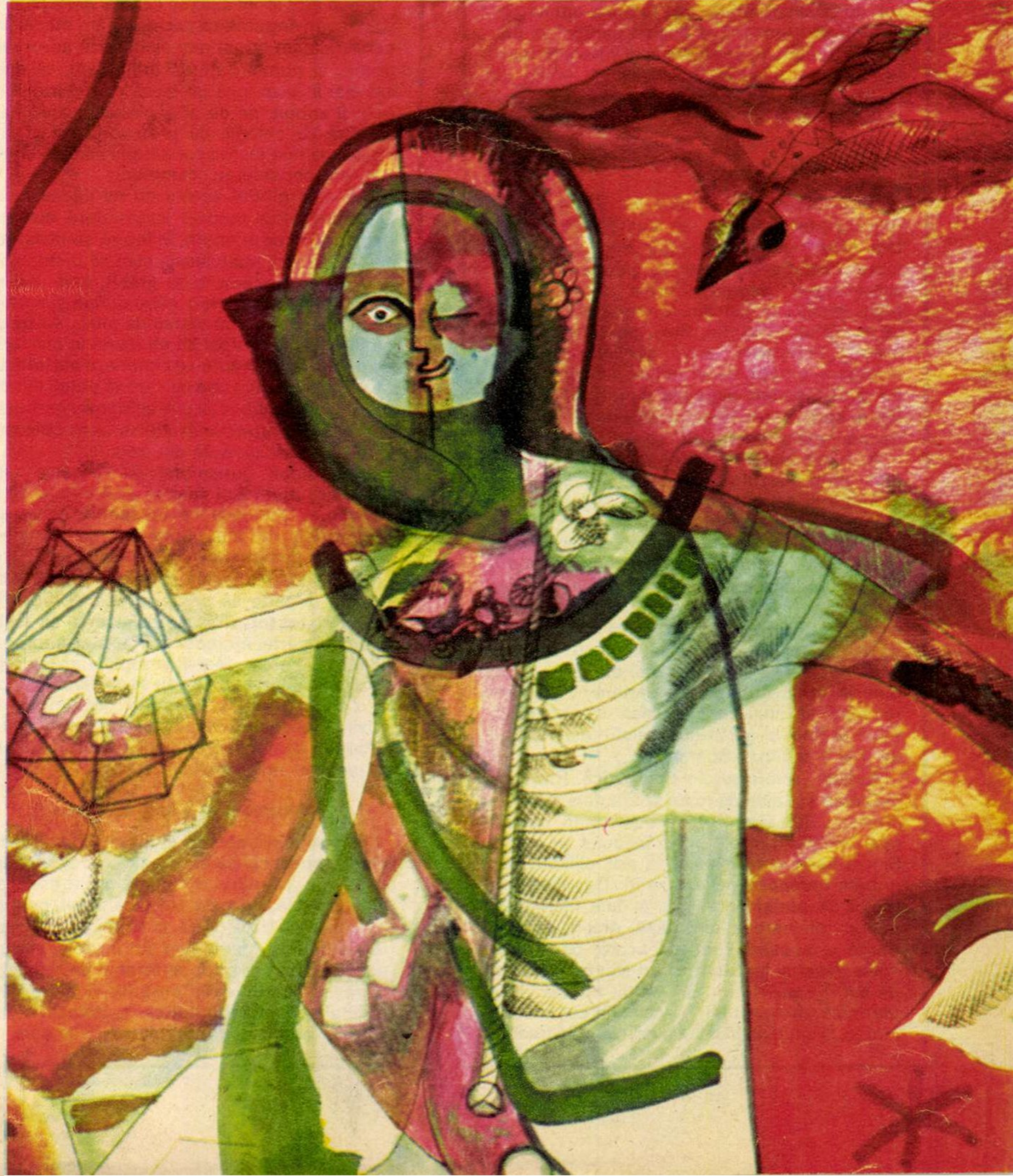

Orice succes, oricît de mic, are o istorie a lui, de obicei interesantă şi instructivă. Şi cum ştim că astfel de istorii vă stîrnesc de fiecare dată interesul, aşa cum v-am promis, începînd cu acest număr vom publica un serial în care pionierul Vasile Matei, căpitanul echipei «Flamura pionierească» din satul Gruiu, comuna Budeşti, judeţul Ilfov, vă va povesti cum a reuşit această echipă să cucerească anul acesta Cupa «Cutezătorii» la fotbal.

Cum am cîştigat CUPA „Cutezătorii” la fotbal * 1972

1

Mai întîi a fost... înfrîngerea

Povestea victoriei noastre de azi, care ne-a umplut inimile de bucurie, începe cu un mare necaz, cu o mare înfrîngere!...

Să nu ne grăbim însă! S-o luăm mai cu-ncetul, de la capăt adică. Din toamna anului '71. O toamnă frumoasă şi bogată pentru noi, mai ales în bucurii, în speranţe şi în visuri. Şi toate speranţele şi visele astea, cît se poate de justificate, de îndreptăţite, deoarece după o lungă vacanţă de vară în care disputaserăm cîteva sute de meciuri cu fel de fel de echipe din sat şi din împrejurimi făcînd ravagii printre ele, ne clasaserăm pînă la urmă pe locul cinci pe ţară, cu mari şanse de-a porni spre Bucureşti, unde urma să se desfăşoare finala. Mai aveam doar un singur hop, un singur meci — cel din sferturi — de cîştigarea căruia eram siguri, deoarece urma să jucăm cu nişte vecini, cu cei din formaţia «Speranţa» de la Valea Dragului, Ilfov, pe care, deşi nu prea-i cunoşteam, eram convinşi c-o să-i învingem la scor. Eram atît de convinşi, încît ne şi făcuserăm bagajele pentru Bucureşti. Dar... spre marea noastră durere a trebuit să despachetăm destul de repede.

Ar fi mai bine însă să nu mai răscolim prea adînc prin miezul acelor evenimente, a căror amintire şi azi ne deranjează într-o oarecare măsură. Vă reamintim doar în mare ce s-a petrecut în ziua aceea de 22 septembrie pe terenul de fotbal de la marginea satului Herăşti, citind cîteva rînduri din cronica meciului apărută în numărul din 14 octombrie al revistei «Cutezătorii»: «Cu toată dîrzenia lor, cu toată pasiunea şi insistenţa cu care au jucat fiecare minge, fotbaliştii din Gruiu sînt, pînă la urmă, depăşiţi de partenerii lor care reuşesc să mai înscrie încă două goluri. Fluierul final al arbitrului consfinţeşte scorul de 3 la 1 pentru «Speranţa»...

Aşadar, o înfrigurare categorică. Praful şi pulberea s-a ales de toate speranţele şi visele noastre... Ion Dumitru, cel mai scund, dar cel mai inimos dintre noi, a izbucnit în plîns. Şi n-a lipsit prea mult ca şi noi, ceilalţi, să-i urmăm îndeaproape exemplul. Dar dacă am reuşit să punem stăvilare în faţa lacrimilor, pentru picioare n-am găsit nici-o soluţie. Parcă prinseseră rădăcini acolo, pe terenul acela uscat şi bătătorit, şi nu ştiu cum şi cînd ne-am fi mai întors în satul nostru dacă Marinică tractoristul (nu acela din cunoscutul cîntec, ci altul, un băiat tare harnic şi de treabă)

2

care ne adusese aici în remorca tractorului, nu ne-ar fi aşteptat şi nu ne-ar fi dus acasă tot pe patru roţi...

În căutarea curajului pierdut

Două lucruri ne apăsau cel mai mult: pe de o parte, convingerea că pierduserăm meciul nu pentru că am fi fost mai slabi decît adversarii noştri, ci numai datorită întîmplării, că dacă am mai fi jucat încă un meci, cu siguranţă că i-am fi znopit; pe de alta, gîndul la apropiata întîlnire cu colegii, cu profesorii, cu părinţii noştri, de fapt cu toţi consătenii care de cîteva zile ne considerau campioni.

Mai ales gîndul acesta nu ne dădea pace. Dar spre totala noastră surprindere, cum am dat cu ochii de ai noştri, în loc să se-ntristeze, să ne întoarcă spatele aşa cum ne închipuiam noi că vor proceda, s-au grăbit, care mai de care, să ne îmbrăţişeze: «N-o puneţi şi voi aşa la inimă, că doar nu sînteţi de plîns. Ar trebui să fiţi chiar bucuroşi că aţi ajuns în sferturile de finală. Doar şi asta-i o victorie, o performanţă, nu? ». «Ba încă una cu care vă puteţi mîndri, dacă stai şi te gîndeşti cîte echipe au participat la această competiţie...» «Şi nu uitaţi că la anu, Cupa o să se dispute din nou...».

Cam slabă consolare! — vor zice unii. Dar aceia dintre voi care aţi avut prilejul să vă convingeţi de ceea ce înseamnă un cuvînt bun, oricît de mic, spus într-o asemenea situaţie, desigur, nu veţi fi de acord cu ei. Deşi cuvintele acestea simple nu ne-au făcut nici pe departe să sărim în sus de bucurie, ne-au ajutat totuşi să ne calmăm şi să recîştigăm, în parte, încrederea în forţele şi-n posibilităţile noastre. Mai ales replica aceea referitoare la faptul că şi la anu se va disputa cupa, ni s-a întipărit în memorie, făcîndu-ne să privim mai departe decît ziua în care ne aflăm, imboldiţi de noi speranţe: «La anu!... La anu o să vedem noi cine-i mai tare! La anu!...»

Norocul şi-l face şi omul

Fără îndoială că se mai întîmplă, din cînd în cînd, ca norocul să cadă pe capul omului aşa, din senin, ca mărul din pom. În cea mai mare măsură însă, norocul şi-l face omul, cu mîna lui, cum se zice. Aşa ni l-am făcut şi noi, regăsindu-ne, după cum am mai zis, în bună parte, curajul pierdut pe terenul de fotbal din Herăşti, încrederea în propriile noastre forţe. În felul acesta am putut să fructificăm o adevărată avalanşă de întîmplări fericite care ne-

3

au săltat din nou la suprafaţă, dîndu-ne posibilitatea să plutim iarăşi, cu toate pînzele sus, pe apele atît de plăcute ale fotbalului...

Este vorba, mai întîi, de invitaţia pe care am primit-o, la mai puţin de două săptămîni, din partea revistei «Cutezătorii», de-a asista la desfăşurarea finalei de la Bucureşti, invitaţie acordată ca o consolare pentru înfrîngerea suferită. Dacă ne-ar fi găsit în starea sufletească de după meci, poate că nu i-am fi dat curs. Că doar nu-i uşor să stai cu mîinile în buzunare şi să te uiţi la alţii, de aceeaşi vîrstă şi cam de acelaşi nivel fotbalistic, disputîndu-şi distincţiile, premiile şi... gloria. Acum însă priveam mai altfel lucrurile din jurul nostru. «O să vedem' noi la anu' cine învinge!...» Cu gîndul acesta am venit la Bucureşti, am asistat la tot triumful «Speranţei» care, scăpată de noi, nu s-a mai oprit decît în vîrful piramidei. Şi a fost foarte bine c-am venit, deoarece ambiţia de-a întoarce viitorul în favoarea noastră a crescut şi mai mult. Şi, după meciul pentru locurile 5 şi 6 cu «Sportul» din Bogdăneşti — Bacău (meci jucat mai mult din curiozitate, în urma înţelegerii dintre echipa noastră şi a lor), pe care i-am învins cu 8 la 0, am reuşit să ridicăm destul de mult şi ştacheta încrederii în noi.

Şi-au mai fost şi alte asemenea evenimente. De pildă, numeroasele invitaţii primite din partea unor echipe de prin împrejurimi, care voiau să-şi măsoare forţele cu noi. Invitaţia celor din Gălbinaşi, de exemplu, unde, cu toate că am fost învinşi (la limită), meciul a fost atît de interesant încît l-a urmărit întregul sat şi am primit multe felicitări pentru felul în care am jucat. Sau aceea a echipei de fotbal a pionierilor şi şcolarilor din Buciumeni. Cu ei mai jucaserăm odată, vara, în timpul desfăşurării cupei, şi abia reuşiserăm un 2—1. Acum ei voiau să-şi ia cu orice preţ revanşa. Dar, dezlănţuiţi cum eram, i-am înfrînt cu 12 la 0 (fără să le luăm însă tricourile de pe ei, aşa cum am auzit că se obişnuieşte la un asemenea scor!...)

Iarna sosită cu întîrziere ne-a găsit din nou în formaţia noastră de ...beton, optimişti dar mai ales dornici, nerăbdători să intrăm iarăşi în competiţie, hotărîţi să facem totul pentru a ne demonstra nouă înşine dar şi tuturor celorlalţi că dacă n-am reuşit să cucerim Cupa în prima ediţie, asta n-a fost decît o întîmplare. Atît şi nimic mai mult...

VASILE MATEI
căpitanul
echipei
«Flamura pionierească»

(Va urma)

Fără cuvinte

REZULTATELE CONCURSULUI DE CREAȚIE LITERARĂ 1972 *

AL PIONIERILOR ȘI ȘCOLARILOR

(Urmare din pag. 11)

Slănic **Moldova**, **jud. Bacău; SORANA LIVEZEANU**, cl. a VII-a, **jud. Neamț; VIOREL ROȘU**, cl. a VIII-a, **Școala generală 2**, Drăgășani, jud. Vîlcea; **EUGEN ARMĂȘOIU**, cl. a VII-a, Școala generală 2, Drăgășani, jud. Vîlcea; **ION SCHNEIDER**, cl. a VI-a, Școala generală 16, Timișoara; **CRISTINA RĂDULESCU**, cl. a VIII-a, Liceul nr. 2, Ploiești; **CARMEN GHINEA**, cl. a VI-a, Școala generală 4, Piatra Neamț; **TÜNDE WAPPEL**, cl. a VI-a B, Liceul Tg. Secuiesc, jud. Covasna; **FERENC MOLNOS**, cl. a VII-a A, Corund, jud. Harghita; **IREN OSIKI**, cl. a VIII-a, Școala generală Merești, jud. Harghita; **CRISTINA SANTHA**, cl. a VII-a D, Școala generală 15, Sibiu.

Premiul III: LENUȚA MEREUȚĂ, cl. a VII-a, Școala generală 1, Zalău, jud. Sălaj; **SONI IURIE**, cl. a V-a, Liceul «M. Sadoveanu» Iași; **MIHAI STOICA**, cl. a IV-a, Liceul nr. 2, Tîrnăveni, jud. Mureș; **BRUNO UNBERATH**, cl. a V-a D, Școala generală 1, Codlea, jud. Brașov; **CORINNA SCHUNU**, cl. a VII-a D, Școala generală 12, Brașov; **EDITH MARKEL**, cl. a VIII-a C, Școala generală 1, Sighișoara, jud Mureș; **STELUȚA FLĂMÎNZANU**, cl. a VI-a, Școala Dingeni, jud. Botoșani; **OVIDIU CUCU**, cl. a IV-a, Școala Avrămeni, Botoșani; **LENUȚA PURICE**, cl. a VIII-a, Școala generală, Valea Sării, jud. Vrancea; **DAN IOVIȚU**, cl. a V-a, Scoala Vînători, jud. Mehedinți; **EVELIN ȘERBĂNESCU**, cl. a III-a, jud. Dolj; **OLTITA STIUJ**, cl. a VI-a, Liceul din Brasov; **DORINA MANȚ**, cl. a VIII-a A, Școala generală 14, Baia Mare; **DELIA PAPIU**, cl. a VIII-a A, Școala generală 14, Baia Mare; **CORNELIA ZĂVOIANU**, cl. a VIII-a, Școala generală 14, Baia Mare; **ANUȚA GRAMA**, cl. a VI-a A, Liceul Predeal, Brașov; **A. MOCANU**, cl. a VIII-a, Liceul de muzică Sibiu; **JENICA GH. VIZIREANU**, Școala generală 26, Brăila; **MIMI ROMAN**, cl. a III-a, Școala generală Stăncuța, jud. Brăila; **ECATERINA GEORGESCU**, cl. a VIII-a, Liceul «I.L. Caragiale», Ploiești; **CORINA MALEȘ**, cl. a VIII-a, Școala generală 3, Timișoara; **LIA BIRĂU**, cl. a V-a, Școala generală 8, Timișoara; **CARMEN ZARZU**, cl. a VII-a, Liceul 1, Gh. Gheorghiu-Dej, jud. Bacău; **LUIZA CONSTANTINESCU**, cl. a VIII-a, Școala generală 3, Oltenița; **ANNA BRENKUSOVA**, cl. a VI-a A, Școala generală Sinteu, jud. Bihor; **SANDOR KRUCSAI**, cl. a V-a, Școala generală Satu Nou-Mișca, jud. Arad; **MARIA SIMO**, cl. a V-a B, Liceul Corund, jud. Harghita; **ZS. BACS**, cl. a III-a B, Liceul «Bolyai Farcaș», Tg. Mureș, jud. Mureș; **MIKLOS MOLNAR**, cl. a III-a B, Școala generală 1, Jibou, jud. Sălaj; **SANDOR SZAPPANOS**, cl. a V-a C, Școala generală 5, Satu Mare, jud. Satu Mare.

De asemenea, au fost decernate numeroase mențiuni.

Juriul concursului a fost alcătuit din:

VIRGIL TEODORESCU
— președinte
ION CRÎNGULEANU
VINICIU GAFIȚA
HEDY HAUSER
VICTOR KERNBACH
ERIK MAJTENY
GABRIELA MELINESCU
EUGENIA TUDOR
OVIDIU ZOTTA

DUNĂREA FIERBINTE

9

Scenariu: ION ARAMĂ Desene: NICU RUSSU

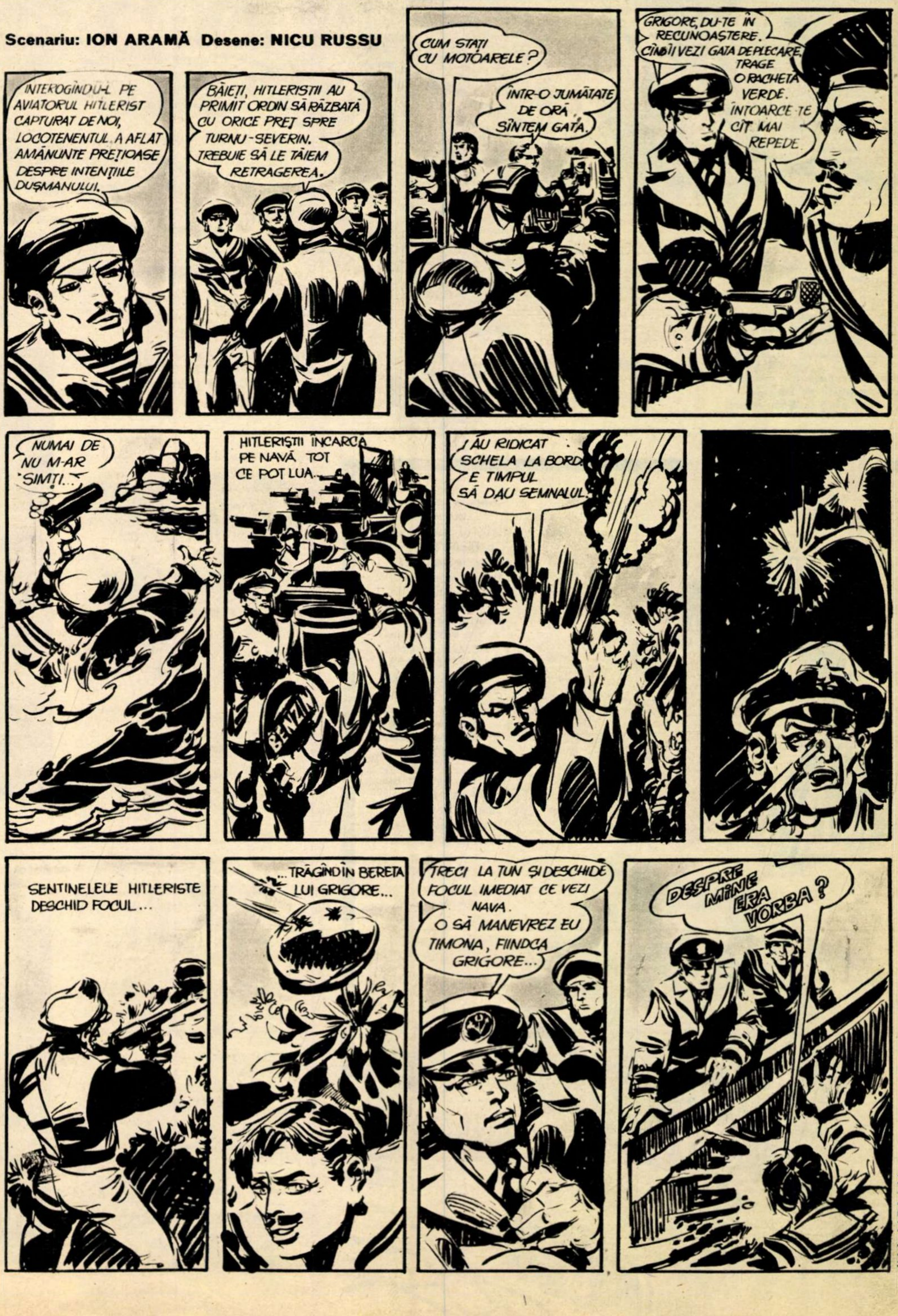
INTEROGÎNDU-L PE AVIATORUL HITLERIST CAPTURAT DE NOI, LOCOTENENTUL A AFLAT AMĂNUNTE PREȚIOASE DESPRE INTENȚIILE DUȘMANULUI.
BĂIEȚI, HITLERIȘTII AU PRIMIT ORDIN SĂ RĂZBATĂ CU ORICE PREȚ SPRE TURNU-SEVERIN. TREBUIE SĂ LE TĂIEM RETRAGEREA.
CUM STAȚI CU MOTOARELE?
ÎNTR-O JUMĂTATE DE ORĂ SÎNTEM GATA.
GRIGORE, DU-TE ÎN RECUNOAȘTERE. CÎND ÎI VEZI GATA DE PLECARE, TRAGE O RACHETĂ VERDE. ÎNTOARCE-TE CÎT MAI REPEDE.
NUMAI DE NU M-AR SIMȚI...
HITLERIȘTII ÎNCARCĂ PE NAVĂ TOT CE POT LUA...
BENZIN
AU RIDICAT SCHELA LA BORD. E TIMPUL SĂ DAU SEMNALUL.
SENTINELELE HITLERISTE DESCHID FOCUL...
...TRĂGÎND ÎN BERETA LUI GRIGORE...
TRECI LA TUN ȘI DESCHIDE FOCUL IMEDIAT CE VEZI NAVA. O SĂ MANEVREZ EU TIMONA, FIINDCĂ GRIGORE...
DESPRE MINE ERA VORBA?

(VA URMA)

Marile noastre rîuri
Oltul, Siretul, Mureşul şi Someşul
au fost cercetate
anul acesta
de numeroase «Expediţii Cutezătorii».
Echipajele au mers
pe uscat fie în amonte
pînă la izvoare
sau în aval cu plute şi bărci.
Fotografiile de mai sus
ne-au fost trimise
de către echipajul «S.M. 2»,
de la Şcoala generală Chinteni, judeţul Cluj.
«Cîrmaciul», care n-a împlinit nici 15 ani,
a condus pluta pe Someş
de la Cluj pînă la Satu Mare.

«TABĂRA ÎN DELTĂ»
Fotografie de MIRCEA GOREA
Cercul foto al Casei pionierilor, Cluj

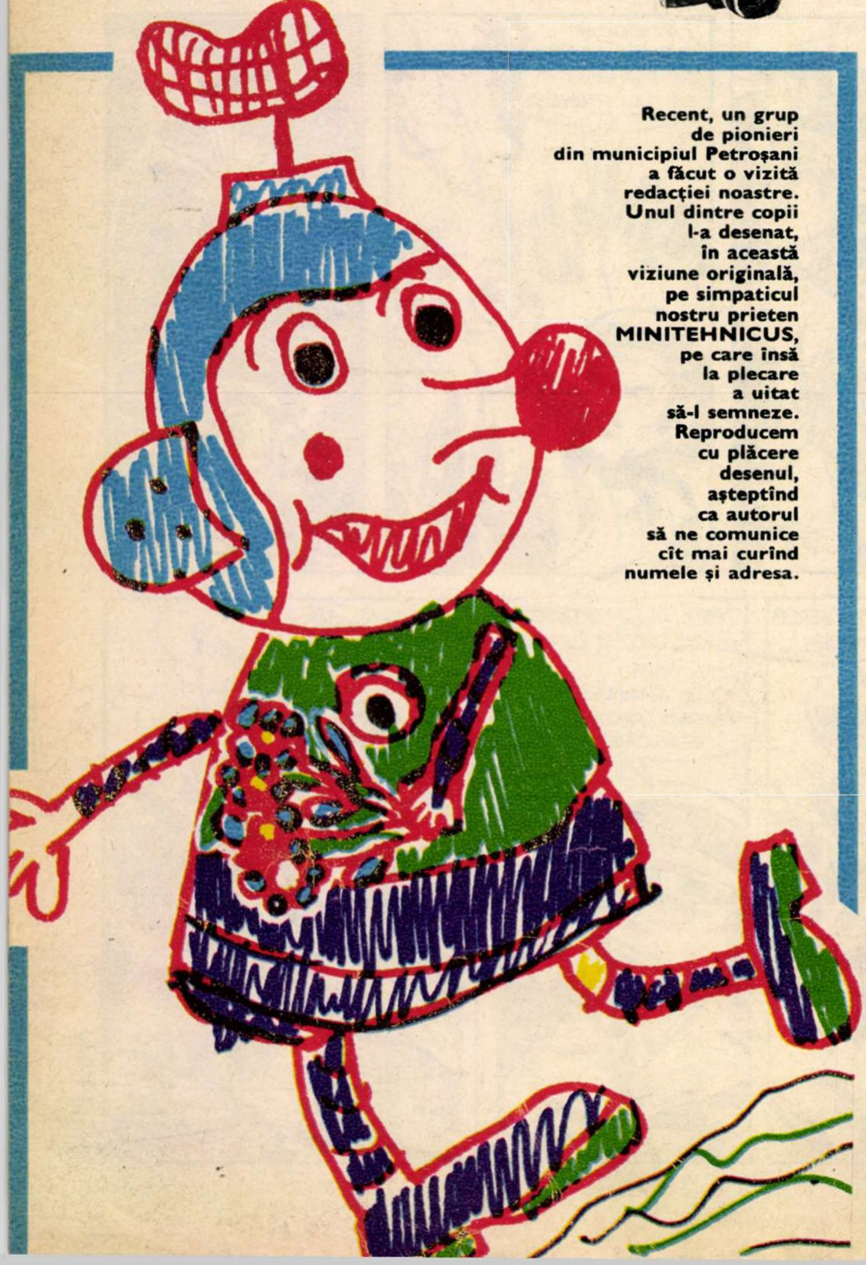

Recent, un grup
de pionieri
din municipiul Petroşani
a făcut o vizită
redacţiei noastre.
Unul dintre copii
l-a desenat,
în această
viziune originală,
pe simpaticul
nostru prieten
MINITEHNICUS,
pe care însă
la plecare
a uitat
să-l semneze.
Reproducem
cu plăcere
desenul,
aşteptînd
ca autorul
să ne comunice
cît mai curînd
numele şi adresa.

GICĂ fotbalistul

Gică nu prea-nvaţă,
Şi-asta îi cam strică.
Fotbalul e totul
În lumea lui Gică.

Dacă se întîmplă
Ca să piard-un meci,
Este foc şi pară!
Nu se lasă-n veci!

Îşi varsă amarul
Oricînd şi oriunde
Chiar de-ar fi să fie
Orice meci — pe unde —

Dar la tablă, Gică,
Fotbalist de soi,
În careul negru
A primit un doi!

Morala
Poate că uitase
Gică la pupitru
Că învăţătorul
Este şi arbitru!

CARMEN GHINEA
cl. a V-a B,
Şcoala generală nr. 4,
Neamţ

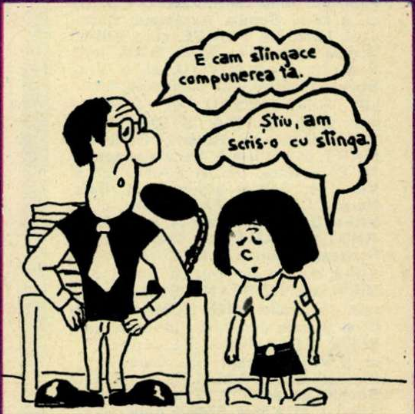
E cam stîngace compunerea ta.
Ştiu, am scris-o cu stînga.

RADU AVRAM
Şc. generală nr. 86, Bucureşti

«JUDO»
Fotografie de LADISLAU LEHÖCZ
Cercul foto al Casei pionierilor. Timişoara

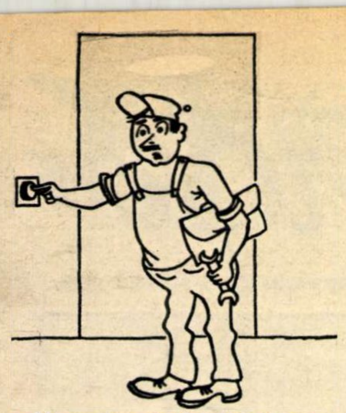

— M-au chemat să le repar soneria şi nu-i nimeni acasă!

BELU-SIMION FĂINARU
Şc. generală nr. 5, Bucureşti

O „boală" ciudată!

FOILETON

«Mare brînză!!!...»

Să nu credeţi că este vorba de acel produs lactat numit «brînză». O, nu!... Nu e vorba de vreo roată de caşcaval sau de trapist cine ştie cît de mare încît să scoţi, de uimire, o asemenea exclamaţie.

Nu... Şi încă o precizare: nu sînt vorbele mele, ci ale unei fetiţe. Trebuie să se ştie că e o elevă bună, învaţă bine, e disciplinată... însă suferă de o boală — grandomania.

Să vedeţi... boala asta începe de la ochi, atacă ochii. Bolnavul nu mai vede. Ce e mai curios, pierderea vederii nu e totală, ci numai cînd priveşte în direcţia celorlalţi colegi care au rezultate bune, primesc o notă bună, o carte, o jucărie, o haină nouă... Cum de am aflat de boală?!? După spusele bolnavei. În loc să spună «au», «vai» ca toţi bolnavii o auzi:

— Mare brînză!... că a luat altcineva nota zece, că a alergat cineva mai repede ca ea... că a primit o jucărie, o carte.

Apoi îşi pierde mintea şi urmează pe acelaşi ton:

— Ce, crezi că te poţi pune cu mine?!?... Păi... eu... numai să vreau!...

Ne-am obişnuit cu crizele ei de grandomanie. Priveşte peste umăr la cel sau la cei cu care vorbeşte, priveşte sfidător (fără însă să vadă adevărul) şi cu nasul sus... sus (e foarte important acest amănunt), cu dinţii încleştaţi, gura strîmbă de un zîmbet rece ce te îndepărtează de ea, şuieră printre dinţi:

— Mare brînză!... Ia te uită?!... Ce mă priveşte!

Fizionomia nu i se schimbă, doar zîmbetul e acum mai acru. Neputînd să privească prea mult fără să vadă, urmează îndepărtarea dintre Ea şi mine sau noi (după caz).

— Ce te-ai proţăpit în faţa mea?... Cară-te imediat!

E grav! Şi vorbirea, exprimarea are de suferit de pe urma bolii (în ceea ce priveşte politeţea). Ca să vezi ce boală ciudată!... Temîndu-ne de crize mai violente capitulăm noi, nu-i bine să-i întărîţi pe bolnavi. Şi plecăm din faţa ei.

Criza se apropie de sfîrşit: cu capul sus, nasul în vînt se laudă:

— Să vezi ce bine l-am mai pus la punct! Ha, ha, ha!

Ce să mai vorbim? Suferă de grandomanie. E sigur diagnosticul! E verificat! Tot sigur e că noi îi vom fi naşii... adică asta... doctorii!

MATEI CODRUŢA
cl. a IV-a, Şcoala generală nr. 19,
Cercul de reporteri al
Casei pionierilor din Arad.

(Urmare din pag. 3)

Ieşim din oraş pe una dintre nenumăratele sale porţi şi ne îndreptăm spre aeroport.

Pînă la plecare mai avem încă timp. Urcăm pe terasa ultimului nivel al aerogării şi privim aeroportul: cele patru piste de pe care, zilnic, decolează zeci şi zeci de avioane. Ne îmbarcăm pe un avion «Caravelle» al companiei AIR–INTER. Emoţia încercată la primul zbor a dispărut. Din fotoliul meu de la fereastră privesc în jos. Văd sate cu casele scunde şi răzleţe. Cîmpia colorată în toate nuanţele de verde şi maron se aseamănă cu o imensă tablă de şah.

După-amiază ajungem la Nisa. Înainte de a ateriza, avionul face un larg ocol survolînd un timp întinderile Mării Mediterane. Totul este atît de albastru încît nici nu mai poţi distinge orizontul. Apoi pista de aterizare, la numai cîteva zeci de metri de mare.

Peste cîteva minute punem piciorul pe pămîntul oraşului care urmează să ne găzduiască — ca oaspeţi ai municipalităţii — timp de 8 zile. Peisajul este cu totul deosebit de cel al Parisului. Clima meridională îşi face simţită prezenţa la fiecare pas. Marile bulevarde sînt străjuite de palmieri şi măslini, portocali şi dafini.

29 august

Astăzi am vizitat oraşul Nisa, am urcat pe colinele din împrejurimi şi am privit întreaga aşezare. Fiind cunoscută ca unul dintre marile centre turistice de pe Coasta de Azur, Nisa este vizitată anual de turişti sosiţi din toată lumea. Climatul mediteraneean favorizează cultura florilor, care sînt prezente în grădini chiar şi în lunile de iarnă. Dar cei care vin aici sînt atraşi şi de pitorescul peisajului pentru că aici marea calmă şi liniştită asemenea unei oglinzi este vecină apropiată cu stînca muntelui ce se înalţă abrupt doar la cîteva sute de metri. Privind de la înălţimea unei asemenea stînci, poţi urmări jocul mării care, aici se ascunde într-un mic golf făcînd loc unui port de mici ambarcaţiuni, dincolo se retrage lăsînd în urmă-i întreaga dantelărie de ţărm uscat ce se avîntă în apele albastre. Plajele sînt înguste iar în locul nisipului auriu este stăpînă piatra. Ca să poţi face plajă trebuie să plăteşti proprietarului o taxă. Numai o mică porţiune din ţărm este destinată pentru plaja publică. Săpăturile arheologice efectuate arată că Nisa se numără printre cele mai vechi oraşe din Europa. Întemeiată în secolul V î.e.n. de către greci, i s-a dat numele de NIKE (Victorie). Mai tîrziu, romanii au aşezat aici temeliile capitalei provinciei Alpilor Maritimi şi i-au dat numele de Cemenelum (Cimiez).

SEPTEMBRIE
pe Coasta de Azur

• •

De pe înălţimile unei coline situate în apropiere de Cap Ferat am putut privi atît ruinele vechii NIKE şi Cimiez cît şi ale Nisei aşa cum arăta la sfîrşitul secolului al XIX-lea, vechiul port, pe unde şi-a purtat paşii Garibaldi şi de unde astăzi pleacă vapoarele spre Corsica şi Italia. Coborînd spre
oraş, pe o străduţă li
tită, ne-am oprit pe
cîteva clipe în faţa u
clădiri năpădită de m
verdeaţă. Am aflat că a
locuieşte singură de
mulţi ani mama scrii
ului Antoinne de S
Exupery, cel care a dă
omenirii povestea atî
emoţionantă şi plină
candoare a Micului

31 august

Sîntem invitaţi s
tăm unul dintre cei
mici state din lu
Monaco. Mă tot între
oare cît poate fi de m
un asemenea stat? A
mi-am dat seama că nu
trebuie mai mult de o o
ca să-l parcurgi, cu pici
rul, în întregime. Cîtev
bulevarde şi, în rest, stră
zi medievale, foarte în
guste, deoparte şi de al
cu clădiri vechi, înnegri
de vreme. Zilnic Mona
este vizitat de numer
turişti mînaţi de curioz
tatea de a cunoaşte
stat atît de mic situat
întregime pe înălţimea
nei stînci. Unul dintre c
mai importante puncte
atracţie este Muzeul
Oceanografie a cărui construcţie impunătoare pare că domină întinderile albastre ale mării. Prin valoarea exponatelor sale, muzeul a devenit cunoscut în întreaga lume. Rezultatele muncii pasionate a mai multor generaţii de cercetători ai adîncurilor marine se află adunate aici pentru a putea fi cunoscute de un public cît mai numeros.

Un uriaş acvariu găzduieşte sute şi sute de specii de peşti şi crustacee, stele de mare şi corali din toate mările şi oceanele planetei. Nu lipsesc nici vieţuitoarele ţinuturilor veşnic înzăpezite — focile.

Nu părăsim Monaco înainte de a vizita Grădina exotică. Clima dulce, meridională de pe ţărmul Mediteranei a permis ca pe această uriaşă stîncă ce pare că se prăvale în mare să fie aclimatizate nenumărate specii de cactuşi aduşi din America Centrală şi de Sud. Am văzut aici agave uriaşe. Unele exemplare ajung la înălţimea stejarilor din pădurile noastre.

1 septembrie

Biot şi Vallauris sînt două sate situate nu departe de Cannes. După cîte îmi dau seama ele sînt însă foarte cunoscute. Biot şi-a cîştigat faima datorită unui mic atelier în care se fabrică obiecte din sticlă.

Aici toate operaţiile se execută manual. Cîţiva muncitori stau în faţa cuptoarelor încinse şi mode-
incandescen-
ţevi.

se lucrează aici pe scară aproape industrială şi care pleacă în toată Franţa. Am ajuns în acest sat după-amiază. Pe toate străzile erau aşezate pe mese şi chiar pe trotuare fel de fel de obiecte din ceramică, colorate în cele mai diferite nuanţe de roşu şi verde. Aici, la Vallauris, în timpul celui de al II-lea război mondial a locuit şi a lucrat Picaso. Unele dintre lucrările de atunci se află într-un mic muzeu. O altă operă a sa, cunoscuta sculptură «Păstorul» a fost donată de artist locuitorilor acestui sat. Ea poate fi văzută împodobind un mic scuar din centrul satului.

2–3 septembrie

Timp de două zile am vizitat Valea rîului Var pînă la Valberg — o mică staţiune situată în Alpii Maritimi la o altitudine de 1 700 m. Aici iarna cade zăpadă din belşug şi mulţi vizitatori vin să schieze. Pentru copii există o «şcoală de zăpadă» unde timp de o lună, clase de elevi din toate colţurile Franţei, pe lîngă cursurile şcolare obişnuite învaţă să schieze, cunosc împrejurimile întorcîndu-se apoi în oraşele lor fortificaţi, veseli, cu o nouă putere de muncă.

Satele de munte întîlnite în drum sînt aşezate pe înălţimile unor stînci aproape golaşe. Multe dintre aceste sate care numără cîteva case sînt împrejmuite cu ziduri de apărare, pentru a fi ferite mai ales de calamităţile naturale şi de căderea stîncilor. Locuitorii lor, foarte puţini la număr, muncesc cu greu pămîntul stîncos nu prea darnic pe care cultivă mai ales cartofi şi viţă de vie. Doar între văile adăpostite ale munţilor mai pot fi întîlniţi măslini şi smochini. Cu cît urcăm mai sus micile grădini devin tot mai rare, iar la Valberg nu mai vedem decît stra-

Nisa văzută

pe care le ştiam doar din citit, am rămas cu amintiri nenumărate. Înainte de despărţire am făcut o vizită la primăria oraşului Nisa pentru a ne lua rămas bun. Ne mai desparte doar o singură zi de ţară, de care mi s-a făcut un dor nespus.

CEZAR BUZILĂ
elev, Lechinţa

CUTEZĂTORII 39

ADRESA REDACŢIEI: PIAŢA SCÎNTEII Nr. 1
OFICIUL POŞTAL 33 — BUCUREŞTI
Căsuţa poştală 4132
Telefon 17 60 10 int. 1454
REDACTOR ŞEF
MIHAI NEGULESCU
REDACTOR ŞEF ADJUNCT
OVIDIU ZOTTA
SECRETAR GENERAL DE REDACŢIE
IOAN DONCA

ADMINISTRAŢIA: EDITURA SCÎNTEIA

TIPARUL: C.P.C.S.

PREZENTAREA ARTISTICĂ
POMPILIU DUMITRESCU
NIC. NICOLAESCU

ABONAMENTELE, PRIN OFICIILE ŞI AGENŢIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POŞTALI ŞI DIFUZORII DE PRESĂ

CITITORII DIN STRĂINĂTATE POT FACE ABONAMENTE ADRESÎNDU-SE ÎNTREPRINDERII «ROMPRESFILATELIA». SERVICIUL IMPORT-EXPORT PRESĂ BUCUREŞTI — CALEA GRIVIŢEI NR. 64–66, P.O.B. — 2001»

Aventurile lui Doduță

Scenariu și desene: CRISTIAN CIOMU, elev Craiova

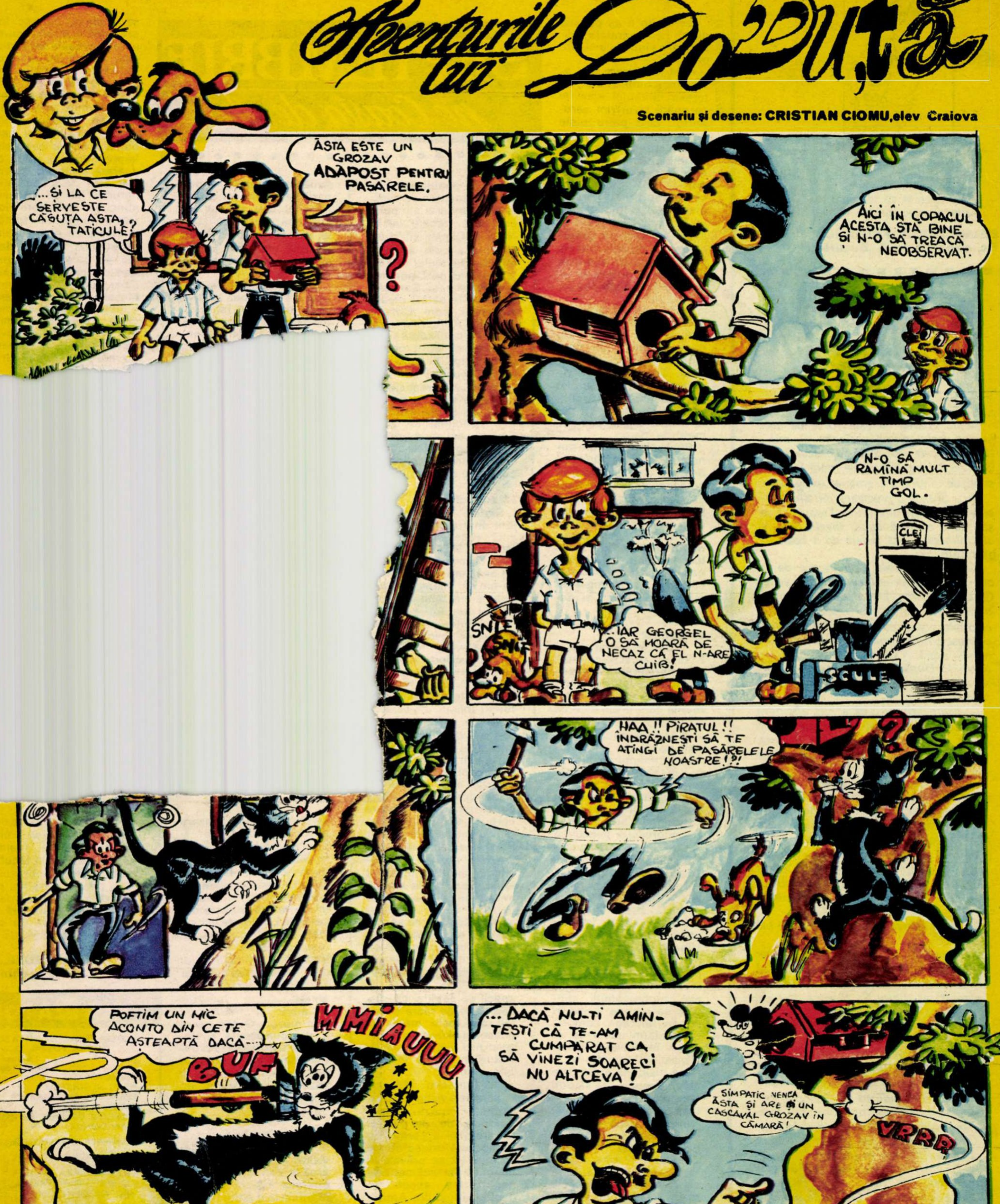
...ȘI LA CE SERVEȘTE CĂSUȚA ASTA, TATICULE?
ĂSTA ESTE UN GROZAV ADĂPOST PENTRU PĂSĂRELE.
?
AICI ÎN COPACUL ACESTA STĂ BINE ȘI N-O SĂ TREACĂ NEOBSERVAT.
N-O SĂ RĂMÎNĂ MULT TIMP GOL.
CLEI
...IAR GEORGEL O SĂ MOARĂ DE NECAZ CĂ EL N-ARE CUIB!
SNIF
SNIF
SCULE
HAA!! PIRATUL!! ÎNDRĂZNEȘTI SĂ TE ATINGI DE PĂSĂRELELE NOASTRE!?!
?
POFTIM UN MIC ACONTO DIN CE TE AȘTEAPTĂ DACĂ...
BUF
MMIAUUU
...DACĂ NU-ȚI AMINTEȘTI CĂ TE-AM CUMPĂRAT CA SĂ VINEZI SOARECI NU ALTCEVA!
SIMPATIC NENEA ĂSTA ȘI ARE ȘI UN CAȘCAVAL GROZAV ÎN CĂMARĂ!
VRRR
PRÎNZUL MEU PREFERAT!

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

40

Joi, 5 octombrie
1972, anul VI (264),
16 PAGINI, 1 LEU

Mureș

Nota 10 LA MUNCĂ

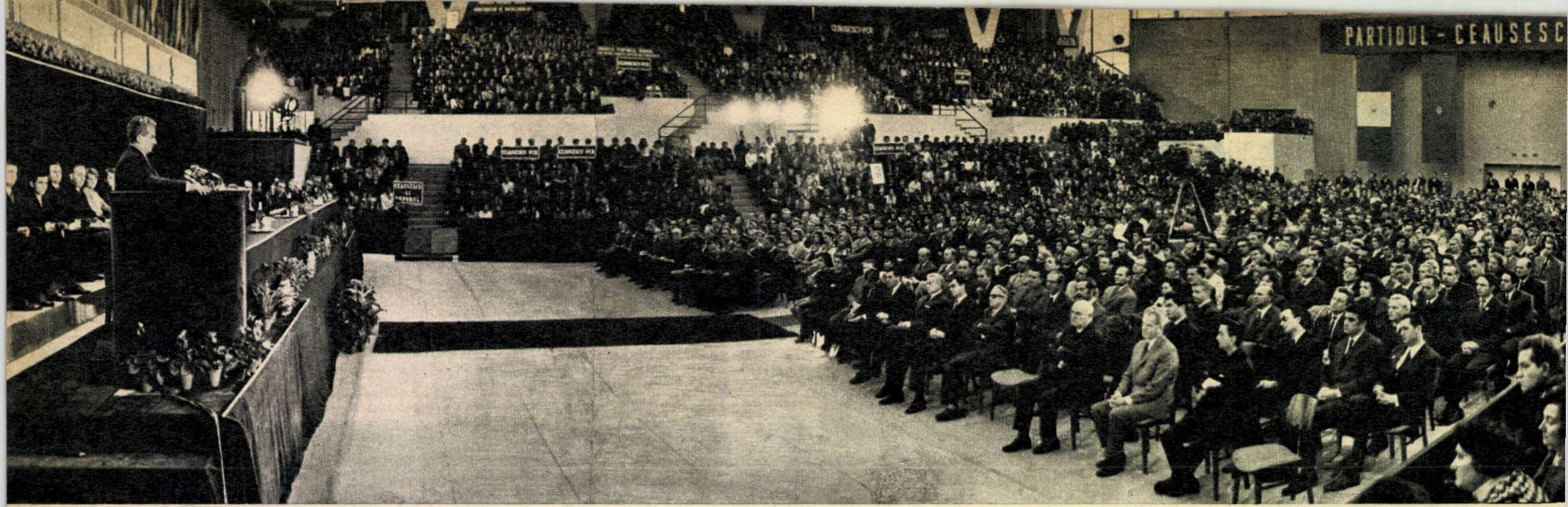

CU PRILEJUL VIZITEI DE LUCRU ÎN MUNICIPIUL CLUJ

TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU A PARTICIPAT LA INAUGURAREA NOULUI AN UNIVERSITAR

Luni, 2 octombrie, 144 mii de studenți au urcat în amfiteatrele unui nou an universitar, iar această zi a legămintelor reînnoite întru slujirea devotată a patriei a primit o înaltă și aleasă cinstire. Prezența tovarășului Nicolae Ceaușescu și a celorlalți conducători de partid și de stat în centrul universitar Cluj, cuvintele de salut și urările de noi succese pe care secretarul general al partidului le-a adresat studențimii au prilejuit din partea acesteia manifestări vibrante de dragoste și recunoștință, de atașament total al întregului tineret studios la idealurile de pace și de construcție socialistă multilateral dezvoltată sub conducerea încercată a partidului.

Ca simbol al muncii pline de abnegație, dăruire și perseverență, al eforturilor de nobilă concentrație pentru îndeplinirea cincinalului înainte de termen, sub semnul cărora se situează prin definiție și noul an universitar, vizita secretarului general al partidului în principalele instituții de învățămînt superior din orașul Cluj a continuat în unități economice, institute de cercetări științifice, prilejuind pretutindeni manifestări de adeziune la politica partidului consacrată înfloririi continue a României Socialiste, un dialog rodnic și larg cu masele de oameni ai muncii — români, maghiari și de alte naționalități — pe tema luptei și străduințelor pline de randament și de eficacitate economică și socială.

Alături de părinții și frații lor mai mari, care muncesc cu aceeași abnegație în universități sau uzine, pionierii Clujului au ieșit în întîmpinarea celui mai iubit fiu al poporului cu flori, zîmbete și cu bucuria primelor succese obținute la învățătură, angajîndu-se să urmeze neabătut exemplul de disciplină și de abnegație al comuniștilor și, drept chezășie pentru îndeplinirea tuturor acestor angajamente, au adus tovarășului Nicolae Ceaușescu omagiul lor pionieresc, fierbinte.

Marți, 3 octombrie, în prezența secretarului general al partidului, a altor conducători de partid și de stat, Satu Mare a sărbătorit un mileniu de existență. În cursul zilei, tovarășul Nicolae Ceaușescu a făcut o vizită de lucru în întreprinderi din Satu Mare.

La **Brănești** *(județul Ilfov), în ultima duminică, grămezile de porumb culese de copii creșteau ca în poveste. Nici n-apucai să-ți rotești privirea, că alte coșuri pline erau răsturnate. Pentru transportarea porumbului a fost necesar să vină în ajutor și... tractoarele.*

Hărnicie pionierească

Răspunzînd Chemării Forumului Național al pionierilor, la Școala generală nr. 12 din Craiova, comandamentul unității a inițiat o serie de acțiuni menite să contribuie la înfrumusețarea școlii, a cartierului și a orașului.

Pînă acum, ei au efectuat peste 11 000 ore muncă patriotică. Este suficient să vizitezi școala lor pentru a te convinge de spiritul gospodăresc al pionierilor, de respectul lor pentru bunul obștesc. Frumosul parc Cornițoiu din cartier este «opera» acestor harnici pionieri. Munca lor este recunoscută și apreciată de locuitorii cartierului.

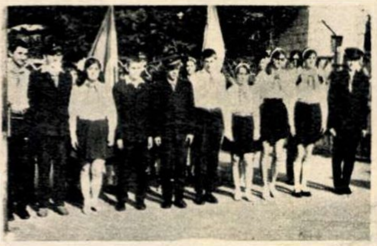

Pentru rezultatele deosebite obținute, un mare număr de pionieri ca: Dorian Cojocaru, Monica Ghelan, Virgil Căpușan, Narcisa Coșmeleată, Mariana Bercea, Radu Donescu și alții au fost fotografiați sub drapelul patriei și al Organizației pionierilor, numele lor fiind trecut și în Cartea de onoare a unității.

●

Gătaia, *județul* Timiș. *Detașamentul de pionieri al clasei a VI-a A, transmite: «Sîntem cu toții dornici să ne ajutăm părinții la recoltare, de aceea ne-am gîndit să ne organizăm și noi cît mai bine. Ne-am împărțit în brigăzi și echipe. Cei 30 de elevi care formează clasa noastră sînt împărțiți în 3 grupe, fiecăreia revenindu-i 10 elevi. Grupele s-au prins într-o mare întrecere în hărnicie, pentru care cooperatorii ne-au lăudat mult. Dar și la microferma noastră roadele sînt bogate, gata recoltate.*

Sperăm, ca în curînd, să vă trimitem vești despre încheierea cu succes a întregii recoltări.»

●

În județul Bacău, pretutindeni pe ogoare, alături de cei mari îi întîlnești și pe cutezători, acolo unde ei pot fi folositori. La Letea Veche, de pildă, în sute de lăzi au fost așezate cu multă grijă, de către copii, roșii de prima calitate.

RADAR pionieresc

Moment sărbătoresc la Școala generală nr. 86 din Capitală **și la** Școala generală nr. 4 din Bacău: **cei mai buni școlari sînt primiți în Organizația de pionieri.**